VIVERE MILITARE EST

2 Seiten in deutscher Sprache

Stindardul

Anul XXX, Nr. 146, sept. 1982 | Redaktion: Balduin Helmstr. 16 • D-8080 Fürstenfeldbruck | Einzelpreis 3,— DM

La 2 Iunie anul acesta s'au împlinit o sută de ani dela naşterea lui Ion Antonescu, Mareşal al României.

În fotografia de faţă, îl vedem stând de vorbă cu pui de moldoveni din Transnistria, în toamna anului 1942, la Mălăieşti în judeţul Tiraspol.

Căzăceasca la Palat

În aprilie anul acesta, pe canalul 3 al televiziunii germane, într'un ciclu de emisiuni intitulat „Die Axe", s'a prezentat desfăşurarea evenimentelor politice şi militare, începând cu asasinarea Regelui Alexandru al Jugoslaviei la Marsilia şi terminând cu sfârşitul celui de-al doilea război mondial.

În acest scop, a fost folosită o impresionantă colecţie de jurnale cinematografice americane, germane, sovietice şi a altor ţări europene, jurnale din epoca respectivă.

Materialul prezentat fiind foarte bogat, au fost necesare patru emisiuni, fiecare din ele de câte o oră şi jumătate.

În cea de-a treia emisiune, a venit rândul ţărilor din Europa răsăriteană. La fiecare imagine ce apărea pe ecran, comentatorul german da explicaţii. Cum nu putem descrie aci întreaga emisiune, ne vom limita doar la trei secvenţe ce interesează în cel mai înalt grad pe Români în special prin ineditul lor.

Fără să apară pe ecran vreo imagine, comentatorul anunţă „armistiţiul făcut de Rege" la 23 august 1944. Pe ecran apare în schimb o altă imagine: coloane de soldaţi români dezarmaţi, făcuţi prizonieri pe frontul din Moldova, fără luptă, prin graţia Majestăţii Sale.

Nu cred să fie român care, văzând această secvenţă, să nu i se fi umplut ochii de lacrimi şi să nu fi încleştat pumnii de mânie.

Următoarea secvenţă, legată de prima, reprezintă o recepţie nemaipomenită, sonorul redând o căzăcească îndrăcită, iar imaginea — ţineţi-vă bine — Palatul regal din Bucureşti, în primul plan fiind Regele, Regina-Mamă şi generalul sovietic Susaicov.

În sala de festivităţi a Palatului, soldaţi ruşi jucau căzăceasca şi chiuiau, în timp ce Regele şi Regina-Mamă, de o exuberanţă ce numai marea cantitate de votcă băută o putea determina, sărbătoreau marea victorie. Regina-Mamă, de remarcabilă bună dispoziţie, ciocnea paharul cu Susaicov, peste Rege care se afla între ei.

Strictul protocol dela Palat dispăruse complect, iar întreaga atmosferă impunea tutuiala între Majestăţile Lor şi tovarăşii aliaţi . . .

Cei ce au văzut acest jurnal, nu mă pot acuza că exagerez, ci dimpotrivă, mi s'ar putea reproşa că nu redau destul de expresiv cochetăria abjectă, fraternizarea şi totala lipsă de demnitate a Suveranilor.

Secvenţa a treia, în continuarea primelor două, ne arată incinta judecătoriei din strada Şirbey-Vodă, transormată în „tribunal al poporului", precum şi introducerea celor acuzaţi.

Primul soseşte Mareşalul Antonescu — mers şi ţinută, impunând prin demnitate; urmează apoi Mihai Antonescu, Generalul Pantazi şi Generalul Constantin Vasiliu, locurile în boxă fiind ocupate în ordinea de mai sus.

Ţi se strânge din nou inima şi revolta de care eşti cuprins atinge culmea, la aceasta contribuind desigur şi ordinea în care s'au succedat secvenţele . . .

Comentatorul german încheie emisiunea cu aceste cuvinte: „Aceste ţări balcanice, care au luptat pentru drepturile lor, nu au fost decât nişte pioni pe o tablă de şah, mutati fără voia lor de Hitler, Musolini, Churchill şi de Stalin . . . Şi astăzi: tragedia acestor ţări continuă."

Scriu aceste rânduri şi pentru acei români care mai cred încă în posibilitatea unei reveniri în ţară a Regelui şi îi asigur că, înaintea unui eventual plebiscit, ne vom îngriji ca toată suflarea românească să vadă aceste secvenţe.

După trădarea dela 23 August, după banchetul dela Palat, după stigmatizarea cu Ordinul „Victoria", după semnarea ruşinoasei abdicări, abdicare de drept şi de fapt, mă întreb ce a simţit fostul rege, Domnul Mihai von Hohenzollern, când a văzut aceste secvenţe şi dacă a înţeles că a abdicat pentru a doua oară?!

Înfrângerea noastră ar fi putut fi glorioasă, dar aşa ea a fost împroşcată cu noroi şi a îndoliat o întreagă ţară.

Ion PANTAZI

În preziua atacului dela Dealul Capela (Crimeea), în noaptea de 18/19 decembrie 1941, Locotenentul de rezervă DRĂGĂNESCU Ioan, *tată a nouă copii, a atacat în fruntea companiei sale de vânători de munte, mai multe cazemate inamice, al căror foc stânjenea acţiunea batalionului din care făcea parte.*

A reuşit să cucerească cazematele prin luptă la baionetă şi grenadă.

Căzând grav rănit, îşi dă obştescul sfârşit după două zile.

Pentru vitejia sa şi înaltul său spirit de jertfă, îi aduc recunoştinţa Patriei şi îl citez prin Ordin de Zi pe întreaga armată.

Copiii săi sunt îngrijiţi şi instruiţi de stat.

Antonescu
Mareşal al României

NN. *Locotenentul de rezervă Drăgănaescu Ioan era învăţător într'un sat din judeţul Prahova, iar unitatea din care făcea parte compania sa era Batalionul 4 Vânători de Munte dela Predeal.*

Este în joc demnitatea românească

de I. V. EMILIAN

Rugasem pe cineva, căruia îi făcusem spre orientare şi un crochiu, să se ducă la Ghencea şi să pună un buchet de garoafe ciclama, în culoarea armei noastre, pe mormântul lui Gigi Petit, legendarul comandant de escadron din al 4-lea de roşiori secerat de gloanţele duşmane la Elisabetovka, dincolo de stepa Nogailor, în faţa unui şanţ tătărasc pe care bolşevicii îl lărgiseră, transformându-l în obstacol antitanc.

La faţa locului, amicul meu n'a găsit decât mormântul Maiorului Emil Albu, mormânt pe care-l indicasem pe schiţă drept punct de reper. Încolo, totul înecat în bălării, morminte prăbuşite, cruci culcate la pământ, cu inscripţiile şterse.

Dezolantă paragină s'a aşternut peste parcelele cimitirului unde odihnesc camarazii noştri, căzuţi în anii lor cei tineri, în sfântul nostru război pornit în vara lui 1941 pentru a readuce la sânul patriei pământul românesc ce ne fusese răpit cu un an înainte, sub domnia unui rege scelerat şi netrebnic.

Ce importanţă mai are pentru noi — vor spune unii, poate — starea în care se găseşte astăzi cimitirul militar dela Ghencea? Are importanţă şi încă mare! Pentru că în situaţia în care am ajuns, noi cei de-aici şi ţara întreagă, în flacăra pură care arde peste ţărâna acestor morminte aflăm puterea de a duce lupta mai departe, de a crede în viitorul neamului, de a suporta loviturile, de a răbda şi de a înfrunta încercările ce ne mai aşteaptă încă. Noi trăim cu morţii noştri şi în ziua când ne vom desprinde de ei, la nimic nu mai putem nădăjdui . . .

Iată însă că, în ultimii ani, au apărut unii printre noi, comunişti paraponisiţi trecuţi la troţkism, care vor să abată exilul românesc dela matca ce l-a ţinut în viaţă până acum şi să-l înece în mlaştina în care se bălăcesc dumnealor.

Prin anii 50', înainte de revoluţia din Ungaria, când ţara fusese pusă pe rug de Ana Pauker, de Chişinevski şi de alţi Broitmani, aceşti „reformatori ai exilului" îşi făceau studiile la Moscova sau erau secretari de partid la universităţile din Bucureşti, Iaşi şi Cluj unde înscăunaseră un regim de cumplită teroare, dând afară din facultăţi pe cine pofteau şi trimiţând la „Canal" şi în lagăre de muncă forţată studenţi şi profesori.

Pe vremea aceea nu puteau pleca în străinătate decât acei care erau trimişi oficial sau, cu bursă dela guvernul Groza, pentru continuarea studiilor la Paris . . . Românii neprivilegiaţi, adică aproape toţi, nu puteau părăsi ţara decât cladestin, ei ştiind din capul locului că asemenea pas era legat de mari primejdii.

Dacă, utlizând tot felul de mijloace de transport şi pe cale ocolită, reuşeau să ajungă în zona de frontieră fără să fie prinşi pe drum, riscau să fie împuşcaţi la trecerea prin fâşia arată şi grăpată. Odată ajunşi pe pământ jugoslav, îi aşteptau alte surprize. Dacă nu erau refulaţi, adică azvârliţi înapoi peste graniţă — şi aceasta s'a întâmplat cu foarte mulţi — erau trimişi în mizerabile lagăre, erau expediaţi să lucreze la o mină sau într'una din închisorile lui Tito. Cine cunoaşte oare numărul acelora care şi-au lăsat oasele acolo? . . .

Şi totuşi afluxul acelora care au luat astfel drumul pribegiei a fost mare. Saltul în necunoscut l-au făcut atunci, cu deosebire, grănicerii dela pichete care cunoşteau dispozitivul amenajărilor de obstacole, sistemul de alarmă şi orariul de patrulare. Tot atunci, patru ţărani bănăţeni care luptaseră ca partizani anticomunişti în Munţii Semenicului, sub conducerea Locotenentului Eleodor Predescu din Regimentul 7 Vânători au străbătut toată Jugoslavia înarmaţi şi n'au predat pistoalele-mitralieră decât la Triest.

Grănicerii, cei din echipa lui Predescu, alţi tineri aparţinând tuturor categoriilor sociale care trecuseră Dunărea înot, care mărşăluiseră pe drumuri de ţară, ajungând astfel la Ferlach, la Eibiswald sau la Spielfeld în Austria, odată ce se vedeau sosiţi în „lumea liberă", puneau, dar absolut toţi, aceiaşi întrebare: „Unde se organizează armata română de eliberare? Acolo vrem să ne prezentăm!"

Acesta a fost gândul primului val de români care au lăsat în urma lor tat ce au avut mai scump!

După ce luptătorii pentru libertate din Ungaria au fost înfrânţi prin intervenţia tancurilor sovietice, Occidentul rămând impasibil în ciuda repetatelor îndemnuri la rezistenţă şi promisiunilor de ajutor care se făceau la microfoanele postului de radio „Europa liberă", nimeni în ţară n'a mai crezut că Americanii vor întreprinde ceva pentru a curma suferinţele popoarelor vândute în procente de Roosevelt şi de Churchill, fie chiar şi indirect, sprijinind constituirea de formaţiuni de luptători provenind din ţările subjugate de Soviete. Numărul acelora care-şi luau lumea în cap, lăsând totul baltă acasă, a continuat totuşi să creassăi Unii din ei au ajuns în Jugoslavia trecând Dunărea tot înot, iar alţii, care îşi făcuseră ascunziş în vagoane de marfă, în transporturi de cherestea, răbdând zile întregi de foame şi de sete, au reuşit să ajungă în acest fel până la Viena sau chiar până la München. Plecaţi de-acasă doar cu ce aveau pe ei, sosind istoviţi, dezorientaţi şi fără să cunoască limba germană, ei au fost ajutaţi în primele lor zile de exil, au fost îndrumaţi şi îmbărbătaţi de organizaţiile româneşti existente sau de refugiaţi români mai vechi, membri ai acestor organizaţii ce luaseră fiinţă în imprejurări cât se poate de vitregi, anume imediat după capitularea Germaniei. După capitulare, din oraşele germane nu rămăseseră decât mormane de moloz. Lipsea absolut totul . . . Pentru a obţine ceva de mâncare trebuia să dai în schimo verigheta, ceasul sau un stilou . . . Acei care s'au gândit atunci să facă ceva pentru obştea românească se luptau ei singuri cu mari greutăţi aproape toţi locuind în şandramale neîncălzite prin crăpăturile cărora sufla crivăţul. Peste toate acestea, împotriva lor serviciile speciale americane şi britanice organizaseră o adevărată vânătoare, pentru a fi predaţi comisiilor de repatriere care lucrau sub controlul „aliaţilor" sovietici. Francezii, în zonele lor de ocupaţie din Austria şi din Germania, nu s'au pretat însă la asemenea mârşăvie şi aceasta, noi nu trebuie s'o uităm . . .

Acesta fiind climatul în care au fost puse pe picioare şi dat fiind faptul că refugiaţii români trăiau împrăştiaţi în câteva sute de localităţi, asociaţile româneşti au activat cum au putut, dar au făcut tot ce le-a stat în putinţă pentru a ajuta pe noii veniţi.

De prin vara lui 1964, cea mai mare parte din acei care cereau azil politic în una din ţările occidentale plecaseră din ţară în mod legal, la obţinerea paşaportului respectiv invocând fel de fel de motive. Aceştia, ca şi cei din primul val de refugiaţi, au fost primiţi în obştea românească fără discriminări, fără să le rerproşeze careva că au fost membri de partid, ci cu dragoste frăţească. Prin participarea lor la reuniuni şi manifestaţii, prin sprjinul pe care îl acordă publicaţiilor şi acţiunilor de afirmare românească, aceştia s'au integrat în exilul românesc. Propunerile şi sugestiile pe care le fac sunt bine primite. Datorită pregă-

(urmare în pag. 7)

UN NOU VOLUM DE STUDII ŞI DOCUMENTE ROMÂNEŞTI APĂRUT LA FREIBURG

Continuând îndelungata şi merituoasa tradiţie de a publica, pe cât posibil, anual un volum cu o largă paletă tematică românească, Institutul Român din Freiburg ne-a pus recent la dispoziţie volumul VIII (XII), seria nouă, din Buletinul Bibliotecii Române.

Volumul adăposteşte în paginile sale valoroase contribuţii a unor învăţaţi români şi străini, în a căror sferă de preocupări se includ unele aspecte ale vieţii şi istoriei poporului român. Seria de studii se deschide cu un mănunchi de cercetări etnografice efectuate pe teren de mai mulţi tineri care şi-au strâns un bogat material inedit pentru viitoarele lor teze de doctorat. Succesul acestor cercetări a fost asigurat de faptul că ele au fost îndrumate şi coordonate de către prof. dr. Paul H. Stahl — Paris. Tema centrală a acestor studii a fost problema căsătoriei, sub toate aspectele sale, aşa cum se întâlneşte ea în diferite regiuni locuite de Români. Ioana Andreescu-Miereanu în „A la recherche du promis (Gorj)“ scoate în evidenţa, în mod clar, sensul operaţiunilor magice ce se practică, şi în prezent în jud. Gorj, în perioada premergătoane nunţu. Sensul acestor practici şi interpreatarea lor şi-a găsit o rezolvare fericită în lucrarea de mai sus. Danièle Masson şi-a ales ca subiect acelaşi aspect, ca în cel precedent, numai terenul de cercetare se află într'o regiune cu o bogată viaţa etnografică adică Maramureşul. In „Les relations prémâritales à Breb (Maramureş)“ alături de aspectul magic sunt cercetate elementele sociale care favorizează întâlnirea celor doi tineri, constituind tema cercetării întreprinse de către Danielle Musset „La choix du conjoint à Moişeni (Tara Oaşului).“ Astfel sunt prezentate cele două locuri principale de întâlnire ale tinerilor „hora“ şi „şezătoarea“. Andrei Pandrea şi-a propus să lămurească unele aspecte care nu s'au bucurat de atenţia cuvenită din partea specialiştilor adică a locului de reşedinţă a noilor căsătoriţi „Le mariage et la résidence à Boişoara (Ţara Loviţei)“, în legătură cu aceasta şi cele trei norme juridice care reglementează căsătoria: datina, tradiţia bisericii ortodoxe şi codul familiei. Un lucru demn de relevat este faptul că din sfera preocupărilor etnografice nu au fost uitaţi Românii macedoneni. Astfel, Vasso Roku publică rezultatele sale cu privire la costumul de căsătorie „Le costume de mariage à Metsovo (Aminciu)“ piesele sale componente, utilizarea lor, cuvintele care îl denumesc. Evanthia Paicou îşi face cunoscut în „La noce à Livadi, village d'Olympe“ observaţiile sale cu privire la ceremonia de căsătorie aşa cum se desfăşoara ea în zilele noastre.

Studiile cu caracter istoric se deschid cu articolul lui Rudolf Windisch „Die frühesten Erwähnungen der Rumänen und ihrer Vorfahren in den antiken, byzantinischen, mittelalterlichen und neueren Quellen“. După cum reiese şi din titlu, autorul supune unei analize competente izvoarele şi menţiunile despre Români şi strămoşi lor. Un spaţiu mai larg este acordat celor bizantine Kedrenos. Ana Comnena, Niketas Choniates etc., precum şi asupra cronicii lui Nestor, a notarului anonim. Se subliniază faptul că în spatele argumentelor care neagă continuitatea Românilor în Transilvania se ascund anumite interese politice. Cercetarea migăloasă şi competentă a arhitecturii din timpul domniei lui Matei Basarab i-a permis lui Pavel Chihaia să descopere trăsături inedite în acest domeniu de creaţie artistică. Rezultatul acestei munci ne este oferit în articolul „Tradiţie şi inovaţie la portalurile epocii lui Matei Basarab“. Autorul distinge o serie de tendinţe şi trăsături înnoitoare.

In domeniul aşa de mult dezbătut referitor la întemeierea Ţărilor Române, Petre Ş. Năsturel a scos la lumină o faţetă, dacă nu uitată, cel puţin neglijată a acestei teme, adică noţiunea de „descălecat“. In articolul său intitulat „Descălecat“ mărturia unui cuvânt despre începuturile „Ţărilor Române“, cercetătorul se opreşte mai ales asupra înţelesului acestui cuvânt aşa cum apare el în documentul din 5 Septembrie 1599, hrisov redactat probabil de către Teodosie Rudeanul, logofătul cronicar. Autorul analizând originea acestei noţiuni ajunge la concluzia că „a descăleca“ nu are înţelesul de a întemeia o ţară, ci acela de a o cuceri, de a o lua în stăpânire, acest înţeles e pus în legătură şi cu acei „descălecători de ţară“ care au contribuit la punerea temeliei politice şi instituţionale a celor două Ţări Româneşti.

Dan Cernovodeau în investigaţia sa „Contribuţiuni la studiul heraldicii bizantine“ între secolele XII şi XV urmăreşte să determine dacă Bizanţul a cunoscut şi s'a folosit de fenomenul heraldic. Autorul arată că influenţa occidentală de factură heraldică se face simţită abia începând cu perioada Comnenilor, iar acest proces se intensifică în timpul Paleologilor. Un spaţiu mai larg se acordă analizei concrete a diverselor simboluri întâlnite în emblematica bizantină: acvila bicefală şi a crucii cantonate de 4 litere beta. In încheiere se ajunge la concluzia că emblematica şi heraldica bizantină, care s'a dezvoltat în secolele XIV şi XV au influenţat emblematica şi heraldica balcanică (adică şi pe cea românească).

Matei Cazacu în „Lucius Apronianus=Roman I er, prince de Moldavie? à propos de l'expédition polonaise de 1359 en Moldavie et de son écho en Pologne au XV e siecle“ îşi propune să lămurească un text din Filippo Buonaccorsi zis Callimachus (1437—1496) referitor la expediţia poloneză din Moldova. In acest pasaj cronicarul îi dă şefului militar moldovean numele unui dregător roman din sec. IV, pentru a atenua într'o oarecare măsură înfrângrerea suferită de Polonezi. Pentru a putea descoperi cine se ascunde sub numele de Apronianus autorul a avut intuiţia să pună în legătură cuvântul latin aper (mistreţ), din care a derivat numele de mai sus, cu sigilul oraşului Roman în care este reprezentat acest animal. Ca o concluzie a acestei ipoteze rezultă că acest conducător moldovean nu poate fi decât Roman, fratele domnului Petru I Muşat, întemeietorul oraşului cu acelaşi nume.

Pornind de la faptul că portul popular este încă viu în România, Denise Pop-Câmpeanu în „Costume traditionnel et pratique religieuse en Roumanie“ analizează cauzele care au contribuit la menţinerea lui, printre acestea aminteşte perenitatea credinţei, practica religioasă şi cultul strămoşilor.

In „Les voiévodes de Valachie et de Moldavie et les Patriarches orthodoxes d'Orient dans la seconde moitiê du XVII-e siêcle“, Ioan Dură tratează un subiect mai puţin cercetat în istoriografia românească, relaţiile dintre voievozii români şi patriarhiile ortodoxe din Orient în a doua jumătate a secolului al XVII-lea.

Wilhelm Giese, binecunoscutul romanist german, se ocupă în analiza sa filologică cu originea cuvântului „Valah“, precizând că Germanii au împrumutat acest cuvânt de la numele unui popor celtic „volcae“ din care s'a format cuvântul german „Walha“, pe urmă „Walahe“.

Directorul secţiei Est-Europene a Bibliotecii de Stat-Berlin, Dr. Franz Görner, face o prezentare a acestei secţii, oprindu-se in deosebi asupra cărţilor şi revistelor româneşti care se păstrează acolo, în articolul „Aufgaben und Tätigkeiten der Osteuropa-Abteilung der Staatsbibliothek preussischer Kulturbesitz (SBPK) in Berlin (W).

In scopul valorificării bogatelor materiale adunate de-a lungul anilor la Biblioteca Română şi, în acelaşi timp, de a le pune la dispoziţie celor interesaţi Iancu-Ioan Bidian în „Hărţi medievale despre Ţările Române“ face o prezentare a secţiei speciale de hărţi şi atlase. Autorul urmăreste procesul de perfecţioanare a redării cartografice a Ţărilor Române aşa cum rezultă el din fondul de hărţi.

Meritul apariţiei acestui volum — bogat prin varietatea şi importanţa problemelor abordate — se datorează conlucrării armonioase dintre aşezământul românesc de la Freiburg şi, dintre intelectualii români şi străini. Pentru ca această muncă să poată fi continuată e necesar ca ea să găsească sprijinul generos, moral şi material, al Românilor de pretutindeni.

◆◆

Contribuţii pentru Stindardul:

SPARKASSE
FÜRSTENFELDBRUCK - WEST
Konto 8756744 für Stindardul
Heimstättenstr. 39
8080 Fürstenfeldbruck
sau
prin cec bancar sau mandat internaţional
pe adresa redacţiei
BALDUIN HELM-STR. 16
8080 Fürstenfeldbruck
— În Franţa, contribuţiile se pot trimite prin „mandat carte de versement“ la
C. C. P. - PARIS - 12 243 35
Madame Florica Gallet
1, Square des Aliscamps
75016 Paris 16-e

✝ IOAN DUMA, O. Fr. Min. Conv., Episcop de Iaşi

Episcopul Ioan Duma s'a stins din viaţă la 16 Iulie 1981 atingând venerabila vârstă a crestelor senine de 85 ani. La 20 Iulie Mons. Petru Gherghel, Administrator Apostolic de Iaşi, a oficiat înmormântarea în Valea Mare, localitatea natală din mult iubita lui Moldovă, prezenţi fiind Ministrul General al Ordinului Franciscanilor Conventuali din Roma, 2 Episcopi, 2 Episcopi substituţi, 120 de Preoti şi mai multe mii de credincioşi.

> *„A fost o apoteoză — o măreaţă manifestare de protest contra cruntei prigoniri a Bisericii, o mărturisire publică de credinţă a clerului şi a poporului — a moldovenilor catolici pururea fideli Bisericii“, scrie un corespondent în „Osservatore Romano.“*

După absolvirea studiilor la seminarul Ordinului din Hălăuceşti, eminentul elev Duma e trimis la Roma pentru studii teologice la reşedinţa Ordinului. Revenit în ţară în 1926, tânărul preot e numit Prefect de Studii la seminarul din Hălăuceşti. Între anii 1926—1947 fiind paroh la Galaţi, „n'a fost numai capul spiritual, ci şi promotorul culturii al acestui important oraş. Providenţialul Homo Dei *a fost şi cel mai puternic pilon al Provinciei Ordinului nostru din Moldova,“ scrie părintele Provincial, D. Lucaciu.*

La 8 Decembrie 1948 părintele paroh Ioan Duma a fost sfinţit în secret Episcop al Diecezei de Iaşi de către Nunţiul Apostolic O'Hara. Această demnitate de înalt păstor însă, n'a mai ajuns s'o exercite oficial coram publico. La 5 Decembrie 1951 a fost arestat şi dus de Securitate la Arad. Încarcerat în temniţile comuniştilor dela 1951 până în anul 1955, înaltul păstor a plătit scump ţinuta disciplinată, devotamentul şi supunerea exemplară faţă de superiorii Bisericii Catolice, îndurând grele suferinţi. Potrivit planului de a face din Episcopul Duma un proeminent renegat, Securitatea l-a supus unor torturi groaznice. Zadarnic! Până la sfârşitul vieţii sale de mucenic, Episcopul Duma a rămas fidel Bisericii, stând neclintit ca un obelisc. Toţi acei care l-au cunoscut, mişcaţi de profundă adminaţie şi stimă mărturisesc: Înaltul prelat a fost pildă vie a virtuţilor creştine; a trăit o viaţă de exemplară modestie şi permanentă serafică sărăcie. Şi despre Ioan Duma, Episcop-martir se poate spune: Timpul nu contează în lumea valorilor eterne, pentrucă lumina emanată de sfinţenie, e de o nestinsă strălucire — asemenea pietrelor nestemate aflate în tezaurul spiritualităţii universale . . .

Pus în libertate la 23 Septembrie 1955, i-au impus domiciliu forţat la Târgul-Iiu, unde a slujit ca simplu preot şi paroh până la sfârşitul vieţii sale în anul 1981, trăind tot timpul foarte strâmtorat într'o singură cameră, în mari lipsuri de tot felul. La înmormântare, părintele Petru Pătraşcu a dat citire testamentului marelui defunct. Documentul e o mărturisire de profundă credinţă a unui suflet mare, de o nemărginită încredere în voinţa lui Dumnezeu şi fidelă supunere faţă de Biserica Catolică.

> *„Doresc să mor ca un adevărat franciscan, adevărat fiu al părintelui nostru serafic, Francisc de Assisi, serv fidel al Sanct. Sale Papei din Roma şi fiu credincios al Sfintei noastre Biserici Catolice.“*

„Per crucem ad lucem“ *sunt cuvintele stemei sale episcopale. Această deviză a corespuns în totul vieţii sale atât de bogată în suferinţi, fiind şi far de lumină în ţinuta şi conduita a acestei mari personalităţi, exemplu de virtute creştină de mare sfinţenie. Aflăm din sursă sigură, că preoţii franciscani români din Roma, strâng documente şi mărturii autentice referitoare la persoana marelui dispărut, indispensabile deschiderii procesului apostolic de canonizare, dosar ce urmează apoi a fi depus la Sfânta Congregatie a Riturilor.*

Să ne rugăm bunului Dumnezeu şi să cerem cu stăruinţă neobosită buna reuşită în munca necesară cauzei umilului discipol al marelui sfânt din Assisi.

Requiescat in pace.

O. G.

NICOLAE BACIU: „YALTA ŞI CRUCIFICAREA ROMÂNIEI“

Compatriotul nostru, dl. Nicolae Baciu, fost avocat în Baroul de Ilfov, care la începutul exilului său a publicat „Des geoles d'Anna Puaker aux prisons de Tito“, ne dărueşte acum o nouă şi interesantă carte, de data aceasta în româneşte, pentru Români.

E intitulată „Yalta şi Crucificarea României“, *are cca 300 de pagini şi va apare, în Editura Nagard.*

E o carte cu o documentaţie extraordinară, ce se bazează, în întregime, pe documentele ultra secrete ale archivelor militare şi politice, dela Londra şi Washington, declasificate după 30 de ani.

Autorul răspunde cu un curaj — cu adevărat românesc — la întrebarea ce a stat şi stă pe buzele fiecăruia dintre noi: de către cine, unde, cum şi de ce, neamul românesc a fost vândut Ruşilor.

În lumina documentelor acestea — ultra secrete — multe din evenimentele trăite de poporul român, ca şi aspectul lor istoric, apar, în cu totul altă înfăţişare. O înfăţişare tragică, dureroasă şi ruşinoasă.

Cu permisiunea autorului, publicăm mai jos capitolul 22 din cartea Dlui Nicolae Baciu, „Yalta şi Crucificarea României“, *o carte ce trebue cetită de toţi şi care nu trebue să lipsească din nici o casă românească.*

IULIU MANIU CERE LUI CHURCHILL SĂ- SPUNĂ ADEVĂRUL

Dacă opoziţia, Iuliu Maniu, Dinu Brătianu şi Titel Petrescu, s'au înşelat în timpul răsboiului, crezând într'o debarcare anglo-americană în Balcani, nu s'a mai înşelat deloc asupra situaţiei reale, odată Ruşii în România.

Şi era uşor de înţeles. Fiindcă, cu toate că ei făceau parte din guvern, ca membrii ai Blocului Democratic, comuniştii — cu ajutorul armatelor ruseşti — puneau foc ţării, o dezorganizau, puneau, cu forţa, oamenii lor la primării, la prefecturi, în toate posturile chee. Şi aceasta în plin răsboiu, în timp ce eroicele, dar nefericitele armate româneşti luptau alături de Ruşi pentru cauza aliaţilor, şi când ţara, se sbătea să îndeplinească condiţiile grele ale „armistiţiului“, sau mai exact ale capitulării neconditionate.

Pentru Iuliu Maniu, în special, totul era acum clar. El înţelesese, târziu, dar înţelesese, că România fusese dată pe mâna Ruşilor. Că aceştia voiau să lichideze România „burgheză“ şi să o dea pe mâna comuniştilor, bine înţeles sub controlul riguros al Moscovei.

Dintr'o serie de docemente ultra secrete, declasificate după treizeci de ani, vedem acum cât s'a sbătul acest român — susţinut de Dinu Brătianu şi de Titel Petrescu — să forţeze pe Englezi să-i spună adevărul, oricât ar fi el de dureros:

„A FOST ROMÂNIA DATĂ PE MÂNA RUŞILOR? AU DAT-O ALIAŢII SUB ZONA DE INFLUENTĂ A SOVIETELOR“?

Am în faţa ochilor, acum când scriu, cu inima strânsă de durere, Raportul ultra secret No. 265486 din 2 Noembrie 1944 al Vice Maresalului Aerului, Stevenson (şeful misiunii militare engleze) adresat de el, dela Bucureşti, la Londra.

Pe patru pagini şi în zece aliniate Vice Mareşalul raportează: (urmare în pag. 9)

În numele și în respectul adevărului

„Sarcina de seamă a analistului este aceea de a inspira cuvintelor și acțiunilor *perverse* teama infamiei din partea posterității“

TACIT, Anale III, 65. 1.

Incepând cu acest număr ziarul nostru pune la dispoziție coloanele sale pentru a discuta PROBLEMA MINORTĂȚII MAGHIARE DIN TRANSILVANIA ȘI A DREPTURILOR SALE ISTORICE, problemă pe care propaganda maghiară o prezintă în toate ocaziile în lumina neadevărului.

Desfășurându-se pe un front foarte larg și variat — de la Amnesty Internațional și până la... Congresul American (Camera Reprezentanților) — agitația maghiară, încercând să „forțeze mână“ acestor organisme dincolo de competența lor, speră rezolvarea cazului în spirit maghiar. *Presiunile, deși făcute de pe poziții în flagrantă contradicție cu duhul vremii, țintesc și ar putea să-și atingă scopul: ca opinia publică, datorită insistențelor la care e supusă, să se obișnuiască — prin saturație — cu punctul de vedere maghiar, care pe lângă faptul că se sprijină* alături *de adevăr, a încetat de mult să mai reprezinte un criteriu politico-social în Europa. Într'adevăr, cu secole în urmă acest fel de a vedea relațiile politico-sociale — demult considerat: sursa nedreptăților, funcționa chiar pentru a justifica și menține o întreagă lume de privilegii. Astăzi însă, dacă vrei să faci legi pentru viitor din greșelile trecutului ar însemna să pui temelii unei* noi societăți strâmbe.

97TH CONGRESS
2D SESSION

H. RES. 397

Concerning observance by the Government of Romania of the human rights of the Hungarians in Transylvania, especially the right of self-determination.

IN THE HOUSE OF REPRESENTATIVES

MARCH 16, 1982

Mr. YATRON submitted the following resolution; which was referred to the Committee on Foreign Affair

---

RESOLUTION

Concerning observance by the Government of Romania of the human rights of the Hungarians in Transylvania, especially the right of self-determination.

Whereas the Government of Romania has entered into treaties and accords (including the 1947 Paris Treaty of Peace with Romania, the International Covenant on Civil and Political Rights, the International Covenant on Economic, Social, and Cultural Rights, and the 1975 Helsinki Final Act of the Conference on Security and Cooperation in Europe) which guarantee the human rights of its citizens without any discrimination as to religion and national origin;

Whereas the Constitution of the Socialist Republic of Romania also ensures far-reaching rights to the "co-inhabiting nationalities" in Romania;

Whereas the province of Transylvania, which has two million five hundred thousand Hungarians and which had constituted part of Hungary for a millennium, was originally ceded to Romania by the 1920 Trianon Treaty;

1 *Resolved*, That the House of Representatives—
2 (1) deplores the activities of the Government of
3 the Socialist Republic of Romania denying the rights of
4 the Hungarians and people of other nationalities in
5 Transylvania; and
6 (2) requests the President and the Secretary of
7 State to discuss the issues of human rights of the Hun-
8 garians in Transylvania, including the right of national
9 self-determination, with the Government of the Social-
10 ist Republic of Romania and with other appropriate
11 governments.

Despre această „strâmbătate“ și tot ce ascunde ea, va fi vorba mai jos, când în numele adevărului și în respectul lui vom analiza ultimul demers *maghiar făcut de către D-l M. Yatron în Camera Reprezentanților la 16 Martie 1982.*

Să le luăm pe rând.

In „rezoluția“ transmisă Comitetului pentru Afaceri Străine de către Camera Reprezentanților, pentru a justifica pretenția de auto-determinare (deocamdată) în Transilvania, se afirmă că Transilvania a aparținut Ungariei un mileniu! In cele ce urmează vom analiza realitatea istorică pe care o acoperă această aserțiune.

1. Pătrunderea nobilimii războinice maghiare pe teritoriul Transilvaniei s'a făcut în etape. Iată după istoricul Horedt („Contribuții la istoria Transilvaniei în sec. IV—XIII.) fazele succesive de cucerire și „înstăpânire“ maghiară în această regiune.

In jurul anului 900 maghiarii ating linia Someșului-Mic

In jurul anului 1000 maghiarii ating linia Mureșului

In jurul anului 1100 maghiarii ating linia Târnava-Mare

In jurul anului 1150 maghiarii ating linia Oltului; pentru ca abia

In jurul anului 1200 maghiarii să ajungă la Carpați.

Astfel procesul acesta a durat peste două secole fără însă ca autoritatea Cnejilor români: între Someș, Mureș și Tisa, MENUMORUT, în Estul Transilvaniei, GELU iar în Banat, GLAD, să fie total și definitiv îndepărtată, (Pordea). Chiar după „supunerea“ acestora mai rămân libere o parte din ducatele transilvane, care continuă să se bucure de autonomie și independență față de coroana maghiară, (vezi mai jos). In plus trebue subliniat faptul că Maramureșul rămâne neatins de invazia maghiară, păstrându-și independența politică până către sfârșitul sec XIV. (Filipașcu). Carol Robert de Anjou — rege maghiar, intrând în Maramureș pe la 1326 îi respectă autonomia și organizația. Maramureșul devine comitat numai în 1373 pentru ca abia în 1732 (una mie șaptesute treizeci și doi) să se dea decretul de alipire cu Ungaria. De notat este faptul că la anul 1457 în fruntea Maramureșului nu se aflau nobili maghiari ci doi conți FLORENTINI: Angello și Odoardo Maninio (Filipașcu).

In lumina acestor fapte nu se mai poate considera stăpânirea maghiară în Transilvania ca o realitate generalizată pe întreg cuprinsul ei și anterioară anului 1200; iar când vorbim despre această stăpânire nu trebue să pierdem o clipă din vedere faptul că în acea epocă ea avea un caracter complet diferit de caracterul pregnat național-etnic, pe care i l-au acordat secolele XIX și XX. Dacă Transilvania ar fi aparținut Ungariei în felul în care insinuiază, ba chiar afirmă agitația maghiară, ar fi de neînțeles cum, Voevozii munteni din vremea respectivă au putut avea posesiuni întinse în Transilvania, pe așa zisul teritoriu al țării ungurești, ca: Tara Hațegului, Banatul Severinului, Ducatul Amlașului — pomenit în Niebelungen Lied sub numele: DER VLĂCHEN LANT (Adolf Ambruster) — Ducatul Făgărașului (între 1247—1457); iar Voevozii moldoveni (Ștefan cel Mare și Petru Rareș) Ciceiul, Cetatea de Baltă, Rodna, Ungurașul și Bistrița. Mai târziu Vurpărul va aparține lui Radu V și Radu VII Paisie, iar Vințul de Jos lui Radu de la Afumați, precum Sâmbăta, lui Constantin Brâncoveanul.

Inafară de aceasta, se comite o gravă eroare atunci când se consideră că preponderența pe care au câștigat-o nobilii maghiari față de români în afacerile principatului ar putea însemna în același timp că Transilvani ar fi căzut sub puterea regatului maghiar, devenind o parte integrantă a acestuia (Pordea). Se știe foarte bine că o mare parte din acești nobili nu erau maghiari de origine,[1] ci se considerau TRANSILVANI, stare și situație pe care și-o apărau cu îndârjire contra și în opoziție cu interesele regatului maghiar, pentru simplul motiv că interesele acestor nobili transilvani puteau deveni realități doar în cadrul autonomiei principatului. De altfel Dieta Transilvană a fost o foarte veche instituție a acestui principat, beneficiind de puteri nelimitate, (Pordea). Un exemplu concludent al raporturilor politice între Regatul maghiar și Principatul Transilvaniei, din care reiese clar situația de autonomie a Transilvaniei în această perioadă îl găsim în următorul fragment al lui Gromo (sec. XVI). Iată ce notează în trecere prin principat, acest călător străin, cu referire la Sibiu: „In oraș nu poate zăbovi nici regele mai mult de 3 zile și numai cu un număr mărginit de însoțitori.“ Deci, deși vasal regelui maghiar, principatul transilvan se bucura în același timp de autonomie, uzurpată de practici abuzive, după cum rezultă și din următorul pasaj:

„Prin articolul L 8 din 1502 al Dietei se interzice pe viitor ca un român să devină voevod al Ardealului (Transilvaniei n. n.). Anterior acestei date, în 1485 românul Simion Bococi din Uglea avea funcția de homo regius. *El fusese înainte secretar al regelui Matei Corvinul. Apoi ajunge Cardinal și Episcop de Strigoniu iar în 1511 candidează la tronul papal. Un alt român, Birtok Dragfi începe cariera diplomatică la curtea lui Ștefan cel Mare, Domnul Moldovei, cu care era înrudit. El este Voevod al Transylvaniei între 1493—1498, funcție pe care apoi o pierde pentru faptul că Ștefan cel Mare bate pe Regele Albert al Poloniei care era frate cu Vladislav Jagello al Ungariei.“ (Filipașcu).*

2. Această autonomie devine și mai evidentă în secolele următoare. In urma victoriei turcești de la Mohaci (1526) Ungaria de Est devine pașalîc turcesc, *Ungaria occidentală cade sub puterea casei de Austria, în timp ce Transilvania rămâne principat autonom sub suzeranitate turcească, până le 1688. Această situație se oglindește și în mărturiile contemporane, unde de fiecare dată este specificat faptul că Transilvania* este *un principat* aparte și de sine stătător. *Jacques Bongars scrie la 1585: „... Râul Lăpuș ... care desparte țările împăratului de ale principelui Transilvaniei.“ iar Ferrante Capeci, rectorul colegiului iezuit din Cluj scrie la 1584: „Domnul ei (Transilvaniei n. n.) nu se intituleaza rege ci principe sau voevod, titlu rămas din vechime, din vremea când Transilvania era unită cu Ungaria, căci pe atunci era cârmuită de un voevod.“*

3. Eugen de Savoia izgonind la 1688 pe Turci din fosta Ungarie de Est, protectoratul Casei de Austria se întinde și asupra Transilvaniei, de fapt, pentru a deveni de drept prin pacea de la Carlovitz (1699). Apare astfel o nouă fază a autonomiei *Transilvaniei, mai întâi ca principat, iar apoi ca mare principat, sub protecție austriacă, situație care durează până la compromisul dualist austro-ungar (1867). Primul articol al tratatului de pace stipulează: „Principatul Transilvaniei rămâne sub puterea împăratului Leopold ...“ (J. T. Ghica), situație juridic destul de vagă, care însă în Diploma Leopoldină din 1691 specifica foarte clar gradul de autonomie: „Voevodul va fi ales dintre demnitarii născuți în Transilvania.“ Deci în perioada 1688—1867 Ungaria aparține imperiului austriac împreuna cu Transilvania care însă își păstrează titlul de principat* autonom.

Timp de 339 de ani (1528—1867) Transilvania a fost principat autonom, întâi sub suzeranitate turcească iar apoi austriacă. Prin urmare este ridicol să se susțină că a aparținut regatului maghiar, mai ales că el, în acest timp n'a existat ca stat de sine stătător. Numai pentru faptul că Ungaria și Transilvania au aparținut la doi „stăpâni“ pe rând, Transilvania bucurându-se de mult mai multă autonomie (vezi mai sus) e imposibil să justifici pretenția Ungariei de a considera Transilvania teritoriu unguresc acești 339 ani. Însuși Impăratul Austriei în 1863 răspunde Dietei Transilvane, că nu va putea face restaurarea vieții constituționale în Transilvania după legile din 1791 și 1848 deoarece curtea imperială nu a aprobat niciodată unirea Transilvaniei cu teritoriul maghiar (Capros).

4. Abia în 1867, prin abuz, *Transilvania devine o provincie a statului maghiar, în cadrul dualismului austro-ungar. Dieta transilvană care votase unirea cu Ungaria a fost un organ* perfect nereprezentativ: *aproape 300 deputați maghiari reprezentau ceva mai mult decât 20% din populația Transilvaniei, pe când majoritatea absolută (peste 60%) formată din români avea ... 13 deputați! Astfel încorporarea Transilvaniei la Ungaria — din punct de vedere al dreptului internațional — a reprezentat* un act de violență *(Pordea) care a luat sfârșit abia în 1918 când în virtutea principiului naționalităților (care a stat la baza tratatului de pace dela Paris și Trianon, (atât de contestat de agiația maghiară) printr'un referendum, prin care peste 75% din populația transilvană s'a pronunțat* pentru *unirea cu România (reprezentanții populației germane din Transilvania la 9 Ian. 1919 prin proclamația de la Mediaș cer alipirea acestei provincii cu regatul român), ceea ce echivalează cu un plebiscit (Pordea). Din punct de vedere juridic deci, în 1867 a avut loc o anexiune, pe când în 1918 o unire. In acest fel răspundem aceleiași „rezolutii“: La pacea dela Trianon Transilvania n'a fost cedată în mod* original *(cum insinuiază Dl Yatron), ci ea s'a unit de bună voie cu România.*

Iată, prin urmare, cum mileniul *„apartenenței“ Transilvaniei la Ungaria — apartenență despre care istoricul maghiar A. Szilagy în cartea sa apărută la Budapesta „Die Geschichte Siebenbürgens“ spune „Cunoscuți istoriografi maghiari au subliniat că Transilvania NU S'A SUDAT NICIODATĂ cu regatul maghiar“ — reprezintă 369 ani din care peste 300 ca principat autonom. După cum am văzut mai sus între 1200 și 1526 deși vasală regelui ungur Transilvania dispunea de o evidentă autonomie. La urma urmelor rămân doar 51 ani (1867—1918) — ceea ce însemnează 5% de adevăr din afirmația rezoluției d-lui Yatron cu referire la drepturile istorice ale Ungariei asupra Transilvaniei — deci o jumătate de secol de stăpânire abuziv maghiară caracterizată și prin generalizarea și paroxismul acțiunii de deznaționalizare a Românilor (majoritate absolută), politică ce a scandalizat întreaga Europă a timpului:*

— In ziarul „La Justice“, 12 Mai 1894, G. Clemenceau, viitorul prim-ministru al Franței scrie: „Școlile românești sunt susținute prin subscripție privată iar în ele învățământul trebue să se facă în limba maghiară. Românii sunt lipsiți de orice drepturi politice. Românii din Ungaria și Transilvania în număr de 3,5 milioane, ar avea dreptul, proporțional, la 75 deputați din cei 417 cîți are camera și nu au nici unul. Libertatea presei e absolut iluzorie“ și conchide astfel, referitor la rușinea pe care a produs-o în Europa procesul memorandiștilor: „Maghiarii, dornici de libertate, trebuie să recunoască și altora același drept la viață pe care l-au revendicat sus și tare pentru ei înșiși“.

Lordul Fitzmaurice, în 1890 în „Pallmall Gazette“ spune: „Ungurii urmăresc o politică violentă și oarbă față de naționalitățile supuse coroanei ungare și în special contra românilor. In Transilvania, atitudinea provocatoare a m i n o r i t ă ț i i maghiare contra românilor poate declanșa de la o zi la alta tulburări.“

„Le Figaro“ din 8 Mai 1894, scrie: „Este rar să vezi un popor care a luptat ani de-a rîndul pentru independența și libertățile care-i păreau necesare desvoltării sale, să oprime, să subjuge la rîndul său pe cei ce sunt mai slabi ca el. Există în Ungaria și Transilvania 3,5 milioane de români care, deși supuși împăratului-rege al Ungariei, au o viață națională foarte intensă: Ei țin la naționalitatea, la religia și la limba lor. Liberalismul de care el (guvernul de la Budapesta) face atîta caz în relațiile cu Austria, nu există atunci cînd e vorba de naționalitățile suprimate de elementul maghiar.“

In ziarul „L'Intransigeant“ marele gazetar H. Rocheford, scria în 13 Mai 1894: „Oprimați, persecutați și tratați ca animalele sălbatice de către maghiari, românii din Transilvania se plîng împăratului. Orgoliul maghiar nu admite ca românii exploatați și torturați să ceară ajutor de la conducătorul suprem“. Și mai departe, despre faptul că Lucaci și Albini au fost maltratați de către unguri: „Acest fel de a înțelege respectul datorat unor prizonieri puși în imposibilitatea de a se apăra este p r e a m a g h i a r.“

Leon Tolstoi despre Appony: „Ceea ce este mai trist e faptul că în străinătate contele Appony are reputația unui pacifist în timp ce în Ungaria nu recunoaște nici măcar calitatea de oameni nemaghiarilor“.

Bjoernson justifică lipsa de la conferința interparlamentară pentru pace de la Budapesta ce a avut loc in 1907, cu două luni după ce Appony obține aprobara parlamentului maghiar pentru suprimarea învățământului în limba maternă a naționalităților conlocuitoare, prin următoarele rînduri: „In tinerețe am iubit și admirat mult poporul maghiar. Mai târziu CUNOSCÎNDU-L MAI DE APROAPE am început să-i detest șovinismul. Aceste nedreptăți vor duce Ungaria mai devreme sau mai tîrziu la pieirea sa“ (Publicat în septembrie 1907 de ziarul „A Ahir“ din Budapesta).

T î n ă r u l stat național maghiar, înființat în epoca mișcărilor naționale, prin înglobarea forțată a atîtor naționalități era amenințat în însăși rădăcinile sale și risca să-și vadă compromisă existența de o cumplită contradicție: Națiunea maghiară era minoritară în Ungaria. *In intenția de a lichida cît mai grabnic anomalia, Ungurii au recurs pur și simplu la metoda fabricării acestei majorități. Pentru realizarea practică și pe termen scurt, ei au folosit procedee de la care s-ar da înapoi și cele mai necivilizate state; și asta chiar în preajma sărbătoririi a o mie de ani de* existență europeană *a lor. — In 1867 cînd maghiarii devin stăpâni absoluți și asupra Transilvaniei, preluùnd puterea de la Habsburgi, declară întrea-*

(urmare în pag. 9)

[1] In documentul de înobilare al lui Nicolaus Olahus, semnat de Ferdinand de Habsburg se spune referitor la curajul spiritului său: „...calitate de care neamul tău (valah) a excelat, dând naștere multor conducători... printre aceștia au strălucit în chip deosebit atât Joan de Huniade, tatăl vestitului rege Matei Corvinul, cât și strămoșii tăi.“ Iar A. S. Piccolomini: „Johannes Huniades, cujus nomen caeteros obnubilat non tam hungaris quam valachis ex quibus natus erat, gloriam auxit.“ Iată doar un exemplu dintre atâtea familii românești maghiarizate: Kendefy (Cândea), Dragfy (Drag), Mihaly (Mihai), Petrovay (Petrovan) etc. etc.

Sarbătorirea zilei de Zece Mai

. . . la München

Ca în toţi anii, comunitatea românească din München, în organizarea Misiunii Unite Române, a Asociaţiei Românilor Liberi şi a Asociaţiei Românillor din Exil din Germania, a sărbătorit şi anul acesta ziua independenţei naţionale a României. În frumos ornata sală festivă a Casei centrale a Fundaţiei Kolping din Kolpingstrasse 1, numeroase familii de români stabiliţi în München şi în localităţile din vecinătătea metropolei bavareze au ţinut să participe, cu mic cu mare, la această manifestaţie care, după emoţionanta cuvântarea a D-lui Dr. I. V. Emilian, s'a încheiat cu un frumos şi bogat program artistic.

Invitat să ia cuvântul de către Monseniorul Prelat DDr. Octavian Bârlea, principalul organizator al acestui act festiv, oratorul a subliniat, cu binecunoscuta-i putere de evocare a istoriei noastre naţionale, importanţa evenimentelor aniversate în această zi, cel mai important dintre ele fiind cucerirea neatârnării pe câmpul de luptă, simbolul neatârnării dobândită în acest fel fiind o coroană de oţel făurită din tunurile pe care le cuceriseră la Griviţa dorobanţii şi vânătorii noştri:

„Încă înainte de Vlad, Ţepeş, iscusit căpitan de oşti, mai toţi domnitorii ţărilor române s'au luptat pentru independenţă. Chiar şi Cuza-Vodă avea ca ţel dobândirea idependenţei pe calea armelor, numeroase însemnări şi scrisori rămase dela el dovedind acest lucru, cât şi faptul că în decurs de numai 7 ani a făurit o armată de cinci ori mai mare şi mai bine înzestrată decât aceea pe care o moştenise dela predecesorii săi . . . Cum întreaga noastră istorie naţională este ţesută din ocazii pierdute şi din evenimente neprevăzute, tot astfel un eveniment neprevăzut a fost elementul determinant al înfăptuirii independeţei pe care o comemorăm în această seară . . . Dupa ce Cuza-Vodă a fost silit să abdice, Locotenenţa domnească instituită de către complotişti l-a proclamat Domnitor pe Principele Filip de Flandra. Maiorul Lecca, noul ministru de război, a cerut unităţilor militare să depună chiar şi jurământ pentru acest principe care . . . nici n'a răspuns măcar la invitaţie. S'a ajuns astfel la o soluţie de ultimă oră: Principele Carol de Hohenzollern-Sigmaringen, locotenent într'un regiment prusian de dragoni de gardă, cu studii universitare la Bonn şi având şi experienţa unei campanii militare, ca unul ce participase la războiul împotriva Danezilor. Pricipele Carol avea o dublă calitate: era principe german, apreciat de Bismark şi se înrudea, pe linie maternă, cu Împăratul Napolenon al III-lea, ce se arătase atât de favorabil cauzei române. În treacăt fie spus că la darea consimţământului din partea împăratului Franţei a contribuit şi doamna Cornu, sora de lapte a lui Napoleon al III-lea.

În tovărăşia lui Ion Brătianu, Carol a făcut drumul spre România în condiţiuni aventuroase, cu paşaport fals, traversând Austria care se afla în război cu Prusia şi încă pe un vas austriac. La 8 mai 1866 debarca la Turnu Severin şi de-acolo, în goana cailor unui poştalion, la 10 mai îşi făcea intrarea în Bucureşti, depunând jurământul în faţa aleşilor naţiunii în aceiaşi zi. Acesta este primul eveniment legat de data de zece mai.

Primii ani de domnie au fost grei pentru Carol. A vrut în mai multe rânduri să abdice . . . Cu ocazia unei vizite la Iaşi a fost primit cu manifestaţii extrem de ostile . . . În 1870, la Ploeşti se proclama republica, iar la o alegere parţială în judeţul Mehedinţi, fără să-şi fi depus candidatura, Alexandru Ioan Cuza era ales deputat, alegere pe care Camera a validat-o. Spre norocul lui Carol, Cuza a refuzat mandatul, căci altcum dinastia de Hohenzollern-Sigmaringen n'ar mai fi domnit în România . . . Către sfârşitul primului deceniu de domnie, destinul i-a fost favorabil lui Carol şi a fost favorabil şi poporului român . . ."

După această introducere, I. V. Emilian a arătat cum Rusia, care pierduse din prestigiu şi influenţă în ţările balcanice după înfrângerea suferită în Crimeea şi după pacea dela Paris, a încercat să recâştige poziţiile pierdute, provocând răscoale în Bulgaria, în Bosnia şi în Hertegovina şi aţâţând pe Sârbi şi pe Muntenegreni să pornească la război împotriva Turciei. Sârbii fiind zdrobiţi de Turci, Rusia s'a decis atunci să intre ea direct în acţiune. Pentru a-şi asigura neutralitatea Austro-Ungariei, Ţarul Alexandru al II-lea s'a întâlnit cu Împăratul Franz Josef la Rastadt, convenindu-se cu această ocazie ca Austria să ocupe Bosnia-Herţegovina, iar Rusia să pună stăpânire pe cele trei judeţe din Basarabia care ne-au fost retrocedate prin Trataul dela Paris din 1856.

Cum Rusia nu putea porni la război împotriva Turciei decât trecând prin România şi cum alte asemenea „treceri" fuseseră însoţite de un lanţ întreg de silnicii, lumea politică dela noi — Conservatori, Liberali şi Independenţi — era pentru păstrarea unei stricte neutralităţi. Doar unul singur manifesta dorinţa de participare activă la război: Domnitorul Carol. Când I. G. Duca spune în Memoriile sale (Ion Dumitru-Verlag, München) că Brătianu l-ar fi târît pe Carol în război, spune un mare neadevăr. Carol, el care, la plecarea din Germania îi spusese lui Bismark că un Hohenzollern va şti să se scuture de suveranitatea otomană, tot el, l-a convins pe Brătianu că momentul trebuia folosit şi l-a trimis pe acesta la Livadia să trateze şi să semneze convenţia pentru trecerea trupelor ruse prin România, convenţie pe care Parlamentul a ratificat-o la 14 aprilie (stil vechi) 1877. Că prin această convenţie Rusia se obliga să garanteze integritatea teritorială a României când ea se înţelesese cu Austria, cu un an înainte, să ne ia cele trei judeţe din Basarabia, aceasta Brătianu nu putea să o ştie . . .

În foarte documentata sa expunere, I. V. Emilian a spus în continuare:

„La 18 aprilie 1877 România cheamă sub arme 100 000 oameni, din care 56 700 intră în compunerea celor 4 divizii şi altor formaţiuni ce alcătoiau armata de operaţii

La 23 aprilie, armatele ruseştl trec Prutul, comandantul lor suprem- Marele Duce Nicolae, fratele Ţarului Alexandru, socotindu-se îndrituit să se adreseze direct poporului român printr'o proclamaţie, ca şi cum România ar fi fost un protectorat sau o gubernie rusească. Nu numai că a provocat indignarea generală, dar această proclamaţie a avut darul să întărească poziţia acelora care nu voiau să participăm la război.

A doua zi, 24 aprilie, Rusia declara război Turciei.

Puşi astfel în faţa unui fapt împlinit, Turcii au ripostat, bombardând cu artileria lor o serie de localităţi româneşti de pe malul Dunării.

La Calafat, un obuz turcesc ucide un sergent, şef de tun, din Regimentul 1 Artilerie. Pe sergent îl chema Popescu şi venise voluntar din Bucovina. Cel dintâi căzut în războiul nostru pentru independenţă a fost deci un român dintr'o provincie românească aflată, la vremea aceea, sub stăpânire străină. Un semn al destinului, un simbol al unităţii noastre naţionale care avea să se înfăptuiască abia în 1918!

La 29 aprilie, Adunarea Deputaţilor adopta o moţiune prin care România se declara în stare de război cu Imperiul otoman. Pentru această moţiune nu au votat decât 58 deputaţi, 29 votând contra ei, iar 5 abţinându-se. Rezultatul acestui scrutin arată cât de mare era teama de Ruşi în ţară . . . Aceiaşi Adunare a Deputaţilor votează în ziua de 9 mai 1877 Declaraţia de Independenţă, declaraţie care este adusă la cunoştiinţa ţării în ziua de zece mai 1877, printr-o proclamaţie şi un ordin de zi adrsat trupelor. Acesta este cel de-al doilea şi cel mai însemat eveniment pe care-l comemorăm astăzi.

Domnitorul Carol se retrage cu întreaga armată de operaţii în Oltenia, stabilindu-şi cartierul general la Poiana Mare.

Ruşii trec Dunărea şi ocupă Dobrogea, aproape fără rezistenţă dar. înaintând spre Balcani, rezistenţa Turcilor se face simţită.

Cu intenţia de a cădea în spatele trupelor ruse şi a le tăia eventual retragerea, Turcii concentrează însemnate forţe la Plevna, sub comanda lui Osman Paşa, general pe cât de iscusit pe atât de viteaz şi întăresc şi garnizoanele lor dela Vidin, Rahova şi Nikopol. Ruşii, în ale căror socoteli nu intra nicidecum o cooperrare cu trupele române, n'au reuşit să cucerească decât Nikopolul.

Pentru cucerirea Plevnei, ei au dat două bătălii, dar în ambele au fost înfrânţi de Turci, deşi atât trupa cât şi ofiţerii lor au dat dovadă de mare bravură. Una din cauzele acestor înfrângeri a fost deficienţa comandamentului rus care s'a încăpăţînat să ordone atacuri frontale, iar cea de-a doua cauză a fost superioritatea armamentului britanic cu care fuseseră dotate unităţile turceşti.

În prima bătălie, acea dela 8 iulie 1877, Ruşii au pierdut 75 ofiţeri şi 2326 trupă. Au căzut în această bătălie toţi comandanţii de regimente şi de batalioane din Divizia a 5-a de grenadiri, divizie de elită.

În a doua bătălie care a avut loc în zilele de 18 şi 19 iulie 1877, dacă ţinem seama de eficacitatea armamentului din epoca aceea, pierderile Ruşilor au fost enorme: 176 ofiţeri şi 7256 trupă.

După această bătălie, Marele Duce Nicolaie Nicolaievici, s'a adresat Domnitorului Carol printr'o faimoasă telegramă, având următorul text în limba franceză:

„Mardi, le 19/31 Juillet 1877

Prince Charles de Roumanie à l'endroit ou se trouve le Quartier-General Roumain.

Les Turcs ayant amassé les plus grandes masses à Plevna, nous abîment. Prie de faire fusion, démonstration et, si possible, passage du Danube, que tu désire faire. Entre le Jiu et Corabia cette démonstration et indispensable pour faciliter mes mouvements.

Nicolas"

Cererea aceasta de ajutor a fost dealtfel exprimată şi prin scrisori trimise prin curieri. Prudent, Carol nu s'a conformat imediat dorinţeler Marelui Duce Nicolae, ci a trimis doar un detaşament la Nikopol, sub comanda Colonelului Roznovanu, aceasta pentru a permite unităţilor ruse care se aflau acolo să vină în ajutorul celor ce sângerau în faţa Plevnei. El nu a trecut Dunărea — şi aceasta Românii nu trebuie s'o uite — decât după ce a obţinut dela Ţarul Alexandru II comanda asupra tuturor trupelor care împresurau Plevna, adică şi asupra forţelor ruseşti.

După ce au trecut Dunărea pe la Siliştioara, în apropiere de Corabia, trupele române au intrat în dispozitiv, cu Divizia a 4-a, în compunerea căreia toţi ostaşii erau din Moldova, în sectorul de Sud, cel mai greu sector şi cu Divizia a 3-a în sectorul de Est, legătura cu trupele ruse fiind asigurată de brigada de roşiori a Colonelului Cretzianu şi de cea de călăraşi a Colonelului Cernovodeanu. Cu unităţi luate dela celelalte două divizii, s'a constituit o divizie de rezervă, divizie care a intrat şi ea în acţiune.

Dorobanţilor provenind din judeţele Iaşi şi Botoşani, care formau Regimentul 13 „Ştefan cel Mare", le-a fost dat să primească botezul focului. Ei au reuşit ceea ce nu reuşiseră grenadirii Ţarului: au cucerit la baionetă poziţia fortificată, redanul, din faţa redutei Griviţa. După trei zile, la 30 august 1877, dorobanţi din judeţele Roman şi Vaslui alcătuind Regimentul 14, împreună cu vânători prahoveni din Batalionul 2 Vânători cucereau, tot la baionetă, reduta Griviţa .. ."

Ascultat cu mare atenţie de cei prezenţi care au ţinut să sublinieze prin aplauze prelungite anumite pasaje, vorbitorul a descris, în cuvinte clare şi cu competenţă, întreaga desfăşurare a acestui război pentru independenţă, război în care tânăra noastră oştire n'a suferit nici cea mai mică înfrângere, repurtând numai biruinţe: luarea cu asalt a redutei Grivita Nr. 1, cucerirea cetăţii Rahova de către detaşamentul Colonel Slăniceanu, acţiune în care şi-au aflat moartea maiorii Ene şi Giurescu . . .

Viteazul Osman Paşa nu se da însă bătut. La 28 noiembrie el încearcă să-şi croiască drum spre Sofia, prin Trestenic, sector ocupat de trupe ruseşti, sparge două linii de apărare, cucereşte poziţiile fortificate, le ia Ruşilor 6 tunuri şi le distruge cu desăvârşire Divizia a 3-a de grenadiri. Românii restabilesc însă situaţia, prin intervenţia vijelioasă a brigăzilor Boränescu şi Sachelarie care cuceresc Opanezul şi fac 4700 prizonieri.

Cu această biruinţă a trupelor române la Opanez, asediul Plevnei lua sfârşit:

„Osman Paşa se preda, cu întreaga sa armată care se ridica la 2139 ofiţeri şi 43 200 oameni de trupă, dar nu Ruşilor, ci Românilor. Colonelului Cerchez, căruia îi revine această onoare, Osman Paşa îi predă şi sabia. Cerchez însă, printr'un gest cavaleresc, i-o restitue. Turbând de mânie, Ruşii luau ulterior această sabie pentru ei, bruscând pe ofiţerul român din Regimentul 3 Călăraşi care-l escorta pe viteazul general turc.

Ultimul bastion turcesc în Bulgaria, Vidinul, cădea şi el, în urma atacului Infanteriei de Linie române dela Smârdan, atac imortalizat de Nicolae Grigorescu, dela care ne-au rămas dealtfel cele mai preţioase mărturii despre acest război.

Independenţa, noi n'am cerşit-o dela nimeni, ci ne-am cucerit-o singuri, cu sângele vărsat de ostaşii noştri pe câmpiile Bulgariei. Biruinţa obţinută pe câmpul de luptă ne-a fost însă escamotată, în primul rând de Ruşi care ne-au luat cele trei judeţe din Basarabia şi în al doilea rând de Congresul dela Berlin, congres la care nu ni s'a îngăduit nici măcar să participăm. Această independenţă nu ne-a fost recunoscută decât după ce am modificat articolul 7 din Constituţie. Nu insist, pentru că presupun că cei mai mulţi dintre Dvs au cetit discursul lui Vasile Conta, discurs pe care acesta la ţinut atunci în Adunarea Deputaţilor . . . Dar am rămas ţară independenţă, prosperă şi ne-am bucurat şi de libertate, atâta timp cât au domnit primii doi regi: Carol I şi Ferdinand I, regi a căror memorie nu cred sa fie român care să nu o respecte."

Referidu-se la situaţia de astăzi, pe plan internaţional confuză şi plină de semne de întrebare în ce priveşte viitorul, I. V. Emilian a spus că noi, românii destăraţi care purtăm în inimi icoana patriei, considerând exilul ca un provizorat, trebuie să rămânem neclintiţi în hotărîrea de a ne menţine, de a nu ne pierde, gata mereu să facem front în faţa primejdiilor ce ameninţă existenţa noastră ca naţiune şi ca ţară de sine stătătoare.

Programul artisic care a urmat după această memorabilă cuvântare a fost, şi el, la rându-i, menit să reînsufleţească mândria naţională, recunoştinţa şi dragostea faţă de faptele de glorie ale înaintaşilor noştri, chemând pe românii din exil la solidaritate naţională şi statornicie în lupta pentru redobândirea unei adevărate independenţe pentru ţara noastră. Cu mult temperament, Domnul Ion Boiangiu, aparţinând tineretului român din München, a recitat versuri din ciclul „Ostaşii noştri" de Vasile Alexandri. În port românesc, corul, foarte bine pus la punct şi dirijat de Doamna Doina Tăutu. a cântat „Zece Mai" de N. Oancea şi prelucrări de folclor de Augustin Bena şi Ion Vidu, în timp ce formaţia de dansuri, organizată şi condusă de Domnişoara Carmen Leontieş şi de Domnul Ion Boghiu, a prezentat jocuri din Ţara Oaşului, din Banat şi din Oltenia, spre încântarea publicului, deloc sgârcit în aplauze şi ovaţii.

A fost o aniversare pe măsura importanţei ei, şi nu puţini sunt aceia care au remarcat meritele organizatorilor, cu dorinţa perseverenţei pe acest drum, atâta vreme cât vor exista români în exil pe aceste meleaguri . . .

Emanoil CĂRĂBAŞ

. . . la Paris

Răspunzând la chemarea „Comunităţii Românilor din Franţa", peste 200 compatrioţi au venit în seara de vineri 7 mai 1982 la biserica din cartierul Auteuil, Avenue Théophile Gauthier, în a cărei sală parohială s'a sărbătorit ZECE MAI 1877, ziua independenţei României.

Domnul Maior Adrian Chintescu, preşedintele acestei comunităţi, a rostit cuvinte de salut şi a prezentat pe conferenţiar, Domnul Dr. Alexandru Şuga, preşedintele Asociaţiei Românilor din Germania occidentală, cu sediul la Colonia.

După ce a amintit etapele pe care le-a parcurs poporul român de când a apărut ca atare şi până ce a reuşit să-şi făurească un stat şi să-şi cucerească independenţa, conferenţiarul a stăruit mai mult asupra destinului nostru de popor ce a stat din capul locului în calea unor puteri imperialiste care se războiau între ele şi cădeau apoi la înţelegere, uneori pentru scurt timp, dar totdeauna noi fiind obiectul de târguială. Aşa a fost ruptă din trupul Moldovei Bucovina şi tot aşa a fost smulsă şi Basarabia. Imperiul otoman, după o lungă boală şi o lungă agonie, murise de fapt chiar înainte de primul război mondial, iar cel austro-ungar s'a prăbuşit cu puţin timp înainte de terminarea acelui război . . . Prăbuşirea imperiului ţarist n'a adus însă după sine şi dispariţia imperialismului rusesc. După perioada de război civil, puteri occidentale, cu deosebire Statele Unite, Anglia şi Germania, au ajutat necontenit la consolidarea noului imperiu roşu, al Sovietelor, i-au refăcut industria şi i-au dat posibiliatea să-şi facă o foarte puternică armată. Când s'a simţit tare şi profitând de situaţia creiată în Europa după izbucnirea ostlităţilor în 1939, Uniunea Sovietică s'a înţeles cu Germania şi a putut ocupa fără luptă Ţările baltice, jumătate din Polonia şi răpindune nouă Basarabia, partea de Nord a Bucovinei şi plasa Herţa din judeţul Dorohoi. Pentru readucerea la sânul patriei mame a acestor pământuri româneşti, noi am pornit la război în 1941 şi, în mai puţin de o lună, am recucerit tot ce ni se furase. După trei ani, în octombrie 1944, la Moscova, Churchill ne vindea Ruşilor, vânzare consimţită şi de Roosevelt la Ialta şi pecetluită de conferinţa dela Helsinki.

În situaţia de astăzi, doar prăbuşirea Imperiului sovietic ne poate aduce mântuirea. Pentru noi, altă alternativă nu există!

Coresp.

Vreri, constatări și îndemnuri . . .

„München 10. 5. 1982

Mult stimate Domnule Emilian,

Am plecat din țară, din România mea scumpă, pe care am servit-o cu devotament și dragoste, din fragedă copilărie și până la etatea pe care o am astăzi, 72 de ani.

Am călcat pe pământul făgăduinței cu inima curată, plină de libertate și cu năzuinți prospere pentru neamul nostru românesc.

Socoteala de acasă, nu se potrivește întotdeauna cu cea din târg, spune un proverb vechi românesc, așa că, numai după 6 luni de așteptare la poarta de intrare a „refugiaților politici" am constatat lucruri pe care dacă mi le-ar fi spus cineva, înainte de plecarea mea din România, nu le-aș fi dat crezare. Dar cu regret și cu inima sfâșiată de durere spun și eu, că noi Românii nu suntem legați sufletește și în special cei mai tineri care ar trebui să fie strâns uniți, alături de cei mai în vârstă. Lipsește ceva, lipsește liantul care ar trebui să ne lege, pentru că toți care am venit aici, am fost conduși de același crez: libertate în cuvânt și scris.

Sunt schimbări nedorite dar profunde în viața unui om, când, datorită mediului în care trăieste, îl poate transforma, în bine sau în rău. Să nu ne lăsăm influențați de cei care scriu sau vorbesc fără să cunoască adevărul, adică numai din auzite.

Ziarul Dv. — Sindardul — stă pe piedestalul onoarei și purului adevăr. Criteriul după care fiecare dintre noi vom fi judecați, este tocmai ce lăsăm scris în urma noastră: adevăruri sau minciuni, pe care nu le pot spăla nici o soluție chimică, ori cât ar fi în stare știința și technica să descopere.

Rog pe bunul Dumnezeu, ca toate inimile celor care ne găsim în exil să se unească, pentru a putea supraviețui.

Eu, din puținul ce am, dăruiesc STINDARDULUI — românesc — suma de 50,— DM, pe care o depun în această scrisoare, astăzi 10 mai 1982, când toți Românii de pretutindeni sărbatoresc ziua formării Statului Român.

Cu deosebită considerație
„Un român născut, nu făcut"

„. . . Dvoastră trebuie să tipăriți mai departe STINDARDUL și toate cărțile legate de istoria țării și să arătați crimele săvârșite împotriva poporului nostru, nedreptatea ce i s-a făcut, precum și greșelile unor politicieni de aici, din Vest, toate acestea la un loc aducând România în starea în care se află în prezent.

Primiți vă rog, aici în plic, 40,— DM pentru cărți și vă asigur că atunci când voi mai găsi un român adevărat am să-i vorbesc de ziar, de tipărituri și de dumneavoastră.

Eu sînt tînăr dar am nestrămutată convingere că pînă la urmă ne vom întoarce în țară și vom avea grijă să tragem linie, să facem socoteala și să plătim comuniștilor, fiecăruia după fapte ca, pe urmă, să trecem la treabă și să construim o Românie, așa cum sînt toate țările civilizate.

Eu vă doresc sănătate, putere de muncă, un șir întreg de succese și iarăși multă, multă sănătate Dvs și celor ce vă sînt apropiați. Cu deosebit respect."

A. C.
Frankfurt/Main, Germania

„Ești la mare înălțime, Stindardule!"

V. L.
Michigan, USA

„Un compatriot din Köln mi-a dat să citesc Stindardul. Am rămas profund impresionat și mare mi-a fost bucuria să pot ceti o publicație românească din exil scrisă atât de frumos, atât de documentat și plină de suflu românesc. Vă rog să-mi trimiteți și mie ziarul. Să trăiți!"

G. M.
Willingen, Westerwald, Germania

„Mă găsesc în Germania de mai multe luni de zile și am luat cunoștiinta între timp de existența ziarului Dvs Stindardul. Mi-a plăcut conținutul și orientarea lui, cetind numai numărul din luna aprilie 1982. Vă rog să mă onorați cu un abonament . . ."

G. A.
Hessen, Germania

„Din capul locului țin să vă felicit. Și iată pentru ce anume. Programul I ARD al Televiziunii germane, în una din emisiunile din luna mai 1982, emisiune manipulată cotidian de comentatori de extrema stângă, majoritari la ARD, s-a ocupat de cazul drăgălașului domn procuror Emil Georgescu (nu cred că ăsta-i numele lui adevărat) care, în țară, a trimis pe mulți la pușcărie, iar pe alții i-a lăsat pe drumuri, pentru ca acum, aciuit la postul de radio Europa liberă unde este plătit cu 7500 mărci pe lună, să stoarcă bani dela naivii cărora le promisese că le întregește familia și să facă negoț ilicit cu blănuri, cu bijuterii și cu multe altele. Având deosebită slăbiciune pentru dizidenți, saltimbanci politici și alți escroci, cei dela ARD l-au prezentat pe acest domn-tovarăș, samsar ordinar cu relații în lumea interlopă, drept erou al rezistenței românești care nu este combătut în exil decât de extremiștii de dreapta al căror organ este . . . STINDARDUL. Ziaral a fost prezentat pe ecran în toată mărimea lui: prima pagină, pagini în limba română și în limba germană. Nu-ți venea să crezi că unei foi din exil i se face asemenea publicitate.

Tovarășii lui Emil Georgescu dela Televiziunea germană au crezut că v-au dat o grea lovitură, dar în realitate v-au făcut o nemaipomenită reclamă. A doua zi chiar, un coleg german dela firma la care lucrez, m-a întrebat dacă primesc și eu Stindardul și m-a rugat să-i arăt și lui un exemplar, pentru că — spunea el — un astfel de ziar care a reușit să-i scoată din sărite pe defetiștii și uneltele sovietice dela Televiziunea germană, trebuie să fie interesant și demn de a fi susținut.

Pentru acest nou succes, eu vă felicit, mult stimate Domnule Emilian, dorindu-vă din toată inima să vă păstrați curajul și să mergeți înainte, mereu pe același drum."

G. D.
Regiunea Ruhr, Germania

„. . . cu mare plăcere vă trimit o mică atenție pentru susținerea ziarului nostru Stindardul.

Fie ca această mică susținere să contribue la unirea tuturor românilor fără nici o deosebire politică sau ideologică, în unicul scop de a distruge imperialismul comunist rusesc și a acoliților lui din toate țările lumii . . . La zece mai 1982, dată sfântă Românilor."

R. S.
din Elveția de limbă franceză

„Alăturat un mic obol pentru Stindardul. Dumnezeul strămoșilor noștri să vă dea sănătate pentru continuarea luptei contra bestiei diabolice comuniste. Noi bătrânii nu vom mai vedea țara noastră eliberată, dar în sufletul nostru vom păstra până la moarte icoana sfântă a patriei noastre dela Nistru până la Tisa."

G. C.
Waldkraiburg, Germania

„Puteți fi mândru că, de aproape 30 de ani țineți sus Stindardul românesc, aceasta în ciuda loviturilor ce ați primit și a revoltătoarei ingratitudini a autorităților federale. Ce-ați făcut cu procesul? Dacă aș avea posibilitatea v-aș trimite de zece ori mai mult decât vă trimit acum, dar să știți că o fac din toată inima, pentru că Stindardul nu trebue să se plece, ci să fluture mereu semeț."

V. M.
Recklinghausen, Germania

„Mulțumesc pentru ultimul număr din Stindardul pe care mi l-ați remis. După cum v-au scris și alți cititori, ceea ce publicați, va constitui o antologie a scrisului românesc. Duceți lupta mai departe. Cu dragoste camaraderească."

D. B.
Essen, Germania

„Sunt german din Basarabia și am făcut serviciul militar în Regimentul 8 Călărași, la Galați. V-am cetit cartea în limba germană și am fost încântat de conținutul ei. Numai cine a făcut războiul poate să-și dea seama de valoatea unui asemenea document. Vă felicit deasemenea și pentru ziar. Așa cum scrieți Dvs foarte puțini au curajul să scrie în Germania de astăzi . . ."

O. S.
Kaiserslautern, Germania

„. . . Vă trimit alăturatul cec, ca o contribuție suplimentară pentru Stindardul. Ori de câte ori îl primesc de la redacție, îl citesc cu un deosebit interes, cu evlavie și emoție . . . Admirația este superlativă, pentru tot și toți care dați viață acestei publicații de o rară frumusețe națională. Adevărul rostit în paginele lui este și rămâne sublim."

A. B.
Hunton, West Virginia, USA

„. . . Vă doresc multă sănătate și încă mulți ani de putere de lucru pentru acest exil românesc. Scrieți lucruri interesante în revista Dvoastră care ne lămuresc pe deplin în multe privințe."

E. V.
Montréal, Canada

„Câteva rânduri de peste ocean — o dovadă că m'am gândit la Dta și bănuiesc ca îți va aduce oarecare bucurie că nu ești uitat.

Citesc tot conținutul Stindardului și împărtășesc multe din ideile expuse . . . Copia hârtiei cu împărțirea Europei la Ialta este o capodoperă și te felicit pentru a fi descoperit actul de deces al Europei din Răsărit — groparii fiind oamenii liberi *(Churchill și Roosevelt) hotărând pentru milioane de oameni, fără nici o încercare de a-i întreba ce vor și cum vor să fie conduși. Din nefericire răul politic s'a săvârșit de aproape 40 de ani și până la prăbușirea imperiului rusesc nu sper în nici o îmbunătățire. Dar acest fapt din trecut este singurul ce merită a fi mereu amintit, pentru știința fiecărui cetățean liber din Apus . . . Pe plan practic, trebuie să întrevedem viitorul și cine vor fi conducătorii de mâine în România . . . Suntem dintre cei foarte puțini ce mai ne amintim de războiul anti-sovietic . . Mă grăbesc să închei acum; am avut câteva momente de răgaz și m'am gândit la unul din cei mai distinși și mai viteji români, față de care mă simt la unison. Cu aceiași veche afecțiune și cu urări de sănătate. Vechiul camarad din artileria grea."*

G. C.
Ontario, Canada

„. . . Acum înțelegem mult mai bine rezerva manifestată când ați aflat de la noi că am ales Canada ca țară de refugiu. La fața locului am constatat multe aspecte neliniștitoare pentru viitorul Americii și al Occidentului în general. Canada nu mai este ce a fost odată. În prezent este o țară pe care o sufocă birocratismul și o puternică tendință socializantă. De lucru se găsește, bineînțeles peste tot, dar pentru a fi angajat îți trebuie autorizația *de imigrant. Pentru a obține această autorizație trebuie să dovedești că ai de lucru. Un perfect cerc vicios. În schimb șomerii sînt încurajați să nu se reangajeze prin indemnizații foarte consistente. Astfel eventualii imigranți sînt respinși fiindcă* Canada are *șomerii ei și acești minunați șomeri nu se grăbesc deloc să ocupe mulțimea posturilor libere care sînt propuse peste tot . . . Alt fenomen: sînt admiși fără restricțiile la care sunt supuși europeni ca noi, jamaicanii și alți antilezi din fostele colonii britanice. În curînd Canada nu va mai fi o țară populată de albi. Pakistanezii și jamaicanii sosesc cu familiile lor numeroase și nimeni nu poate controla cine face parte cu adevărat din zisa familie . . . Cu murdăria și lenea lor, lucrează puțin (asta în cel mai bun caz), se înscriu imediat în sindicatele de stînga și la șomaj. În 1978 Canada a refuzat însă viza de imigranți pentru albii din Rhodezia . . . Acestea sînt doar cîteva din consecințele politicii lui Trudeau, procomunist și prosovietic notoriu care-și face cum se cuvine datoria față de acei ce urmăresc ca această imensă și foarte bogată țară să devină o pradă ușoară pentru infiltrarea comunistă. Culmea este că unii români, refugiați mai de multă vreme în Canada, votează la alegeri pe Trudeau, zicând că* el e mai inteligent, *spre deosebire de Clark, conservatorul, pe care o campanie mincinoasă a presei la minimalizat batjocorindu-l în fel și chip. Canadienii ca și americanii în general nu au nici cel mai elementar simț politic și presa (în mâinile cui știți) face ce vrea. Prostia omenească este fără margini . . .*

Vă urăm numai bine și sănătate și vă îmbrățișăm cu fidelă afecțiune."

Doi tineri compatrioți
de undeva între Vancouver și Halifax

„. . . Am primit numărul 145 din Stindardul. Dumnezeu să vă dea sănătate și putere să puteți pe mai departe scoate acest ziar. Savurez cu multă bucurie de câte două sau trei ori toate coloanele, după care pun deoparte fiecare exemplar, spre a putea face colecție. Dacă cumva mai aveți numere mai vechi, v-aș ruga să aveți amabilitatea să mi le trimiteți . . ."

R. M. M.
Stuttgart, Germania

„Sînteti un brav român și un mare căutător al adevărului istoric, iar faptul că un prestigios ziar așa cum se prezintă Stindardul a răzbătut prin trecerea anilor și a rămas pe linia de bătălie, demonstrează cu certitudine însuflețirea cu care vă aduceți aportul la cauza neamului nostru . . . Sînt alături de Dvoastră."

N. N.
Woodside, N. Y. USA

Liberal: liberalism, neoliberalism

Un subiect ce ar merita mai mult decât un scurt articol pentru a fi prezentat în toată amploarea lui.

Voi încerca să dau câteva noțiuni, noțiuni necesare oricărui român care dorește să știe câte ceva din istoria adevărată a partidelor politice românești și în special pentru cei ce s'au născut mai aproape de cel de-al doilea război mondial și implicit nu au mai avut posibilitatea de a se documenta real, anumite publicații fiind sub comuniști interzise, dreptul de exprimare oprimat, iar scrierile acceptate, sancționate denaturat.

Mă simt obligat să scriu cele de mai jos ca unul ce nu a aparținut nici unei grupări politice românești dar a încercat și încearcă în continuare să privească cu obiectivitate chiar dacă a avut împreună cu un neam întreg în decursul deceniilor, în țară, de suferit urmările nefaste ale unei lungi perioade de guvernare liberală.

LIBERAL — noțiune născută din dorința de a da fiecăruia posibilități de desvoltare intelectuală și materială, indiferent de clasa socială din care făcea parte, creindu-se astfel posibilități de afirmare în artă, în profesiunile libere și în meserii, „liberalul" fiind în același timp un adept al neamestecului în viața publică, politică și economică, a individului component al societății. Liberalul clasic nu cunoștea limite de frontiere și avea o gândire cu caracter internațional.

LIBERALISMUL — poate fi considerat ca forma cea mai liberă de manifestare a liberalului, dacă se respectă doctrina adepților liberalismului, în opoziție cu totalitarismul oricărei alte forme sociale de constrângere a omenirii. Liberalismul nu poate fi ca atare un program și mai puțin o practică, dacă este aplicat așa cum a fost el conceput. Repet, ca doctrină mai poate fi admis, dacă avem în vedere că statul nu are voe să intervină în relațiile economice dintre indivizi și mai puțin în relațiile dintre clase sau națiuni, chiar dacă liberalii ar fi la conducerea statului. Analizând aceste două noțiuni putem constata că dela Ion Brătianu (bătrânul) și până la sfârșitul guvernării liberale Tătărascu s-a aplicat în România ceea ce este o altă variantă, pe care o vom numi „neoliberalism."

NEOLIBERALISM — aplicat cu succes în ultimii zeci de ani ai sec. 19 și în primele decenii ale sec. 20 în țara noastră, a dus la brusca îmbogățire a multor așa zise „familii liberale" care porniseră de jos dar erau „de-ai noștri", mentalitate înscăunată de epoca liberală românească și care, odată ajunsă la capitalizări materiale, pentru cele intelectuale timpul lucrând mai încet, au uitat de unde porniseră.

Este cazul să reamintim deviza lui Ion Brătianu, întemeetorul partidului liberal în România: „îmbogățiți-vă", parafrazând o formulă străină. Lui Brătianu, în coada numelui — și asta chiar de către partizanii partidului pe care-l conducea — i se anina cuvântul „Viziru!". Denumire pur românească, ori nu? Acest apendic al numelui ilustrului ne poate da el singur anumite indicații asupra democrației și liberalismului conducătorului partidului . . .

Neoliberalismul este forma modernă a liberalismului care, formă nouă, permite amestecul limitat, insist teoretic limitat, din partea statului în viața juridică a societății și implcit a individului, un quasi dirigism.

În felul acesta se renunță de bună voe la o parte importantă din principiiöe liberale originare.

Acest amestec al puterii de stat, în viața juridică și economică, odată ce aparține liberalilor și unde diriguitorii sunt aceia ce stabilesc limitele, duce dela sine la o slăbire a respectivelor partide, prin nerespectarea principiiöor inițiale, slăbire ce se poate constata astăzi pe plan mondial.

În România, acesta a fost principiul de guvernare liberal, dela apariția partidului până la finele anului 1937 și mai târziu, în diverse forme de guvernare pe perioade scurte de timp.

(urmare pag. 12)

Acum 40 de ani în Caucaz...

— Primele patru zile cu Regimentul 9 Roşiori — de Ion PANTAZI

Se împlinesc anul acesta 40 de ani dela luptele Armatei române în Caucaz.

Aveam atunci 22 de ani, eram plin de entuziasm ca dealtfel toţi ofiţerii Regimentului 9 Roşiori care se certau între ei pentru obţinerea celei mai grele misiuni!

Nu voi uita niciodată voia bună şi exuberanţa Căpitanului Gheorghe Florescu (Flo), sobrietatea şi decizia Sublocotenentului Vasile Diaconescu, vitejia Sublocotenentului Bebe Stănescu, a Locotenentului Radu Bălăcescu, a Sergenţilor Stamen şi Tudose sau a Caporalului Ciobanu.

După un marş călare de 1100 Km. parcurs în 11 zile, pornind dela Ialta (nu cea din Crimeea) de lângă Mariopol, am ajuns la Canalul Kurka în Caucaz, la 15 August 1942.

Caii şi recruţii erau roşi din cauza lungului drum fără odihnă; de abia se mai ţineau pe picioare. Eram bucuros de a intra în luptă, dar cu sufletul strâns în faţa necunoscutului. Nu mi-era frică de moarte, ci de felul în care voi reacţiona în faţa ei.

Divizia a 6-a de Cavalerie al cărei comandant era Colonelul Dimitrie Cantuniari, avea în componenţă: Regimentul 9 Roşiori, comandat de Colonelul Nae Dafinescu, Regimentul 5 Călăraşi, comandat de Colonelul Aurel Balaban şi Regimentul 10 Roşiori, comandat de Colonelul Dumitru Dămăceanu. Regimentul 8 Artilerie Grea constituia susţinerea de artilerie a diviziei.

Regimentul meu, 9 Roşiori, avea următoarea ordine de bătae: Divizionul I: Căpitan Moldoveanu; Divizionul II: Maior Puiu Popovici.

Divizionul I avea în subordine: Escadronul 1 comandat de Locotenentul Radu Bălăcescu, având subalterni pe Sublocotenentul de rezervă Isăceanu şi Plutonierul Dima; Escadronul 2 comandat de Căpitanul Puiu Ghinescu, având subalterni pe Sublocotenentul Bebe Stănescu şi Sublocotenentul de rezervă Nichi Constantinescu.

Divizionul II avea în subordine: Escadronul 3 comandat de Căpitanul Cornel Pătrăşescu, având subalterni pe Sublocotenenţii de rezervă Tomescu şi Ghenovici. Escadronul 4 de Puşti-Mitraliere comandat de Căpitanul Gheorghe Florescu, având subalterni pe Locotenentul Liviu Dorobanţu, Locotenentul de rezervă Paul Zănescu, Sublocotenentul Ion Pantazi şi Plutonierul Bădărică.

Escadronul de Comandă (escadron normal de săbii la dispoziţia comandantu'ui de regiment) comandat de Căpitanul Alexandrescu; Escadronul de Specialităţi comandat de Locotenentul Mircea Gheorghiu şi Escadronul de Armament Greu comandat de Căpitanul Herţa, având subalterni pe Sublocotenentul Vasile Diaconescu, Sublocotenentul Culiţă Sebastian şi Sublocotenenţii de rezervă Luchian şi Muntenescu, şi aceste două escadroane erau afectate direct regimentului.

Şef de Stat Major al Diviziei era Locotenent-colonelul Costache Cristodorescu, având la Biroul Operaţii pe Căpitanul Radu Cristodorescu, iar Comandant secund al Regimentului 9 Roşiori era Locotenent-Colonelul Coco Aslan.

În dimineaţa de 15 August 1942, porneam către ultima etapă de marş şi drumul a fost deosebit de greu datorită căldurii excesiv de mari. Aproape de asfinţitul soarelui, când mai aveam aproximativ 1 Km de marş, ne-am întâlnit cu o mulţime de soldaţi, care fugeau către noi, bucătării, chesoane, pioneri germani, într-o dezordine nemaipomenită, strigând: „Fugiţi, vine cavaleria cazacă"! Ce se întâmplase?

Regimentul 5 Călăraşi trecuse Canalul Kurka, lat de vre-o 6 m având 3—4 m adâncime şi începuse instalarea la teren. În dreapta dispozitivului la 200 m era un colhoz, iar în faţă, câmpul de vedere era de aproximativ 300 m datorită unui stuf des şi înalt de aproape 4 m. Colhozul a fost superficial cercetat şi în podul lui sub pae, erau ascunşi doi soldaţi ruşi cu pistoale mitralieră, care flancau perfect cele două escadroane ale Regimentului 5 Călăraşi, escadroane înghesuite pe circa 600 m. Nici nu se instalaseră bine la teren, când cei doi din colhoz au început să tragă pe întreaga linie a lui 5 Călăraşi. În acelaşi timp, din stuf a săbii şi lănci, trecând în câteva secunde peste ţâşnit un escadron de cazaci în marş-marş, cu linia românească şi provocând o panică de nedescris. Au fost morţi, răniţi, dar cea mai mare parte s'au înecat în Canalul Kurka, aruncându-se în canal cu cisme şi echipament.

Mai mult decât atât! De cealaltă parte a canalului, unde nu exista de fapt nici un pericol, restul Regimentului 5 Călăraşi a fost cuprins şi el de panică, asemenea şi o unitate de pionieri germani. Vraişte generală: chesoane de muniţie şi bucătării de campanie răsturnate... Inexplicabil, dezolant şi revoltător spectacol, dealtfel primul şi ultimul ce mi-a fost dat să văd în cei aproape doi nai de lupte în Caucaz... Cei doi ostaşi ruşi au fugit şi ei, dispărând în stuf, la fel şi escadronul de cazaci, cu aceiaşi viteză cu care apăruse.

Din ordinul Colonelului Nae Dafinescu, escadronul 4 al Căpitanului Gheorghe Florescu, trebuia să ocupe linia părăsită de cele două escadroane ale lui 5 Călăraşi. Plutoanele III şi IV, comandate de mine şi de Plutonierul Bădărică, au ocupat poziţia. S'a făcut o serioasă cercetare a colhozului. Am ordonat tuturor săparea de gropi individuale, deoarece bănuiam că acest canal era reperat de artileria şi brandturile inamice.

Nu am înţeles atunci — şi nu înţeleg nici până în ziua de astăzi — dece trebuia să ocupăm o poziţie dincolo de canal, practic fără câmp de vedere în faţă! Eram însă mult prea tânăr şi fără nici-o experienţă de front, pentru a aduce această obiecţiune, când toţi ofiţerii regimentului, erau la 10—15 m înapoia mea.

Pământul era extrem de tare, aproape stâncos, ordinul meu de săpare a unor gropi individuale fiind primit cu oarecare ironie de către vechii luptători!

A doua zi la revărsatul zorilor, a început o puternică răpăială de brandturi pe întreg canalul. Cei din spatele canalului, s'au retras la vreo 200 m iar soldaţii mei şi-au săpat gropile cu o viteză neînchipuită!

Caporalul Ciobanu, agentul meu, mi-a spus: „Intraţi în groapa mea Domnule Sublocotenent, eu îmi fac alta". Am intrat în groapa Caporalului Ciobanu, dar imediat şira spinării, mâinile şi picioarele au început să-mi tremure atât de tare încât îmi era imposibil să le pot stăpâni.

Mi-am dat seama că paralel cu nemaipomenita pregătire de brandturi de toate calibrele, inamicul poate declanşa un atac, iar pe de altă parte, dacă nu acţionez serios asupra nervilor mei, voi fi pierdut pentru totdeuna. Aceste motive m'au determinat să iau hotarârea de a inspecta întreaga poziţie, căutând astfel să mă calmez. Am mers cu cel mai liniştit pas, dela soldat la soldat, prevenindu-i pe toţi de posibilitatea unui atac şi spunându-le că trebue să mai scoată capul din când în când pentru a privii şi înainte. Acest fapt mi-a adus totala încredere a oamenilor şi am revenit la groapa mea complect liniştit. Câştigasem ceea ce este cel mai important: lupta împotriva fricii, lupta de a te învinge pe tine însuţi...

Era dimineaţa de 16 August 1942! Prima mea zi de război, aceea care-ţi imprimă pentru totdeuna stăpânirea sau pierderea nervilor.

La încetarea focului inamic, foc care a durat jumătate de oră, întreg regimentul a trecut canalul Kurka, iar escadronul meu a trecut cu plutoanele I şi II, comandate de Locotenenţii Paul Zănescu şi respectiv Liviu Dorobanţu în linia intâi, plutonul meu şi a lui Bădărică rămânând în rezervă. Căpitanul Gheorghe Florescu a rămas în mijlocul dispozitivului, aproximativ la 200 m în urma primei linii, urmat de rezerva la alţi 200 m. Urma ca noi să înaintăm la aceeaşi distanţă, pe măsură ce va înainta prima linie. Inaintarea se făcea cu o atenţie deosebită, în pas lent de manevră, ocolindu-se prin stânga imensul stufăriş din faţă. Inamicul pe care nu-l vedeam, trăgea rare focuri de armă...

După aproape 3 Km de mers, am ajuns la şoseaua Kurciamskaja-Temriuk-Anapa-Novorosisk. Aceasta urma să fie direcţia noastră de înaintare, dar mai întâi trebuia cucerit satul Kurciamskaja.

Intreg dispozitivul regimentului s'a modificat. Au trecut în linia I-a regimentele 9 Roşiori şi 5 Călăraşi, Regimentul 10 Roşiori, rămânând în rezervă.

Regimentul 9 Roşiori ataca de front, cu Escadronul 4 călare pe şosea, având în dreapta sa escadroanele 2 şi 3, cu flancul drept sprijinit pe stufăriş; în stânga: Escadronul 1, întărit cu plutonul meu, care ataca pe contrapantă paralelă cu şoseaua, având misiunea specială de a anticipa progresiunea celorlalte escadroane, a învălui satul Kurciamskaja, revenind la şosea dincolo de sat, pentru a închide astfel retragerea. Plutonul meu era în flancul stâng al escadronului, cu misiunea specială dată de regiment, de a menţine legătura cu Regimentul 5 Călăraşi care ataca în stânga contrapantei şi a regimentului nostru.

Mă simţeam izolat şi stânjenit, deoarece numi cunoşteam noul comandant de escadron. Din mijlocul contrapantei, vedeam perfect întreaga înaintare a regimentului meu.

Noul meu comandant de escadron, Locotenentul Radu Bălăcescu, a pornit înainte în mijlocul escadronului său şi în câteva minute ne depăşise cu aproape 200 m.

Regimentul 5 Călăraşi, care se afla dincolo de contrapantă, a rămas în urmă, obligandumă să-mi repliez flancul stâng al plutonului, pentru a menţine legătura.

Focul inamic de brandturi de toate calibrele, era din ce în ce mai violent. Pe vârful dealului, îl vedeam rămânând în urmă pe Sergentul Stamen, încheetorul meu de pluton. Parcursesem un kilometru şi ne apropiam de inamic, în cel mai rapid pas de manevră. La un moment dat, Locotenentul Bălăcescu care se menţinea la circa 200 m înaintea restului escadronului, a întors capul şi văzând plutonul meu cu aripa stângă repliată, a strigat să vin imediat la el. M'am executat în fugă. A urmat următorul dialog, Bălăcescu fiind enervat.

— „Dece îmi rămâi în urmă Sublocotentul Pantazi"?

— Pentru a menţine legătura cu 5 Călăraşi.

— „Lasă pe 5 Călăraşi în pace şi înaintează cu flancul stâng la înălţimea escadronului".

M'am întors la pluton şi am executat ordinul.

Sună telefonul dela regiment, la capătul celălalt al firului fiind Colonelul Dafinescu, Comandantul regimentului.

— „Pantazi, repliază şi ţine legătura cu 5 Călăraşi aşa cum ţi-am ordonat". Am repliat din nou plutonul!

Mai aveam aproximativ un kilometru pentru a ajunge în dreptul intrării în satul Kurciamskaja, sat în care trebuia să intre escadronul 4 al Căpitanului Gheorghe Florescu. Pe vale era o porumbişte prin care am văzut infiltrându-se un pluton inamic. Am telefonat la regiment, pentru a fi anunţat Gheorghe Florescu.

Locotenentul Bălăcescu a început să înainteze din ce în ce mai repede şi la un moment dat a întors capul pentru a vedea la ce distanţă este escadronul său. Văzând plutonul meu din nou repliat şi încă mult mai mult ca înainte, a urlat furios la mine:

— „Sublocotenentul Pantazi, la mine". Am ajuns gâfâind.

— „Ce ţi-am ordonat eu Sublocotenent"? Când am vrut să răspund, mi-a tăiat vorba, ordonându-mi să mă culc imediat. Loviturile de brandt cădeau ca ploaia şi focuri de armă ne fluerau pela urechi.

— Am primit ordin dela Dafinescu, să repliez imediat plutonul.

— „Dă-l în moaşă-sa pe Dafinescu, eu comand atacul"!

— Am înţeles Domnule Locotenent!

Am întrerupt legătura cu regimentul şi în pas alergător mi-am adus flancul stâng al plutonului, pe aceeaşi linie cu restul escadronului. Am depăşit prin stânga intrarea în satul Kurciamskaja, apropiindu-ne la o distanţă de 500 m de centrul satului.

Colonelul Dafinescu, neputând lua legătura cu mine, a trimes un agent la Stamen, pentru a replia flancul stâng al plutonului, 5 Călăraşi rămânând mult în urmă.

Văzând ce se întâmplă, Bălăcescu a început să urle ca un nebun, iar eu m'am prezentat imediat la el, explicandu-i ce se întâmplase.

— „N-am ştiut că Dafinescu a ajuns comandant de pluton, iar dumneata ajutor de băgător de seamă; de altfel văd că eşti şi complect neinstruit, nu ştii că trebue să te culci, când vezi iadaul în care te afli"!

— Dumneavoastră staţi în picioare...

— „Nu te-am întrebat nimic Sublocotenent, mai bine i-a comanda propriului dumitale pluton"!

În momentul în care voiam să plec, o lovitură de bandt a căzut la câţiva metri de noi şi l-am văzut pe Bălăcescu căzând, i se vedea tigva.. şi-a pus o batistă pe frunte şi a început să strige la mine:

— „Lasă-mă pe mine, imediat la pluton şi executarea ordinului!"

O nouă lovitură de brandt, şi Bălăcescu a fost din nou la pământ, de data aceasta lovit deasupra ficatului, i se vedea o coastă. S'a ridicat însă imediat, cu mâna stângă la cap şi cu cea dreaptă acoperindu-şi coasta, mi-a spus pe un ton ceva mai blând:

— „Nu am nimic, treci la misiunea dumitale sublocotenent"! După care, şi-a reluat înaintarea.

Uliţele satului erau perpendiculare pe şoseaua principală. Am observat pe una din uliţe, camuflate sub niste pomi, două camioane pline cu ruşi. I-am arătat trăgătorului dela puşca mitralieră, dar acesta nevăzându-i, i-am luat arma şi am tras în plin trei încărcătoare. După ocuparea satului, m'am îngrozit de carnajul pe care-l făcusem. Doar câţiva răniţi, cele două camioane fiind pline cu morţi... Sângele se scurgea încă din camioane. Am simţit un gust acru în gură, greaţă, şi fruntea mi s'a umplut de transpiraţie rece, simţind că îmi vine ameţeală.

Ne-am continuat înaintarea şi am coborât către sat la ieşirea din el. Doar două camioane reuşiseră să fugă. Satul fusese apărat de Şcoala Militară de Subofiţeri activi de Marină din Novorosisk. Cinste lor, pentru felul în care au apărat satul. Bine camuflaţi la teren, dispunând de o mulţime de brandturi de toate calibrele, trăgând şi cu arme cu lunetă, admirabil ochit.

Locotenentul Bălăcescu zăcea într-un şanţ şi sanitarii erau aştepaţi. S'a ridicat într-un cot şi cu o voce blândă mi-a mulţumit pentru felul în care m'am comportat, scuzându-se totodată pentru violenţa sa. A fost un viteaz, în urma acestei acţiuni fiind decorat cu Ordinul Mihai Viteazul Cl. III-a.

La puţin timp, s'a adunat întreg regimentul. Au căzut la datorie în urma acestui atac: Căpitanul Moldoveanu, Comandantul Divizionului I, Căpitanul Puiu Ghinescu, Comandantul Escadronului 2, Căpitanul Cornel Pătrăşescu, Comandantul Escadronului 3, Sublocotenenţii Nichi Constantinescu şi Muntenescu, respectiv din Escadronul 2 şi din Escadronul Armament Greu, precum şi Plutonierul Dima, din Escadronul 2.

În afară de ofiţerii menţionaţi mai sus, în aceasta acţiune şi-au dat viaţa 53 de soldaţi.

Răniţi au fost: Căpitanul Alexandrescu, Comandantul Escadronului de Comandă şi Locotenentul Radu Bălăcescu, Comandantul Escadronului 1. Au luat drumul spitalelor de campanie 22 de soldaţi.

O caracteristică a acestei lupte: răniţii au fost mai mult în urma loviturilor de brandt, iar morţii izbiţi în frunte de armele cu lunetă care vizau în special ofiţerii.

Am înoptat în Kurciamskaja şi în acea noapte s'a făcut şi noua ordine de bătae a regimentului.

Locotenent-colonelul Coco Aslan, Ajutorul Comandantului, a luat comanda Divizionului I, în locul Căpitanului Moldoveanu.

Locotenentul Liviu Dorobanţu dela Escadronul 4, a luat comanda Escadronului 1, în locul Locotenentului Radu Bălăcescu.

Locotenentul Mircea Gheorghiu dela Escadronul de Specialităţi, a luat comanda Escadronului 2, în locul Căpitanului Puiu Ghinescu.

Căpitanul Herţa dela Escadronul Armament Greu, a luat comanda Escadronului 3, în locul Căpitanului Cornel Pătrăşescu.

Sublocotenentul Vasile Diaconescu a luat comanda Escadronului de Armament Greu, în locul Căpitanului Herţa.

Sublocotenentul Bebe Stănescu, dela Escadronul 2, a luat comanda Escadronului de Comandă.

Eu, am revenit la Escadronul 4.

În dimineaţa de 17 August, în urma informaţiilor primite dela aviaţie, singurul punct întărit ce ne stătea în cale, înaintea Temriukului, era Cota 202. Comandantul Diviziei, Colonelul Cantuniari a numit pe Căpitanul Radu Cristodorescu, Şeful Biroului Operaţii şi pe mine care urmam să atac cota de front, pentru a face o recunoaştere, dându-ne pentru aceasta Horchul diviziei. Urma să mergem circa 4 Km până la o înălţime de unde se putea observa cota.

Am trecut la volanul maşinii, având şoferul în dreapta mea şi pe Căpitanul Cristodorescu în spate. După 3 Km de mers, o explozie extraordinară a oprit maşina pe loc. Cristodorescu şi cu mine, am sărit din maşină, crezând ca s'a tras cu anticarul în noi. În realitate, călcasem pe o mină care pur şi simplu spulberase roata din dreapta din faţă a maşinii, omorându-l pe şofer. Eram foarte uşor rănit la piciorul drept, iar Radu Cristodorescu neatins.

(urmare în pag. 8)

Este în joc demnitatea românească

de I. V. EMILIAN

(urmare din pag. 1)

tirii profesionale a multora dintre ei, datorită dorinţei pe care o manifestă de a se face mai mult, prin viziunea lor clară în ceea ce priveşte viitorul ţării şi al neamului şi datorită prestigiului de care se bucură în mediul în care activează, venirea lor în mijlocul nostru este un mare câstig pentru exil.

Cu acest exil nu pot avea nimic comun însă acei care, abia sosiţi, îl improaşcă cu noroi şi urzesc la subminarea lui.

Aceştia n'au ajuns în Occident trecând Dunărea înot, nici târându-se pe burtă prin reţele de sârmă ghimpată sau străbătând pe jos drumul dela Beba Veche până la Klagenfurt, ci au coborît voioşi din compartimentul de clasa întâia a unui avion sau a unui vagon de dormit, însoţiţi de întreaga familie, aducând cu ei zeci de valize şi având certitudinea că vor fi luaţi în braţe de stângiştii din partea locului şi că vor fi angajaţi de postul de radio „Europa liberă“, numitul post de radio preferând la angajare pe cei care au fost în ţară în fruntea bucatelor şi ale căror soţii au rude în Israel.

Troţkiştii, foarte numeroşi şi foarte activi la Paris, precum şi anarho-revoluţionarii din restul Europei le fac legătura cu editori, critici literari, corespondenţi de ziare care le aranjează conferinţe de presă, îi duc la radio, la televiziune, pretutindeni şi îi proclamă scriitori de mare talent, adevărate podoabe pentru literatura universală.

Dar ei nu se mulţumesc numai cu atât. Vor să fie omologaţi şi de democraţii care se orientează după cum bate aşa zisul vânt al istoriei.

În acest scop, ei folosesc aceiaşi trambulină: manifestă cel mai necondiţionat filosemitism şi înjură cât pot tot ce stă înfipt în tradiţia naţionalismului românesc; îi înjură pe legionari şi îi înjură pe toţi cei pe care ei îi rânduiesc la dreapta eşichierului politic.

Când s'a văzut stăpân pe microfonul postului de radio „Europa liberă“ din München, plătit cu şapte mii cinci sute mărci germane pe lună plus una mie cinci sute chirie, tot pe lună, domnul Emil Georgscu, fost procuror pe municipiul Bucureşti, a procedat întocmai: acuzaţii de antisemitism la adresa acelora care l-au demascat dintru început şi atacuri împotriva Gărzii de Fer.

Noi cei dela Stindardul nu suntem legionari, pe unele teme fiind uneori în dezacord cu legionarii, dar tocmai de aceea ne socotim îndrituiţi de a spune răspicat ce gândim, fără teamă de a fi bănuiţi de lipsă de obiectivitate.

Continuând, la scară naţională, mişcarea întregului tineret universitar român, mişcare începută în 1922, Legiunea „Arhanghelului Mihail“ a stat şi stă pe linia de gândire a lui Mihai Eminescu, luceafărul de dimineaţă al neamului românesc, fiind o mişcare generoasă de apărare a naţiunii şi de dreptate socială. Ea a ţinut să formeze în primul rând caractere, caractere atât de necesare la îndreptarea unor stări de fapt ce ameninţau existenţa unui neam atât de des împilat şi batjocorit. Legionarii au dovedit cu prisosinţă că pentru realizarea idealului pentru care-şi jertifisera tinereţea, ideal ce era conform cu vrerile neamului, au fost gata să-şi jertfească şi viaţa.

Oricât de diferite ar fi astăzi convingerile politice ale unora sau altora dintre noi, toţi cei ce stăm pe lungimea de unda a sufletului românesc considerăm că „Legiunea Arhanghelului Mihail“ aparţine patrimoniului naţional şi ca atare nu putem tolera ca această mişcare să fie tăvălită în noroi de saltimbanci politici şi de otrepe morale.

La sosirea în Germania, în 1973, domnul Emil Georgescu s'a declarat român get-beget „fecior de popă“ şi a cerut azil politic. La intervenţia serviciilor americane de informaţii cărora le povestise verzi şi uscate, a obţinut acest azil. Şi tot la intervenţia aceloraşi servicii, a fost angajat de postul de radio „Europa liberă“. A plecat apoi la Offenbach, unde funcţiona o fabrică de cetăţeni germani şi s'a întors de-acolo german sadea, germanitate obţinută chipurile după soţie. Această soţie însă, când a fost vorba să-şi facă depoziţia la tribunal, a făcut-o cu ajutorul unui interpret de limba română . . .

Pentru modul de viaţă la care aspiră, Domnului Emil Georgescu nouă mii de mărci dela „Europa liberă“ nu-i ajungeau. Şi-a deschis atunci, la domiciliu, un birou de avocat consultant, avântându-se şi în afaceri în stil mare şi venind astfel în contact şi cu indivizi din lumea interlopă. Pe vremuri, la noi în ţară nu era posibil a fi în acelaşi timp avocat în barou şi mijlocitor de tranzacţii în Pasajul Bazaca sau negustor de ghete şi tacâmuri la Taica Lazăr. Domnul procuror are însă alte concepţii despre profesiunea de avocat, după cum interpretează în felul lui şi codul penal, cel occidental bine înţeles despre care, când era în ţară, a scris că este mult inferior celui marxist-leninist. O credem şi noi! . . .

Cât priveşte „consultaţiile juridice“ pe care domnul procuror le da la domiciliu, acestea nu erau decât de o singură natură. Promitea celor care apelau la serviciile lui că le va aduce rudele din ţară. Pentru a da greutate unei asemenea promisiuni, le mai spunea că va folosi relaţiile pe care le are cu unii senatori americani şi . . . microfonul dela „Free Europe“. Osteneala domnului procuror fiind mare, respectivii trebuiau să pună bani pe masă. Cât? La întrebarea pe care i-a pus-o un reporter german în legătură cu această problemă, doamna procuror, iniţiată în asemenea afaceri, a răspuns cu dezinvoltură: „După cât cântarea clientul şi după cum cădeam la învoială . . .“ Chestiunea fiind de resortul autorităţilor fiscale, acestea fac acum investigaţii.

Volumul celorlalte afaceri a trebuit să fie considerabil, domnul procuror reuşind în câţiva ani să fie proprietar de vilă în Florida şi a trei locuinţe în München.

Cu bani poţi face orice şi de bani nu a dus lipsă domnul procuror. A plătit câţiva gazetari de duzină să scrie articole despre domnia sa, prezentându-l drept omul care se bucură de cea mai mare popularitate în România şi căruia regimul dela Bucureşti i-a jurat moartea, toate acestea, se pretindea în acele articole, fiind consecinţa logosurilor pe care le ţinea la microfon. Înainte de a le ceti, domnul procuror îşi scrie bine înţeles aceste logosuri, dar cine a avut ocazia să-şi arunce ochii peste un astfel de manuscris a ajuns la concluzia că domnia sa a făcut carieră în ţară, sărind peste multe trepte, începând cu acelea ale primelor clase de liceu.

Demn de semnalat este însă faptul că, în timp ce domnul procuror tuna şi fulgera la radio, îi soseau din ţară rude şi cimotii: soacră, cumnat etc. I-a sosit şi biblioteca şi obiecte de preţ, culanţa celor dela Bucureşti dovedind că violenţa de limbaj a domnului Emil Georgescu la microfon nu-i deranja deloc. Şi nu ne vine a crede că i-au trimis rudele să asiste doar la înmormântare, după atentatul programat.

Cel care i-a aplicat 24 lovituri de cuţit domnului Emil Georgescu în iulie 1981 nu a fost trimis de nici un „serviciu secret“, aşa cum s'a străduit domnia sa să-i convingă pe judecători, pentru că nu există serviciu secret pe lume care să apeleze la cuţitari, şi încă neexperimentaţi, pentru a scoate din circulaţie un personaj supărător. Domnul Emil Georgescu n'a reuşit să devină erou al neorezistenţilor, ci a fost doar victima unui act de răzbunare din partea unor foşti tovarăşi de sumbre afaceri cărora le-a tras probabil clapa. Autorul principal al atacului cu cuţitul şi complicele acestuia, un întreţinut al prostituatelor pariziene, nici n'au intenţionat dealtfel să-l ucidă pe Emil Georgescu, ci, potrivit obiceiului din lumea interlopă, să-i dea un „Denkzettel“, adică să-i facă una să o ţină minte . . .

Un amic al domnului procuror Emil Georgescu, colaborator şi el la „Free Europe“, căruia două publicaţii de exil i-au pus la dispoziţie coloane întregi, a trecut la fapte chiar pe teren „organizatoric“. Este vorba de un anume domn Victor Frunză care, dela Aarhus din Danemarca, întreprinde dese călătorii în Germania. Cine este dumnealui?

De fel din judeţul Putna, absolvent al unei şcoli comerciale din Râmnicul Sărat, mare activist la UTC, s'a evidenţiat într'atât încât conducerea partidului l-a trimis să-şi facă studiile complimentare la Moscova, unde s'a şi căsătorit, cu o rusoaică, mare activistă şi ea. Înapoiat în ţară cu recomandări imperative din partea tovarăşilor sovietici, domnul Victor Frunză a urcat vertiginos treptele ierarhiei comuniste, ajungând în cele din urmă profesor la Universitatea de partid „Ştefan Gheorghiu“, adică acolo unde se pregătesc cadrele de nădejde ale sistemului comunist. Fanatic marxist, devotat întru totul marilor învăţători moscoviţi, mereu cu nasul pe sus, arogant până la bădărănie, tovarăşul profesor Victor Frunză era temut de toată lumea. A beneficiat de toate avantajele şi privilegiile ce sunt rezervate ştabilor din vârful piramidei vopsită în roşu stacojiu . . .

Acum vreo trei ani, domnul Victor Frunză a aterizat în Danemarca, cu soaţa-i rusoaică şi cu fiica. S'a stabilit la Aarhus şi s'a pus imediat pe treabă, începând prin a se face cunoscut, cu folosirea metodelor de care se folosesc toţi comuniştii paraponisiţi: inamic al regimului dela Bucureşti care-l urmăreşte pas cu pas şi vrea să-l lichideze. Ca urmare a unor declaraţii pe care le-a făcut acest politruc trecut la „dizidenţă“, în ziarul „Aarhus Stiftstidente“ a apărut un reportaj rocambolesc care i-a făcut pe mulţi danezi să se strice de râs. Se pretindea anume în acel reportaj că asupra domnului Victor Frunză trebuia să se comită un atentat, dar că numitul a scăpat, cei trimişi în acest scop părăsind Danemarca cu misiunea neîndeplinită. Cum asta? Domnul Victor Frunză a venit cu precizări: „Agenţii au avut adresa mea scrisă în grabă pe un pachet de ţigări, notată astfel: Aarhus 15, Danemarca. Ei s'au dus la Kopenhaga şi au căutat acolo strada Aarhus, dar n'au găsit numărul respectiv şi . . . s'au înapoiat la Bucureşti.“ Cine poate crede asemenea bazaconii? Dacă ar fi aşa cum relatează domnul Frunză, atunci organele de securitate şi agenţii „seviciului secret“ nu valorează nici două parale, toţi cei ce se socotesc ameninţaţi putând dormi liniştiţi.

Români la Aarhus nu sunt decât câţiva, dar domnul Victor Frunză i-a convocat pe toţi la „o şedinţă“, la începutul lui iunie 1982, în strada Resedavej. Nu le-a venit să creadă celor convocaţi că nici în Danemarca nu au scăpat de ce erau siliţi să facă în ţară. Domnul Frunză i-a luat la interogator, rând pe rând şi i-a pus să completeze şi nişte chestionare. Nu s'au lăsat intimidaţi şi deci nici descusuţi decât doi sau trei, dar o intrebare se pune totuşi. Pentru ce şi pentru cine această operaţie? . . .

Pentru cine face domnul Ion Caraion literatură fantasmagorică, născocind orori pe care le-ar fi săvârşit trupele române în Transnistria? Cine poate exploata şi trage profit din asemenea afirmaţii?

Având vârsta celor care erau chemaţi sub arme în 1941, domnul Ion Caraion n'a făcut războiul pentru că era comunist şi pentru că nu putea să lupte împotriva convingerilor dumisale, aducându-şi contribuţia la recucerirea Basarabiei ce ne fusese răpită de Ruşi Tocmai asta-i reproşează lui Eugen Barbu, anume că a fost elev-plutonier şi că, în această calitate, ar fi maltratat nişte ovrei internaţi în lagărul dela Vapniarka în Transnistria. Eugen Barbu a făcut Şcoala de Ofiţeri de Jandarmi, deci şi Facultatea de Drept din Bucureşti şi elev-plutonier nu putea fi decât în 1944, ori în acel an Transnistria fusese reocupată de trupele sovietice şi lagărul dela Vapniarka nu mai exista . . . Pentru domnul Caraion, asta n'are importanţă, important este că Eugen Barbu a purtat uniformă românească pe timpul războiului şi că, pe deasupra, ar putea fi fiul natural al lui N. Crevedia care a scris la „Porunca Vremii“ şi nu la „Cuvântul liber“ . . . În consecinţă, îi acordă epitetele cu care sunt gratificaţi de către stângiştii de toate nuanţele toţi acei ce nu gândesc cum gândesc dumnealor: antisemit, fascist şi porc-de-câine.

Cam asta este poziţia pe care stau „intelectualii dizidenţi“ ce ne-au sosit plocon în ultimii ani. Câţi sunt la număr? Cu ocazia procesului din care a ieşit mototolit, în plină şedinţă domnul procuror Emil Georgescu a declarat cu emfază: „În Europa occidentală, sentem opt sute care am ocupat posturi importante în ţară, sub regimul comunist!“

Opt sute n'or fi ei, dar două-trei duzini tot sunt. Profitând de publicitatea deşănţată pe care le-o face televiziunea şi alte medii teleghidate de către cine prea bine ştim, dumnealor atacă acum pe front larg şi se străduiesc să scoată exilul din matcă şi să-l împingă spre propriile lor ţeluri, spre decadenţa troţkisto-anarhistă şi spre mondialismul care are drept scop o conducere unică prin robotizarea şi amalgamarea tuturor popoarelor.

Dumnealor îşi fac socotelile nu numai bazându-se pe confuzia ce domneşte în lume, pe simptomele de destrămare, ci şi pe faptul că vechiul exil a fost văduvit în ultimele două deceniii de eminente personalităţi, de talentaţi mânuitori ai condeiului şi de neînfricaţi luptători, majoritatea celor rămaşi în viaţă fiind prea bătrâni, sau obosiţi şi resemnaţi.

Şi totuşi nu le vor ieşi aceste socoteli

dacă, întărind-o şi mai mult, vom apăra poziţia, fără gând de retragere;

dacă vom înceta să punem la dispoziţia acestor domni coloanele publicaţiilor noastre;

dacă îi vom lăsa să fiarbă în propria lor zeamă, denunţând pe acei care se complac în echivoc şi le fac prin aceasta jocul;

dacă le vom spune răspicat domnilor americani că nu pot ultragia necontenit sentimentele româneşti susţinând şi punându-i să vorbească la postul lor de radio pe acei care şi-au bătut joc de poporul român şi

dacă, prin comportarea noastră hotărîtă şi exemplară, vom şti să câştigăm încrederea unei majorităţi din tineret, majoritate sănătoasă şi animată de spirit combativ.

Scriind aceste rânduri, îmi sfredeleşte din nou gândul un episod din primul război mondial care mi-a fost imbold şi mi-a dat puterea să mă înving pe mine însumi în imprejurări dramatice în cursul războiului la care am participat şi eu.

A fost la 8 aprilie 1915! O mică unitate franceză de infanterie apăra o poziţie pe care se articula întregul dispozitiv la Bois-Brûlé. Toţi ofiţerii unităţii căzuseră, de-a lungul şi de-a latul tranşeei zăceau morţi, muribunzi, răniţi care se pansaseră singuri şi soldaţi încă valizi, dar demoralizati, zăpăciţi care, lipsiţi de comandă, nu ştiau ce mai puteau face.

Sleit şi el de puteri, adversarul pornise la un ultim atac: poziţia trebuia neapărat să fie cucerită . . .

Atunci, făcând un suprem efort şi stăpânindu-şi durerile, unul din răniţi, Plutonierul Péricart, s'a ridicat în picioare pe parapet şi, cu voce de tunet, a dat o comandă: „Debout! les morts . .“

Morţii şi muribunzii nu s'au ridicat, dar cei mai mulţi dintre răniţi au sărit în picioare, au pus mâna pe arme şi, împreună cu cei rămaşi valizi, au oprit cu foc atacul inamic, poziţia rămânând în stăpânirea lor.

Plutonierul Péricart nu se gândise desigur să-i scoale pe morţi, ci să-i pună pe picioare pe acei în care murise hotărîrea de a continua lupta.

Sus, deci! În picioare!

Un dulap şi 39 de cărţi a avut la început Biblioteca Română din Freiburg.

Această bibliotecă dispune astăzi de un local propriu, de 55465 volume, 5187 extrase, 2322 titluri de periodice, 2967 texte documentare, 406 manusrise, 289 hărţi . . .

Iată o realizare a exilului românesc.

Şi cu asemenea realizare nu se poate mândri nici un alt grup naţional din Germania Federală.

UN APEL ÎN FOLOSUL ROMÂNILOR BALCANICI

Prin FRÂNDZA VLAHĂ, modesta şi în felul ei unica foaie, editată la Bridgeport, angajată consecvent pe linia afirmării graiului aromân şi a menţinerii identităţii tuturor Vlahilor din Peninsula Balcanică, a fost lansat un apel, o scrisoare deschisă, adresată guvernelor şi şefilor statelor balcanice: Albania, Bulgaria, Crecia şi Iugoslavia, cerând ca acestea să acorde atenţia cuvenită drepturilor până în prezent cu totul ignorate ale grupurilor ethnice vlahe, cum sunt acestea denumite pretutindeni, pe teritoriile lor.

Textul apelului este publicat în limbile: greacă, albaneză, sârbocroată şi engleză. Ca să nu se poată spune apoi că n'au înţeles sau că n'au putut lua cunoştinţă. În textul apelului se spune, printre altele:

„Dumneavoastră cunoaşteţi prea bine că Vlahii de pe teritoriul statului ce-l conduceţi nu se bucură de dreptul să-şi exercite limba şi cultura lor proprie“. Apoi: „Suntem încredinţaţi că veţi căuta şi veţi găsi o rezolvare pozitivă a acestei probleme“.

Forurile solicitate vor fi luat prin aceasta, desigur, cunoştinţă de existenţa unui gând, aşa cât de firav se va fi prezentând el deocamdată, gând şi ideie ce merg în pas cu vremea pe calea îndreptăţitelor cereri din partea unei ethnii nesocotita în drepturile ei elementare, din cauză numai că este fărâmiţată pe diferite teritorii statale.

E o altă chestiune însă, precum e foarte probabil, că nici nu se va vedea vreo grabă de a veni întru întâmpinarea acestor doleanţe cu totul justificate. Nici nu e de aşteptat, de altfel. Se ştie din istorie, mai ales când e vorba de Balcani, că acest fel de idei străbat anevoie şi sunt frânate de sus. Încât Vlahii, în nădejdile lor, trebuie să fie conştienţii de necesitatea insistenţelor şi demersurilor paşnice repetate. Mai ales că, iată, precum vor fi şi simţind bine, ei n'au o singură mamă iubitoare care să le poată auzi mai grabnic plânsul.

În contactele lor bilaterale, atât de frecvente în ultimul timp, şefii balcanici n'au vreme nici nu găsesc necesar să se mai ocupe şi de o problemă atât de „măruntă“ ca aceasta a minorităţilor vlahe deopotrivă de nedreptăţite. Viitorul pas va trebui pesemne să se facă cu prilejul conferinţei interbalcanice, dacă aceasta va avea loc, precum au căzut propuneri.

În trecut conferinţe de acest fel au atins problema şi, precum se ştie, n'a fost fără de folos. De ce nu s'ar putea întâmpla ceva similar şi la una din cele viitoare!

S. Gârleanu

ACUM 40 DE ANI ÎN CAUCAZ . . .

(urmare din pag. 6)

În dreptul mașinii era o placardă, pe care Cristodorescu a descifrat-o: „Moarte cotropitorilor fasciști"!

Am continuat recunoașterea pe jos și urcând micul deal am văzut cota, care era la circa 400 m în stânga noastră.

Aveam de parcurs vre-o 3 kilometri printr-o pădure ce se afla în stânga noastră, pentru a ataca cota de front, iar escadroanele 1 și 2, urmau să manevreze cota prin dreapta, prin teren deschis. Prin stânga cotei, nu se putea face nici-un fel de învăluire, din cauza râului Cuban care curgea pe lângă cotă.

Ne-am întors în satul Kurciamskaja pe jos către orele 12, unde s'a renunțat la orice manevră de învăluire a cotei, urmând a fi atacată numai de front de către două plutoane, în sprijinul cărora urma să fie afectate un pluton de tunuri anticar și un pluton de brandturi.

Escadronul 4, astfel întărit, a început înaintarea cu plutoanele III și IV, comandate de către mine și Plutonierul Bădărică în linia I-a și plutoanele I și II, comandate de Sergentul Major Câmpeanu și Locotenentul Zănescu în linia II-a. Căpitanul Gheorghe Florescu, Comandantul Escadronului, împreună cu Sublocotenentul Vasile Diaconescu, Comandantul Escadronului Armament Greu, urmau să înainteze împreună cu plutoanele din rezervă.

Am parcurs pădurea întâmpinând slabe focuri de armă, trase mult pe deasupra noastră. La ieșirea din pădure, după 10 m era un mic dâmb de circa doi metri înălțime.

Ne-am instalat ambele plutoane pe acest dâmb, care avea o lungime de peste un kilometru. În stânga la vre-o 300 m curgea Cubanul.

Sergentul Costică Tudose a scos puțin capul deasupra dâmbului, pentru a observa ceeace este înainte. Un glonț l-a izbit direct în frunte, rămânând mort pe loc. Era cel mai bun sergent al meu și a murit la numai jumătate de metru de mine. Această pierdere ne-a afectat în cea mai mare măsura, deoarece Tudose era iubit și apreciat de întreg escadronul.

Am ridicat o cască într-un băț, și ea a fost găurită tot din primul foc.

Pe Cuban a venit un monitor inamic, care flanca periculos ambele plutoane. Deoarece se lăsase seara, am hotărât rămânerea pe loc. Pierdusem de mult orice legătură telefonică cu escadronul. I-am ordonat lui Bădărică să-și replieze flancul drept, pentru a nu fi învăluiți în cursul nopții și am trimes doi agenți înapoi, pentru a găsi escadronul și a raporta lui Gheorghe Florescu situația în care ne aflam.

În acel moment a apărut Sublocotenentul Vasile Diaconescu, cu o teavă de brandt fără afet și cu doi soldați, cu 6 proectile.

Din cele două lovituri trase, cu țeava ținută în mână, a doua lovitură a căzut pe puntea monitorului, determinându-l să plece! Au urmat alte două lovituri, dintre care prima a căzut la doi metri de cotă, iar a doua chiar pe cotă, anihilându-i orice rezistență!

Caporalul Ciobanu, agentul meu, fără a mai aștepta ordin, s'a repezit spre cotă aruncând grenade, urmat de încă doi soldați, dar acolo au găsit doi morți, patru grav răniți, doi soldati reușind să fugă.

Aceasta fusese rezistența pe celebra cotă 202, care pusese atâtea probleme diviziei!

După circa încă jumătate de oră, a apărut Căpitanul Gheorghe Florescu cu restul escadronului, anunțând telefonic regimentul de cucerirea cotei 202.

Această cotă a reprezentat ultimul obstacol în fața Temriukului.

În dimineața de 18 August trebuia să ne reluăm înaintarea, să ocupăm satul Wicebsteblicevstecaja, după datele date de aviație, părăsit de inamic și să ne instalăm în acest sat, pentru câteva zile de odihnă.

La orele 5 dimineața, Colonelul Dafinescu îl chiamă pe Gheorghe Florescu la telefon și îi dă următorul ordin:

— „Ascultă Flo, te pui imediat în marș și ocupi satul Wicebste . . . Wicebste . . . p. m. — skaja! După informații, nu este ocupat de inamic, dar în orice caz îți iei măsurile de rigoare".

În coloană de mars, Gheorghe Florescu a ordonat înaintarea escadronului către P. M. -skaja! Plutonul II comandat de Locotenentul Paul Zănescu a pornit în avangardă. Plutonul meu, împreună cu Gheorghe Florescu, era primul încolonat. I-am spus lui Flo că am presimțirea că voi fi rănit! Flo a râs spunându-mi că, cel puțin câteva zile, nu voi vedea nici picior de rus!

Când plutonul din avangardă a ajuns la 500 m. de sat, Flo a ordonat oprirea înaintării, pentru ca plutonul meu să se desfășoare în trăgători și să manevreze satul prin dreapta, urmând a urca panta paralelă cu satul și a coborâ în sat către centrul său.

În această formație, înaintarea a fost reluată. Am trecut un rambleu de cale ferată în mijlocul dispozitivului meu, am început coborârea și mai aveam 50 m până la sat, când un pistol mitralieră a început să tragă vizându-mă direct. M'am culcat la pământ într-o foarte mică viroagă, dar focul intens era îndreptat asupra mea, când mușcând pământul dela circa 20 cm din față, când trecând peste mine, tot la câțiva cm. Nu puteam face nici-o mișcare și vedeam cum puținul pământ ce mă proteja, dispare spulberat de focul continuu din față!

Am auzit vocea puternică a Sergentului Stamen, care se adresa oamenilor săi: — „Cădeți-i în spate", după care am simțit ca un curent electric în umărul drept, urmat de căldura sângelui, apoi imediat ceva rece, ce mi se scurgea pe spinare. Focul a încetat, omul fiind prins, dar ultimul lui foc mă atinsese!

Cu multa grije am încercat să-mi mișc mâna dreaptă și am reușit acest lucru, fără nici-o durere! M'am sculat în picioare și în fața mea la câțiva metri, Caporalul Ciobanu aducea un copil de vre-o 14 ani, marele meu adversar! Prin intermediul lui Ciobanu, care învățase destul de bine rusește, am avut cu copilul următorul schimb de cuvinte:

— Sunt soldați ruși în sat?

— „Nici-unul, au plecat de eri".

— Dece ai tras in mine,

— „Mi-am apărat țara"!

— Foarte frumos, dar nu știai că îmbrăcat civil nu ai voie să lupți și că ești pasibil de impușcare fără judecată?

— „Impușcați-mă"!

— Nu te împușc băiatule, te felicit pentru curajul tău, dar sa nu mai faci acest lucru, căci altul în locul meu te-ar fi împușcat și ești încă un copil, este păcat să-ți pierzi viața, du-te acum la casa ta. Copilul a zbughit-o cât il țineau picioarele!

Ciobanu a văzut că sunt plin de sânge pe spate și a vrut sa mă ajute să merg 50 de metri mai sus, unde Gheorghe Florescu, cu doi agenti și doi sanitari, se instalase într'o colibă. Nu am avut nevoe de ajutorul lui Ciobanu, deoarece mă simțeam foarțe bine și i-am ordonat să-i comunice Sergentului Stamen să intre în sat.

Gheorghe Florescu a rămas uimit de presimțirea mea, și desbrăcându-mă am văzut că rana era cu totul superficială, mai mult o ștersătură a glonțului pe distanță de 3 cm care probabil atinsese câteva vase de sânge. Un pansament rudimentar a fost suficient, dealtfel și pe acesta l-am scos a doua zi! Eram pentru a doua oară rănit în decurs de 24 de ore, de fapt rămânând complect teafăr.

Mai târziu, când am fost pentru a treia oară rănit, am refuzat evacuarea și după 10 zile am reintrat în lupte.

În cele 3 zile pe care le-am petrecut in Wicebsteblicesteskaja, sau p. m.-skaja cum botezase satul Nae Dafinescu, am băut pentru morți și pentru vii, după obiceiul războiului, destinzându-ne nervii încordați de cele trei zile de lupte, care pentru mine constituiau botezul focului.

Au urmat aproape doi ani de lupte în Caucaz, dar nici în atac, nici pe poziție, nici în retragere, nu am cunoscut înfrângerea și niciodată, în afara primei zile, aceea de 15 August 1942, panica! Moralul trupelor a fost întotdeauna excelent datorită victoriilor, a unei foarte bune aprovizionări și voia bună nu ne-a părăsit nicicând, nici în timpul grelelor lupte de poziție dela Novorosisk, nici în ordonata retragere din Caucaz. Greul a urmat în Crimeea.

Caucazul rămâne pentru noi foștii luptători, o amintire duioasă, pot spune frumoasă, cu toate pierderile suferite, incomparabil mai mici decât cele ale inamicului.

Sunt 40 de ani de-atunci, de când Armata română, a înscris una din cele mai glorioase pagini din întreaga sa istorie. Sunt 40 de ani, de când ororile razboiului s'au îmbinat cu părțile lui frumoase, rămânându-mi în memorie acestea din urmă!

Vă veți întreba desigur ce fel de om sunt eu, să pot îmbina ororile războiului, cu părțile lui frumoase? Ce părți frumoase, pot fi generate de orori? Noțiunea de război, nu constitue ea însăși o oroare? Desigur, cei ce nu au făcut războiul își pot pune cu legitimitate această întrebare, neacordându-mi crezare și socotindu-mă dacă nu sadic, cel puțin anormal!

Războiul însă, în viziunea mea, rămâne unicul flagel nemilos, care oferă posibilități de dăruire, de demnitate, de onoare, curaj, camaraderie și spirit de sacrificiu, *corolarul lor, constituind adevăratul caracter.*

Am văzut cu ochii mei situații în care doi soldați au fost omorâți încercând să salveze viața unui camarad căzut rănit și asta nu din ordin, ci din proprie inițiativă și perfect conștienți de riscuri. Așa a murit Caporalul Ciobanu! Din aceștia au fost zeci de mii, eroi necitați la radio sau în ziare, dintre care unii s'au întors acasă, fără vre-o medalie.

Un lucru pot afirma, adevărata camaraderie, acolo mi s'a dezvăluit!

Revenind la viziunea mea, remarc astăzi cu adâncă satisfacție, că acum după scurgerea a 37 de ani, dela terminarea războiului, milioane de oameii realizează că un război chiar pierdut, poate constitui, un adevăr câștigat! Desigur că sacrificiile nu au fost inutile, bucuria câștigătorilor dovedindu-se în lumina clipelor pe care le trăim efemeră și superficială. Sacrificiile celor învinși ieri, constitue adevărul către care trebue să ne îndreptăm astăzi când țările învinse, mai poartă încă lanțurile sclaviei.

Din sacrificiul lor, dupa trecerea a 40 de ani, întreaga lume civilizată se îndreapta către același țel.

Cu ocazia comemorării a 40 de ani dela începutul luptelor în Caucaz, aduc un pios omagiu tuturor ostașilor, subofițerilor și ofițerilor români și germani căzuți la datorie în stepele țării întunericului.

Pentru documentare: la luptele din Caucaz, au luat parte următoarele unități în decursul anilor 1942—1943.

Grupul de Armate A, de sub comanda Mareșalulului Ewald von Kleist.

Armata a 17-a germană (General Richard Ruoff, apoi General Erwin Jaenecke) cuprinzând 11 divizii germane, dar și următoarele unități române: Corpul de Cavalerie (General Cialîc) cu diviziile 6 și 9 Cavalerie, diviziile 1, 2 și 4 Vânători de Munte, precum și diviziile 10 și 19 Infanterie, în total deci 7 divizii românești.

Ion PANTAZI

Antonescu, Regele, mai mult ca oricare altul din această țară, știe cât îți datorează „România Mare-"

Ferdinand

(Scrisosre adresată de Regele Ferdinand I Locotenentului-Colonel Ion Antonescu la conferirea Ordinului „Mihai Viteazul", în 1919, după campania dela Tisa)

Giovanni Costa, italian născut și crescut la noi în țară, corespondentul ziarului „Corriere della Sera" la București, a fost unul dintre puținii gazetari occidentali care au putut asista zi de zi la procesul înscenat Mareșalului Antonescu și principalilor săi colaboratori, proces care a venit spre judecată în fața unui așa zis tribunal al poporului, intr'o vreme când Mihai de Hohenzollern era încă rege al României.

În noaptea de 14 spre 15 mai 1946 a avut loc ultima ședință publică a acestui proces, în cadrul căreia i s'a dat Mareșalului ultimul cuvânt, Giovanni Costa luând note stenografice după tot ce a spus el atunci. Drept în picioare, calm dar apăsat, Mareșalul a vorbit timp de două ore.

La o sută de ani dela nașterea lui publicăm din nou un pasaj deosebit de important din ce a spus el atunci, precum și ultima frază pe care a rostit-o, adresându-se întregului popor român:

„Am purtat războiul contra Rusiei Sovietice pentrucă așa cerea onoarea poporului român și am continuat să luptăm peste Nistru pentru a evita ca România să devină o colonie germană. *Am acționat întotdeauna în cadrul legalității și al spiritului de umanitate. Evenimentele au fost mai tari decât mine și m'au doborît. Ca șef, înțeleg să suport toate consecințele și îmi asum întreaga răspundere pentru conduita războiului, în afară de crimele și abuzurile ce s'au comis și care, așa cum se întâmplă în orice răsboi, nu sunt ordonate de șefi . . .*

Și-acum vreau să termin cu acest testament politic *către poporul român:*

Scump popor român!

Sunt mândru că m'am născut și am crescut în mijlocul tău, în ascendența ta imperială, în gloria strălucitoare a coloanei lui Traian, a atâtor martiri și eroi. Am purtat patru răsboaie pentru tine și cred că mă situez în rândul marilor luptători pentru libertatea și fericirea ta. *Majoritatea colaboraotrilor mei se desolidarizează acum de mine. Declar în mod solemn că, în afară de furturile și crimele comise, iau asupra mea toate greșelile pe care ei le-au comis."*

— În fotografia de mai sus: boxa, acuzaților în sala de ședințe a Judecătoriei Ocolului 8 din Strada Știrbey-Vodă unde a avut loc acest proces.

Dela stânga spre dreapta: Mareșalul Ion Antonescu, Mihai Antonescu, Generalul C. M. Pantazi, Generalul C. Z. Vasiliu, Titus Dragoș și Generalul Gheorghe Dobre.

Rândul doi: în spatele Mareșalului si de profil, Profesorul Traian Brăileanu, membru marcant al Gărzii de Fer; la dreapta jandarmului, Eugen Cristescu, fostul șef al Serviciului Special de Informații.

NICOLAE BACIU: „YALTA ȘI CRUCIFICAREA ROMÂNIEI“

(urmare din pag. 2)

— Că la 25 Oct. 1944 Iuliu Maniu i-a cerut urgent o întrevedere. dar că el a refuzat-o, ca să nu-și compromită poziția față de Ruși, și l-a sfătuit să se adreseze Consilierului politic, Mr. Le Rougetel.

— Că în ziua de 27 Oct. 1944 Iuliu Maniu a revenit și a cerut, din nou, o întrevedere cu Vice Mareșalul, dar că acesta a refuzat, din nou, să primească pe șeful Partidului Național Țărănesc, și șeful opoziției române, cu care tratasera la Cairo, timp de șase luni.

— Că la 1 Noembrie, Vice Mareșalul a primit un mesagiu scris, urgent, printr'un emisar, prieten personal a lui Iuliu Maniu, emisar ce era și membru al guvernului, cu următorul conținut (în rezumat):

1. Că Iuliu Maniu preferă să ia contact, direct cu Vice Mareșalul Stevenson, dat fiind gravitatea și urgența subiectelor de discutat.

2. Că Iuliu Maniu are informații că se preparase asasinarea sa, cu ocazia întrunirii partidului său, dela 28 Oct. 1944, dar că el nu crede pe Ruși capabili de o asemenea greșală politică, fiidcă sasinarea lui, ar întări — și mai mult — Partidul Național Țărănesc. Dar oricum, Maniu își va întări garda sa personală.

3. Iuliu Maniu, continuă raportul, are frică de anexarea României de către Rusia, cu forța sau prin Partidul Comunist Român. El arată cum, în Ungaria, Rușii se poartă mult mai bine ca în România, tocmai pentru a converti pe Unguri la comunism. Dar — adaugă Iuliu Maniu — dacă Ungaria devine roșie, atuncea nu mai este nici o posibilitate de a evita anexarea politică — sau poate chiar și fizică — a României la Uniunea Sovietică.

4. In consecință — continuă Iuliu Maniu — dacă intenția Marei Britanii este ca România să trecacă cu totul („stock and barrel) sub control sovietic, EL ‚IULIU MANIU ESTE GATA SĂ SE SACRIFICE ȘI SĂ PREGĂTEASCĂ POPORUL ROMÂN PENTRU ACEASTĂ TRAGICĂ EVENTUALITATE.'

„In felul acesta se poate evita un masacru și un răsboiu civil, dacă acest teren este lăsat să fie pregătit de comuniști.

Dar Iuliu Maniu, adaugă — în acea scrisoare ultra secretă — CĂ DACĂ CEDAREA ROMÂNII, CA ZONA DE INFLUENȚĂ RUȘILOR NU INTRĂ ÎN INTENȚIA GUVERNULUI ENGLEZ, ATUNCEA, EL, IULIU MANIU, ESTE GATA SĂ LUPTE DIN TOATE PUTERILE SALE CONTRA COMUNIZĂRII ȚĂRII SALE.

Totodată, în același memoriu, Iuliu Maniu sugera ca el, personal, să sboare la Londra, iar Ion Mihalache împreună cu Niculescu Buzești, să sboare la Moscova, ca să clarifice situația.

Vice Mareșalul Stevenson, raportează la Londra că el a asigurat pe emisarul lui Iuliu Maniu că nu e vorba de control rusesc în România, și că el nu e de părere pentru vizitele sugerate, care nu au nici un rost.

Ajuns la Londra, raportul Vice Mareșalului Stefenson, împreună cu scrisoarea lui Iuliu Maniu, este examinat întâi de ministerul de răsboiu.

În documentul ultra secret No. 17822 din 3 Nov. 1944 găsim aceste uluitoare comentarii:

— că bine a făcut Strevenson ca nu a primit pe Iuliu Maniu, dar că el nu trebuia să primească nici măcar pe emisarul acestuia;

— că Iuliu Maniu nu mai e azi decât a „drivelling old fool“, un nebun bătrân și sclerozat;

— că el, autorul acestor comentarii, SIMPATIZEAZĂ ‚DIN PLIN' CU RUȘII CÂND ACEȘTIA VOR ÎNCERCA SĂ SE DEBARASEZE DE IULIU MANIU, prin ORICE MIJLOACE, ȘI CHIAR PRIN ASASINAT.

— că dacă Iuliu Maniu vroiește, din nou, să-l vadă pe Vice Mareșal, acesta să refuze orice cerere de întrevedere.

— că dacă Iuliu Maniu îl va vedea pe Dl. De Rougetel, consilierul politic, acesta să încerce să-i scoată din cap că România a fost dată Rușilor, și că el, Maniu, să pregatească țară pentru a suferi jugul sovietic.

*

La refuzul — repetat al Vice Mareșalului Stevenson de a-l primi, Iuliu Maniu se duce să-l vadă pe consilierul politic britanic, dl. Le Rougetel. Această întrevedere ne este relatată de acest consilier, in telegrama lui, ultra secretă No. 230, dosar R. 19567.

Telegrama începe prin a spune că el, Le Rougetel, a avut la 27 Noembrie o lungă întrevedere la București cu Iuliu Maniu, pe care l-a găsit deprimat și „perplex“. El i-a spus că actuala situație nu mai poate continua fiidcă comuniștii lucrează deschis, acum, contra guvernului, din care fac parte. Iuliu Maniu ar putea răsturna guvernul imediat, dar el nu vrea să o facă, fiidcă atâta așteapta ca să-l lichideze pe el, adică o asemenea provocare, ca răsturnarea guvernului.

Iuliu Maniu — continuă telegrama dlui Le Rougetel, i-a spus că poziția lui actuală este absolut intolerabilă, pe plan personal. El a fost partizanul neclintit al unei cooperări anglo-americane. Dar că atuncea când el a acceptat să negocieze armistițiul dela Cairo el a făcut-o sub condiția ca idependența și suveranitatea României să nu fie cu nimic periclitate.

Dl. Le Rougetel adaugă, că Iuliu Maniu i-a spus în timpul conversației CĂ ACUM ESTE CLAR CĂ FĂCÂND ACEST LUCRU (ARMISTIȚIU) EL A FOST ÎNȘELAT ȘI LA RÂNDUL SĂU EL A ÎNȘELAT MILIOANELE DE ROMÂNI CE-L CONSIDERĂ CONDUCĂTORILOR.

În telegrama sa, Consilierul britanic adaugă că Iuliu Maniu a fost de o sinceritate ce l-a impresionat. Că situația actuală din România este foarte îngrijorătoare și că șansele, țării de a rămâne un stat suveran sunt foarte reduse.

Într'o a doua telegramă, tot a dlui Le Rougetel, tot ultra secretă, purtând numărul 247, din 1 Decembrie 1944, vedem cum, din nou, Iuliu Maniu revine să-l vadă pe acesta care i-a spus, ca și Vice Amiralului Stevenson:

— Că dacă împrejurările militare și politice impun și dacă guvernul englez vrea ca Romănei să intre în zona de influență sovietică, el, Iuliu Maniu, poate înțelege, prea bine, acest lucru.

DAR EL CERE GUVERNULUI BRITANIC — ȘI I-AR FI EXTREM DE RECUNOSCĂTOR DACĂ EL I-AR DA UN RĂSPUNS PRECIS LA ACEASTĂ CHESTIUNE.

*

Dată fiid importanța extraordinară a cererii lui Iuliu Maniu și a insitenții lui de a i se da un răspuns urgent și precis — adică dacă România a fost sau nu dată zonei de influență ruseați, telegrama dlui Le Rougetel a fost supusă imediat primului ministru al Marei Britanii, Winston Churchill.

Acesta, așa cum reese din documentul ultra secret No. R 1978-230¹37, a respins cererea lui Iuliu Maniu, scriind și semnând (W. S. C.) că bine înțeles, Englezii nu sunt chemați să facă asemenea afirmații („alegations“).

Churchill semnează acest răspuns, la 2 Decembrie 1944, adică la mai puțin de două luni dela vânzarea României lui Stalin, vânzare făcută de el personal la Moscova, în seara zilei de 9, Oct. 1944, așa cum am văzut.

Adaug în această ordine de idei, că tot la Moscova, în ziua de 16 Oct. 1944, Anthony Eden l-a întrebat pe Molotov cum e mulțumit de situația din România, fiidcă el ar fi auzit că comuniștii români ar fi pe punctul de a eși din Blocul Democratic. Molotov i-a răspuns că el nu e mulțumit cum merg treburile în România, fiidcă un șef al acestui bloc, Iuliu Maniu „NU S'A EXPRIMAT PÂNĂ ACUM ÎN FAVOAREA ARMISTIȚIULUI“.

Tot în aceași zi de 16 Oct. 1944, așa cum reese din procesul verbal al ședințelor secrete dela Moscova (vezi pagina No. 36) Antony Eden a întrebat pe Molotov ce crede de regele Carol II. Acesta i-a răspuns că el interesa pe Ruși numai atâta vreme cât era răsboiu. Acum el nu-i mai interesează.

*

În paginile de mai sus v-am prezentat o serie de documente ce vor cântări, desigur, greu în Istoria Neamului Românesc. Ele arată machiavelismul, nesinceritatea, perfidia, cruzimea și cinismul cu care poporul român a fost înșelat, sacrificat și trădat.

Că soarta României a fost decisă încă din 1941, când Rușii au cerut-o Englezilor, și dacă ea trebuia sacrificată intereselor britanice particulare, putem eventul înțelege. Era vorba de o miopie politică cu tragicele și incalculabilele consecințe, ce acum le cunoaștem.

Dar ceace mă miră, din partea conducătorului acestui mare, demn și nobil popor englez, ce a pus întotdeauna onoarea mai presus de toate și faire-pay-ul, este că atunci când a fost precis întrebat, el nu a spus adevarul. Din contra el a mințit, expunând astfel și conducătorii și întregul neam românesc la umilire, la suferință, la mizerie și desnădejde. Parte din toate acestea puteau fi reduse, sau evitate, printr'o altă politică internă, DACĂ S'AR FI ȘTIUT ADEVĂRUL.

Ascunderea adevărului este un păcat greu, de moarte, ce nu se poate ușor nici uita nici ierta.

Dacă Churchill i-ar fi spus lui Iuliu Maniu, chiar așa târziu, la 2 Dec. 1944, adevărul, poate acesta ar fi putut să mai salveze ceva din focul ce ne-a pârjolit țara. El ar fi pregătit poporul, încercând să salveze substanța intelectuală a țării. El ar fi căutat să pună la putere un regim comunist — inevitabil — mai omenos, unul cu mai multă inimă și conștiință românească.

În numele și în respectul adevărului

(urmare din pag. 3)

În numele și în respectul adevărului

ga Ungarie, inclusiv Transilvania, stat național maghiar. Ignorînd așa zisa lege a dreptului egal al naționalităților, Ungurii, pentru a realiza acest stat național unitar — au purces la desnaționalizare în masă. Presa maghiară a timpului abundă în îndemnuri ce aveau drept scop să justifice și să grăbească acest proces.

Ziarul „Budapesti Hirlap“ din 1891, cu numărul 345, spune: „Maghiarul care a fundat acest stat trebue să fie considerat altfel decît naționalitățile. Este normal ca maghiarismul să se desvolte în detrimentul celorlalte naționalități pe care le cucerește și le asimilează. Nu este de loc interesul statului ca starea socială a naționalitățilot să progreseze.“

Ziarul „Pesti naplo“ nr. 209 din 1888 scrie: „În ceea ce ne privește, avem convingerea că problema naționalităților nu poate avea altă soluție satisfăcătoare decît maghiarizarea completă a naționalităților“.

Ziarul „Kolosvar“ din 3 August 1891 scrie: „Numai forța brutală poate face impresie asupra maselor inculte. Va trebui să facem în așa fel ca aceste mase să simtă că noi maghiarii suntem o forță care nu știe de glumă și că dacă lovim nu ni se mai poate răspunde. În Transilvania trebue să smulgem iarba rea care produce memorii și proclamații“.

Publicistul Geza Kostelsky în „Nemzeti politica a Felvidékem“, Budapest 1898, pag. 25, spune: „Sau asimilăm naționalitățile, sau dispărem; tertium non datur“.

Ziarul „Budapesti Hirlap“ din 3 Martie 1886, scrie: „Avem nevoie de o lege a presei execepțională contra jurnalelor românilor și contra literaturii lor . . .“

Marcus Laszlo, în ziarul „Pesti Hirlap“ din 3 Septembrie 1935, scrie: „Incontestabil, popoarele de cultură superioară au dreptul de a domina, la fel cum dominația popoarelor inferioare asupra celor ce le sunt superioare e absurdă . . . Din dreptul Italiei de a coloniza Abisinia rezultă dreptul sacru al revizionismului maghiar. *Dacă există un adevăr al puterilor colonizatoare, trebue să existe și un adevăr maghiar: Numai acela poate să domine națiuni inferioare care este conștient de drepturile sale superioare“. Inutil vreun comentariu asupra „justeței“ pretențiilor revizionismului maghiar de ieri ca și cel de astăzi.*

În 1933 cosilierii orașului Nagykörös hotărăsc să nu acorde nici unei persoane permisiunea oficială de a se așeza în această localitate dacă poartă nume străin (apud. șiarul „Magyarorszag“ — Budapesta, nr. 20, din decembrie 1933).

Este adevărat că după 1918 în Transilvania posibilitățile de „înmulțire“ ale maghiarilor, adică a celor ce vorbeau limba maghiară (în recensămînturile populației făcute în vechea Ungarie erau socotiți maghiari toți cei ce cunoșteau cît de cît această limbă) a scăzut simțitor pentru că nu s-a mai putut aplica metoda domnului B. Wesseléenyi expusă în cartea sa „Szozat“ apărută în 1843 și care preconiza în azilele de copii, între trei și șapte ani, în care învățătorul n-avea voie să vorbească decît ungurește, următoarele: „Copilul slovac, sîrb, valah și german va învăță ungurește fără osteneală. Copiii, învață ușor o limbă ca și alta și cînd, după vreo vîțiva ani cei mărișori vorbesc bine ungureste, cei ce urmează după ei vor învăța de la sine maghiara. În 20 de ani toată populația va fi maghiarizată, adică va ști și va vorbi ungurește . . . Prin școli și educație se poate și trebue maghiarizată populația românească . . . Numai acei români să capete drepturi de cetățean, care se vor face unguri.“ (apud Simion Bărnuțiu, Discursul din 14 Mai 1848).

Dacă cele de mai sus nu sunt destul de concludente, următorul fapt istoric ne va arăta care a fost adevăratul scop urmărit de Kossut prin revoluția de la 1848 și cum înțelegeau Ungurii democrația. În anul 1848, cu ocazia unei manifestații maghiare, la o ședință din Oșorhei, S. Poruțiu, un român care votase integrarea Trasilvaniei la Ungaria, scandalizat de șovinismul maghiar întreabă: „Pentru ce să pretindeți a fi toate numai unguresți? Pentru ce chiar și Dumnezeu să fie ungauresc? Să jurăm pe Dumnezeul popoarelor!“ La aceasta Ungurii din sală replică cu un urlet asurzitor: „Uniune sau moarte“, în timp ce conducătorul lor Urhazy, răspunde: „Dumneata ai subsris uniunea; dumneata ești acum ungur, *concetățene Poruțiu“ (apud Papiu-Ilarian: „Istoria Românilor“ II, pag. 104).*

În Ungaria, revoluția din 1848, contrar principiilor sale liberale, a declanșat o politică sălbatică de asuprire a minorităților în scopul maghiarizării lor.

În 1881 se înființează la Budapesta Societatea pentru maghiarizarea numelor.

În1898 se sacționează și se promulgă legea propusă de guvernul baronului D. Bánfy pentru schimbarea numelui localităților și altor toponime. (Törvényczikk a község és egyéb helynevekröl). Istoricul Teutsch în „Geschichte des Siebenbürgens Sachsen“, pag. 253 spune că funcționarii cu nume nemaghiare au fost siliți sub amenințarea destituirii, să-și maghiarizeze numele.

În februarie 1896 Buletinul Căilor Ferate Maghiare îndeamnă pe toți funcționarii să-și arate sentimentele patriotice prin maghiarizarea numelui de familie, dacă este străin. Au procedat la fel ministrul Agriculturii (în 3 iulie 1896, prin ordonanța nr. 1176), precum și ministrul Invățămîntului (în 28 August) și ministrul Finanțelor.

Oprim deocamdată aici (fără însă a le fi epuizat) exemplele modului în care Ungurii au înțeles și înțeleg să trateze problema naționalităților și a respectării drepturilor lor, atunci când sunt stăpâni pe situație.

În numărul viitor vom continua cu analiza celorlalte „adevăruri“ *ce stau la baza Rezoluției introdusă de D-l Yatron în 16 Martie 1982 în Camera Reprezentanților, prin care se justifică cererea de a interveni pentru o auto-determinare în Transilvania.*

Transylvanicus

HERBERT ROTH

După o lungă și grea suferință, Herbert Roth ne-a părăsit!

Tatăl său, Hans Otto Roth a fost ani îndelungați șeful comunității germane din România și a decedat într'o închisoare comunistă.

Herbert Roth s'a născut la 23 Septembrie 1919 la Sibiu, unde a urmat cursul primar și liceul. După aceea a venit la București, unde a studiat științele juridice. Satisfăcându-și serviciul militar, a fost concentrat și și-a făcut datoria pe front. A fost arestat pentru organizație anticomunistă, executând 6 ani, dintre care cei mai mulți la Gherla. Acolo l-am reîntâlnit pe Herbert în anul 1959, după ce nu-l mai văzusem din 1946. Acolo, la Gherla s'a cimentat și prietenia noastră.

Un caracter excepțional, dublat de o educație perfectă, o sensibilitate sufletească rar întâlnită și o bunătate de sfânt, acestea erau calitățile lui Herbert, pentru care toți cei care l-au cunoscut l-au îndrăgit și nu-l vor uita niciodată. În închisoare, preda limba germană celor doritori a o învăța, povestea tot felul de întâmplări, astfel încât toți deținuții se adunau în jurul lui, dornici a-l asculta. Pentru toți avea câte un cuvânt de încurajare, fiind tot timpul de un optimism debordant.

A treia noastră întâlnire a avut loc la München în 1978. M'a primit la el în casă și a împărțit cu mine tot ce avea, absolut ca un frate. Țin să subliniez acest lucru, cu atât mai mult cu cât niciun român nu a făcut-o!

Viața lui a fost grea, cu excepția copilăriei, a anilor studenției la București și celor petrecuți la Comitetul Olimpic. Ultimii ani, datorită unei boli necruțătoare, au fost deosebiți de grei, dar buna dispoziție și optimismul nu l-au părăsit până în ultimile clipe ale vieții.

În numele Bucureștiului pe care l-ai iubit, al camarazilor tăi de arme, al foștilor deținuți politici și al meu personal, îți spun: adio Herbert, nu te vom uita niciodată.

Celor doi fii ai săi, nu le pot dori decât să fie la înălțimea tatălui lor.

Dumnezeu să-l odihnească.

Ion PANTAZI

TERTIUS STATUS

par Radu BUDIŞTEANU
ancien avocat à la Cour de Bucarest
ancien ministre

En nous arrêtant attentivement sur les phénomènes que présente le monde contemporain dans le domaine der relations internationales, nous sommes arrivés à des conclusions de nature à modifier l'aspect du problème tel qu'il était unanimement accepté.

En effet, dans la doctrine classique deux concepts dominent la matière: la paix et la guerre, la neutralité étant incluse dans le concept de paix.

En dehors de ces deux grandes catégories de l'activité humaine le droit ni la politique internationale n'en connaissent pas d'autres.

Or, il nous apparait que le monde actuel, infiniment plus complexe que dans les autres périodes du développement social, présente des traits inconnus aux époques antérierues.

C'est pourquoi nous estimons que les notions de « paix » et de «guerre » ne parviennent plus à couvrir les phénomènes de la vie internationale, tels qu'ils s'imposent à notre attention.

DEFINITIONS

En posant le problème dans l'ordre définitoire des notions noud dirons que:

« Pax est conservandi populorum animus, regnorum securitas jure et aequitate condita ».

En effet, qui dit paix dit volonté de maintenir l'état actuel. Les relations pacifiques sont celles des non-velléitaires. Mon bien est à moi et je le garde. Je ne tends vers le votre ni mes instincts, ni ma raison, ni ma force. Je vous demande d'en faire autant.

La paix est donc un rapport de volontés, je dirais plutôt de nolontés : ne pas vouloir changer en nuisant à l'autre, voilà la paix en tant que noumène.

Dire que la paix est un ensemble de traités, c'est s'arrêter aux manifestations extérieures, prendre le phainomenon pour le nooumenon.

Envisager la paix comme l'espace entre deux guerres, c'est ne voir que le côté, négatif de l'activité humaine comme si, en cherchant un critérium pour définir la nature humaine on disait : l'honnête homme est un criminel virtuel.

Certains auteurs se posent la question de savoir quel est l'état naturel de l'homme : la paix ou la guerre ? Distinguere debemus. Pour l'homme primitif nous pouvons répondre sans hésitation : la guerre. Pour les collectivités humaines ayant à defendra non seulement le physique de la personne humaine et à le garder, mais la substance élevée de cette personne et ses acquits de tout ordre, transformant l'individu des temps préhistorique en humanité à conscience universelle, c'est évidemment la paix. Il ne s'agit plus de détruire mais de conserver, L'aspect est tout autre.

Ainsi, la paix est un état de conscience plus qu'une formule sociale. Elle est plus que la justice la condition fondamentale de l'état de société, car aucune société n'est possible à l'état de trouble. L'Etat étant une « harmonie durable », seule la paix lui offre les coordonnées indispensables à son établissement et à son développement futur.

Mais ni la paix ni le l'Etat ne peuvent exister en dehors du droit. La force par elle-même n'est pas créatrice de rapports entre les hommes. Soumission n'est pas adhésion. La force c'est la sanction, ce n'est pas le droit. C'est l'arme du droit qui peut être employée ou non.

La force c'et aussi la destruction par la non-intelligence. Le droit c'est la raison rendue sociale. Et la paix n'est que la volonté au service de la raison.

Mais le droit n'est rien sans l'équité. Et l'équité c'est la justice maitenant l'équilibre de l'esprit humain.

Au concept de « paix » ainsi conçu, nous opposons celui de « guerre ».

Selon nous, la guerre peut être définie : « Bellum est pacis armis denuntiation ».

La guerre c'est la destruction de la paix par les armes (armis).

L'arme c'est la force. L'histoire de l'humanité ne connait pas de guerre blanche. Qui dit guerre dit lutte à main armée. La guerre c'est la destruction et la mort. L'apès-guerre ne connaît pas des vivants. Elle ne connaît que des survivants. La guerre c'est un terme, le terme final de la paix.

Il n'y a pas de guerre sans armes. La « guerre froide » c'est une transposition métaphorique de valeurs, de concept mitigé. L'essence du concept c'est la non-transaction.

En philosophie pure, si « pax » est la thèse, « bellum » est l'antithèse. Il n'y peut y avoir

Donc, deux catégories nettement différenciées, organiquement opposées, comme la vie et la mort.

Nous sommes en pleine doctrine classique.

L'ordre règne dans les idées des penseurs et, partant, dans le monde. Rien en dehors de ce qui est rationnellement établi.

Il y a de l'ordre jusque dans le désordre puisque la guerre elle-même a ses règles.

Et, pourtant, la vie oppose son veto aux categories de l'intellect. Il n'y a pas que la paix et la guerre.

Si la paix est un état de conscience des peuples et la guerre la violence collective armée, nous constatons dans le monde contemporain un état de trouble et de préjudice auquel ne correspond pas nécessairement l'état de guerre.

C'est qu'en dehors des deux termes de l'alternative paix ou guerre, nous identifions un troisième terme qui n'est ni la paix ni la guerre et que nous avons dénommé le

TERTIUS STATUS

« TERTIUS STATUS » est nec pax neque bellum, sed turbatio pacis sine bello et in alterius praejudicium facta ».

Nous sommes donc en présence d'un troisième état où la paix est troublée, l'effet negatif sur l'esprit des hommes s'est produit et il résulte de ce fait un préjudice, en hypothèse purement moral pour une collectivité donnée, mais en fait matériel et politique.

L'élément préjudice est de l'essence même du Tertius Status en tant qu'il porte atteinte aux éléments constitutifs du concept « paix ».

Nous allons le démontrer en développant notre théorie.

SITUATIONS SPÉCIFIQUES.

Le Tertius Status n'étant plus la paix mais n'étant pas la guerre non plus, il se manifeste dans les ca suivants :

a) JURIS ABUSU VEL MALA FIDE

La doctine clasique repudie l'expression d'abus de droit. C'est une contradiction in adjecto, affirme-t-on. Là où commence l'abus cesse le droit et vice-versa.

Tel n'est pas notre avis. Non seulement en théorie mais en pratique surtout, nous nous heurtons frequement à des abus de droit. Seulement, la sphère de cette notion et son champs d'activité ont été confinés strictement dans le domaine privé, en droit public la question ne se posant pas, comme si la nature humainee pouvait être scindée, l'homme se tournant le dos à lui-même, l'homme privé refusant de regarder l'homme public, et réciproquement. Les hypostases humaines sont multiples n'étant que des rôles qu'on personnifie dans un cadre social donné. La nature humaine est une.

C'est porquoi en général, ce qui est valable sous le rapport privé l'est également au point de vue public. La personne physique ne peut être scindée. La personne morale non plus. L'abus de droit peut être une contradictio in adjecto, il n'est pas une contradictio in natura. *Avant de le définir, l'homme l'a pratiqué, comme l'enfant qui, pour ne pas connaître le terme « air », ne respire pas moins.*

Ainsi, quand dans la conscience unanime des peuples (ou Etat), une situation donnée est considérée injuste et préjudiciable au point de vue des intérêts généraux de l'humanité sur l'harmonie desquels se fonde la paix et qu'un Etat, en exérçant son droit de veto heurte cette conscience unanime, nous sommes en présence du TERTIUS STATUS par juris abusu.

Formellement la paix subsiste. Aucune guerre n'a éclaté. Mais des intérêts justes sont lésés (même par un seul Etat approuvé ou subi par les autres) et le concept de paix n'existe plus.

Au point de vue de l'Etat déterminant le TERTIUS STATUS, il a, certes, ses raisons à lui et surtout la force matérielle de faire respecter sa volonté tenant en échec la volonté des autres. Car jamais un faible ne commet d'abus. Le droit c'est la couverture des faibles, déchirée par les forts.

En ce sens, gérant ses intérêts, l'Etat respectif peut être régardé, à la rigueur, comme étant de bonne foi. Mais par rapport aux intérêts généraux de la collectivité humaine et à l'idéal de paix et de justice vers lequel tendent les efforts les plus nobles de l'homme, il ne peut être jamais que de mauvaise foi, agissant mala fide pour faire triompher son égoisme en dehors et au dessus duquel il n'y a rien.

b) DOLO.

Les situations suivantes sont a envisager, exempli gratia :

Une partie du territoire d'un Etat d'importance secondaire se trouve ravagée par des calamités (inondations, tremblement de terre, etc.), ce qui détermine cet Etat à faire appel à son voisin dont l'aide, puissante, lui est nécessaire. Ce dernier lui envoye des forces techniques militarisées qui refusent par la suite de quitter le territoire national ou qui s'adonnent à des actes de pillage rompant l'équilibre de la paix.

Un Etat, menacé par des calamités ou par une invasion ou occupatio bellica, se trouve dans la situation de faire un dépôt nécessaire chez un de ses voisins, ou ailleurs, consistant en collections de grande valeur, documents historiques, tresor public, etc. Les circonstances venant à changer, le dépositaire refuse de rendre les valeurs.

Un Etat obtient des emprunts à l'etranger dont il refuse le remboursement, ne reconnaissant plus sa dette.

La situation n'est pas identique à la précédente, car dans la première hypothèse l'Etat dépositaire rendait service, tandis que dans la seconde on lui rendait service. La mauvaise foi est d'autant plus évidente.

Dans toutes ces hypothèses (énonciatives) le dol altère la paix sans déclancher la guerre.

La paix, comme toute transaction, c'est l'oubli volontaire du passé. Mais les nations ont des droits de vie imprescriptibles et là où la prescription ne joue, n'opère non plus l'oubli.

c) VI

Vis c'est la force mais aussi la violence, cette dernière n'étant que la manifestation incontrôlée de la première.

Quelques hypothèses fréquentes de la vic internationale :

L'allié vient en aide sur un territoire ami. Le danger passé, il refuse de le quitter ou, ce qui pis est, il opère une translation de souveraineté en sa faveur sur une partie de ce territoire. Ce n'est pas la guerre. C'est le rapt. Mais est-ce la paix ? Qui esrait l'affirmer ?

L'occupatio bellica, cette fois-ci par l'ennemi, qui la prolonge au-delà des délais prevus par la convention d'armistice voire par le traité de paix.

Même situation pour les abus d'ordre économique commis par ce dernier, car la violence peut s'exércer aussi bien sur les personnes que sur les choses, dans les deux domaines de la vie publique et privée.

L'intervention (non-collective) dans les affaires d'un Etat souverain, c'est toujours l'hypohtèse vi du Tertius Status.

Et, comme corollaire, l'immixtion d'un Etat tiers pour lui imposer un autre ordre intérieur politique ou social.

La paix étant un état de conscience, les mesures d'ordre intérieur, imposées ou non par un Etat étranger, qui troublent la conscience universelle, rentrent dans le Tertius Status : prise d'otage, abus de toute sorte relatifs à la personne humaine.

L'ordre établi par la force est par définition dépourvu de conscience pacifique. C'est pourquoi le concept de paix appartient tout aussi bien au domaine du droit public international qu'à celui du droit public interne. Comme la nature humaine le concept de paix est indivisible.

Les cas de vi sont les plus illustratifs de notre théorie. La guerre se manifeste elle aussi, elle surtout, vi. C'est, je dirais, la vis maxima. *Ces autres formes tiennent de la vis media ou minima, mais vis quand même faite a l'Etat qui doit la subir vu son état d'infériorité. Dans cette hypothèse le Tertius Status c'est une guerre manquée.*

d) EX CONTRACTU

Les règles de la neutralité imposent aux Etats non-bélligérants l'observance d'une attitude objective et égale vis-à-vis des Etats se trouvant en guerre.

Le neutre c'est le tiers indifférent et impartial quant au conflit.

Mais s'il passe un contrat de ravitalliment ou de fourniture d'armes avec un seul de ces bélligerants, n'a-t-il pas changé de qualite ? Est-il encore le neutre pacifique ou est-il devenu belligérant lui-même ? Ni l'une ni l'autre. Son attitude est peut-être une anticipation, mais au point de vue strictement juridique il n'es pas belligérant. Je dirais qu'il devient par ce fait un associé nécessaire de la belligérance, mais il ne se trouve pas eo ipso en guerre.

Est-il en paix ? Par rapport au belligérant lésé par son action contractuelle il est sorti de l'état de paix pour entrer dans celui de Tertius Status, car il a porté atteinte aux relations pacifiques imposées par la neutralité, en causant en même temps un préjudice évident à l'Etat mis ainsi en infériorité de lutte.

e) EX VARIIS CAUSARUM FIGURIS

L'enumération sus-exposée ne peut être limitative. L'esprit maléfique des hommes étant infiniment plus fertile que leur génie, les formes par lesquelles il peut se manifester ne sont pas toutes prévisibles. Aussi, il suffira de dépister les éléments essentiels pour en tirer des conclusions valables au point de vue de notre théorie.

CONSEQUENCES

a) La matière des conventions en général est dominée par l'antique principe de la volonté opérante, indépendamment des conditions où elle a eu à se manifester. D'où la maxime : « Coacta voluntas sed tamen voluntas ».

Il est vrai qu'en droit civil l'erreur, le dol, la violence annulent les effets de cette absurdité qui n'a du droit que l'expression articulée, le droit ne pouvant être absurde. Mais en droit public et notamment en droit international, la question de la volonté contrainte ne s'est jamais posée. Avant qu'une société des Nations (ou des Etats) ne fût organisée (et également depuis, hélas !), on rejettait la contrainte et ses effets, par la guerre. Dans le cadre des organismes internationaux on cherchait à reviser les traités de paix, le cas échéant. Procédure illusoire, car jamais le loup ne s'est déclaré coupable vis-à-vis de l'agneau.

Nous proposons de vider de son sens la fameuse maxime et de ne plus dire : « Coacta . . . sed tamen . . . », *mais : «* Coacta voluntas nulla voluntas ».

Elle pouvait être acceptée la coacta voluntas produisant des effets juridiques, par une société qui connaisait l'esclavage et qui pratiquait des mesures sauvages contre la liberté humaine (v. entre autres la condition du débiteur par rapport au créancier en droit romain, ou le jus vitae necisque du pater familias). Mais là ou l'homme est libre, ne tenant que de sa conscience tendu vers Dieu comme principe suprême du Bien, toutes atteintes à sa volonte l'annule.

b) La matière des relations internationales (traités, conventions, pactes, etc.) est dominée à son tour par la maxime « Pacta sunt servanda ». *« Foi est due au titre », disent les civilistes. Nous devons respecter et appliquer l'acte qui porte notre signature. C'est la morale même (ou son apparence). Sans elle nous retombons dans la barbarie ; avec elle nous retombons dans l'injustice. Car il n'y a de morale imposée par la force. Là où la conscience n'adhère, l'homme n'adhère. Pas de signature valable apposée sur les actes internationaux entachés de violence. La raison du plus fort n'est jamais la meilleure.*

Nous proposons de remplacer la maxime « Pacta sunt servanda *par la formule suivante : «* Honnesta pacta sunt servanda ; leonina, diruenda sunt ». *D'ailleurs, la clausule «* rebus sic stantibus », *va dans le sens de notre raisonnement.*

c) En rendant aux deux grands principes de droit leur caractère de haute noblesse en les humanisant, nous arrivons aux dernières conséquences de notre théorie.

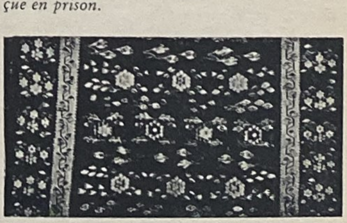
La volonté de l'Etat étant annulée par la force, l'instrument juridico-politique est nul de plein doit :

« In tertio statu nullum pactum, nulla conventio ». *Pas de prescription, pas de droits acquis. On n'acquiert pas des droits contre la morale. «* Jus contra aequitatem non datur ».

En droit public le principe de la nullité des conventions s'appliquera avec toute sa rigueur. En droit privé l'autonomie de la volonté jouera.

Telle est l'exquisse substantielle du « Tertius Status ».

C'est en voyant le mal, vivant le pire et pensant à l'éternel Bien, que l'auteur l'a conçue en prison.

Redacţionale

◆ *Autorul studiului „Două probleme de genealogie privind cele două familii Ghika" (Stindardul, Nr. 145 şi Nr. 147) este Alexandru Ghyka, fostul director-general al Siguranţei Statului în perioada sept. 1940-sfârşitul lui ianuarie 1941 şi nu Domnul Alexandru Ghika care locuieşte la Paris, 127 rue du Ranelagh.*

Die Standarte

Wie sieht ein „kultureller Genozid" in Wirklichkeit aus?

Nach dem Zweiten Weltkrieg ist es den Ungarn in Rumänien eine Zeit lang, nämlich bis Mitte 1957, viel besser gegangen als den Rumänen.

Das kann niemand bestreiten und die vielen heute in der Bundesrepublik lebenden Rumäniendeutschen können es nur bestätigen.

Anders als seine Nachbarstaaten, hatte Rumänien nur eine vollkommen bedeutungslose kommunistische Partei, die höchstens tausend Mitglieder zählte. Von diesen tausend waren 800 Juden, eine Zahl, die von der wichtigsten jüdischen Zeitschrift in Frankreich, „Tribune Juive", am 28. Sept. 1981 angegeben wurde. Die gute Hälfte dieser kommunistischen Juden, waren ungarisch sprechende Juden.

Die übrigen 200 nichtjüdischen Mitglieder der RKP, waren in ihrer überwiegenden Mehrheit Ungarn, die über eine gewisse Gefolgschaft in den grösseren Städten Siebenbürgens verfügten.

Um den Einfluß der bürgerlichen und hauptsächlich der Partei von Juliu Maniu in Siebenbürgen auszuschalten, besetzte Dr. Petru Groza, der erste Regierungschef der „neuen Ordnung" (mit einer Ungarin verheiratet), die Schlüsselstellungen der Verwaltung und des Staatssicherheitsdienstes in Siebenbürgen und im Banat mit Ungarn und mit ungarisch sprechenden Juden. Groza schaffte auch eine „Ungarische Autonome Region" im Szeklergebiet, im östlichen Teil Siebenbürgens.

Die rumänischen Intelektuellen und die rumänische Bauernschaft wurden durch diese Ungarn unterdrückt, verhaftet, gefoltert und an den Donau-Schwarz-Meer-Kanal und in unzählige Zwangsarbeitslager geschickt ...

Die Ungarn wurden von den kommunistischen Machthabern und von den Sowjets, die damals im Lande waren, hochgeschätzt, nach Bukarest gebracht und in führenden Posten in der Zentralverwaltung eingesetzt. Im Ministerium für Forstwirtschaft und Holzindustrie in Bukarest hörte man nur Ungarisch sprechen, weil Beamte und Angestellte Ungarn oder ungarisch sprechende Juden waren.

So war es! Nach der ungarischen Revolution von 1956 wurde die privilegierte Stellung der Ungarn in Rumänien schrittweise abgebaut.

Heute geht es ihnen nicht besser und nicht schlechter als den Rumänen, aber mit dieser Lage sind sie nicht einverstanden und darum rufen sie, von den Sowjets ermutigt, das sogenannte Weltgewissen auf, für die „unterdrückten" Ungarn Partei zu ergreifen, da diese Ungarn ihre „völkische Eigenart" zu verlieren drohen ... In diesem Sinne wird die westliche Welt von Hetzbüchern, Broschüren und Pampbleten überflutet. Eine entsprechende Resolution wurde auch dem amerikanischen Kongress vorgelegt.

Wie es in Wirklichkeit mit diesem „Verlust der völkischen Eigenart" aussieht, werden wir vorläufig nur auf dem Gebiet des Pressewesens zeigen.

Heutzutage erscheinen in Rumänien 11 ungarische Tageszeitungen, nämlich:

1. „Elöre", Bukarest, Auflage 150 000;
2. „Vörös Lobogó", Arad, Auflage 12 000;
3. „Faklya", Oradea (Groswardein, Nagyvárad), Auflage 30 000;
4. „Brassoi Lapok", Brașov (Kronstadt, Brasso), Auflage 10 000;
5. „Igaszag", Cluj-Napoca (Klausenburg, Kolosvar), Auflage 30 000;
6. „Negyei Tükör", Sfântul Gheorghe (Sepsi Szent György), Auflage 15 000;
7. „Hargita", Miercurea Ciuc (Csik Szereda), Auflage 25 000;
8. „Banyavideki faklya", Baia Mare (Nagy Banya), Auflage 7 000, weil der Anteil der ungarischen Bevölkerung in diesem Bezirk sehr gering ist;
9. „Vörös Zaszlo", Târgul Mureș (Neumarkt, Maros Vasarhely), Auflage 30 000;
10. „Szatmari Hirlap", Satu Mare (Szatmar Nemety), Auflage 13 000;
11. „Szabad Szö", Timișoara (Temesvar), Auflage 10 000.

Diese Tageszeitungen haben also eine Gesamtauflage von 332 000 Exemplaren.

Was die Wochenzeitungen und die Zeitschriften anbetrifft, erscheinen in ungarischer Sprache in Rumänien über 60, davon in Bukarest sechs. Von den 4 ungarischen Zeitschriften, die in Klausenburg erscheinen, hat eine („Napsugar") eine Auflage von 40 000 Exemplaren und die Monatszeitschrift der ungarischen Frauen „Dolgozö Nö" (Chefredakteur: Irma Iakab) erscheint sogar in 100 000 Exemplaren.

Wenn man uns sagt, dass alle diese ungarischen Zeitungen und Zeitschriften kommunistisch gesinnt sind, stellen wir nur eine einzige Frage: Und wie sind die rumänischen Zeitungen und Zeitschriften gesinnt, die in Rumänien erscheinen?

Wichtig ist, dass die 1 800 000 Ungarn, die in Rumänien leben (und keine Seele mehr), ihre Presse, die in ihrer Sprache und von ungarischen Redakteuren geschrieben wird, haben.

Unter solchen Umständen, ist es eine grenzenlose Unverschämtheit, von einem „kulturellen Genozid" zu sprechen.

I. V. EMILIAN

Im öffentlichen Leben Rumäniens haben viele eine bedeutende Rolle gespielt, die Antonescu hießen: Minister, Diplomaten, Generäle, Rechtsanwälte, Künstler, ein berühmter Architekt und nicht wenige nahmhafte Universitätsprofessoren, darunter allein vier an der Juristischen Fakultät der Universität Bukarest.

Wenn aber ein Rumäne, gleich wie er politisch eingestellt ist, den Namen ANTONESCU ausspricht und zwar ohne andere Angaben, dann meint er nur einen, Ion Antonescu, Marschall und Staatschef von Rumänien.

Am 2. Juni 1982 waren es 100 Jahre, seitdem er in Pitești, als Sohn eines Offiziers, geboren wurde.

Oben im Bild: Lagebesprechung im Führerhauptquartier im Sommer 1942. Wie ihn Paul Schmidt (Statist auf diplomatischer Bühne) ausgezeichnet porträtiert hat, sehen wir hier, wie Antonescu, der sich in Bezug auf militärische Dinge nichts vormachen ließ, Adolf Hitler seinen Standpunkt über die Disposition der Kräfte klarmacht.

Hinter Antonescu, halb verdeckt, General Ion Gheorghe, der damalige Militärattaché in Berlin, der auch die Aufgabe hatte, die Verbindung mit dem Oberkommando der Wehrmacht zu sichern. General Ion Gheorghe wurde später Gesandter in Berlin. Führende Persönlichkeit des rumänischen Exils, Verfasser von mehreren politischen Werken, lebt er heute in München.

„... Dieser Rumäne (NN. Antonescu), der seinem Auftreten nach ebensogut ein preußischer Generalstabsoffizier hätte sein können, obwohl er seine Ausbildung in Frankreich erhalten hatte, wurde in späteren Jahren zu einem der engsten Vertrauten Hitlers. Nicht einmal Mussolini wurde so genau ins Bild gesetzt wie der rumänische Conducator. Er war der einzige Ausländer, den Hitler in einer schwierigen Situation jemals um einen militärischen Rat gebeten hat.

Antonescu war bis ins Herz antibolschewistisch oder vielmehr antislawisch eingestellt und machte schon damals in Berlin kein Hehl aus seiner Auffassung. Er war ein fanatischer Gegner des Wiener Schiedsspruches wegen der Abtretung Siebenbürgens, das er als die Wiege des Rumänentums bezeichnete. Vor der Unterredung mit Hitler war ihm eingeschärft worden, daß er kein Wort gegen den Schiedsspruch sagen dürfe. Er sprach zwei Stunden lang über weiter nichts als über die Fehler des Spruches von Wien. 'Das hat mir immer imponiert', sagte Hitler mehrmals in meiner Gegenwart bei späteren Gelegenheiten."

Paul Schmidt: „Statist auf diplomatischer Bühne", Erlebnisse des Chefdolmetschers im Auswärtigen Amt mit den Staatsmännern Europas, 1964, Athenäum Verlag, Frankfurt/Main, Bonn, Seite 511.

Achtung, Anerkennung und europäiche Solidarität

Wir geben hier unten einen Leserbrief, der in der „Frankfurter Allgemeine Zeitung" vom 12. 7. 1982 erschienen ist, im Wortlaut wider:

Das christliche Heer 1683

Den Leserbrief „Nicht Polen allein retteten 1683 Wien" von Dr. Helmut Siebert (F.A.Z. vom 21. Juni) kann ich nur vollauf bejahen. König Johann (Jan) Sobieski hatte 1683 „alle Christenheit" aufgerufen, zur Befreiung Wiens aufzubrechen; in seinem persönlichen Heer — ohne die Truppen von Erzherzog Karl Leopold von Lothringen, ohne Bayern, Sachsen, Schwaben und so weiter — waren nicht nur Polen, sondern auch andere Vertreter der Christen aus dem Osten. Es gab eine Gruppe rumänischer (moldauischer) Schützen, Kosaken, Litauer. Die Völker des Ostens hatten nur selten Gelegenheit, die Türken zu kämpfen; für sie waren dies immer ihre Kreuzzüge. Diese Tatsachen sind mir bestens bekannt, da zwei Ahnherren von mir, Iljias und Gregor, an diesem Heereszug teilnahmen, obwohl schon in einem „hohen Alter", für damalige Begriffe, 51 beziehungsweise 53 Jahre alt; ihr Wappen ist auch heute noch in der kleinen Kapelle am Kahlenberg zu sehen. Damit möchte ich keineswegs das Verdienst der polnischen Heere in diesem Kreuzzug vermindert wissen. Ihr tollkühner Einsatz bei Döbling, als ihre Reiter das türkische Lager überrannten, wie auch die Initiative und Organisation des Zuges, ihre Kämpfe und Scharmützel, um das Heer bis vor Wien zu bringen — alles verdient Achtung und Anerkennung.

Die Befreiung Wiens war aber ein „Schulterschluß" aller Europäer, und die Rettung der abendländischen Kultur geschah doch den christlichen Gedanken, durch das Aufleben mutiger Menschen gegen eine Übermacht, welche — bis dahin — im Osten wenigstens als unbesiegbar galt. Ein Beispiel auch für unsere Tage?

Katharina Ciplea, geborene Gräfin Wassilko, Lünen".

Alles was Frau Ciplea, geborene Gräfin Wassilko, schreibt, ist richtig und auch ihrer Schlußfolgerung stimmen wir zu, obwohl die ost- und südosteuropäischen Völker, für alles was sie für das Wohlwollen und für den Aufstieg des Abendlandes geleistet und geopfert haben, nur selten mit Achtung und Anerkennung belohnt wurden.

Was die europäische Solidarität anbetrifft, sehen die Dinge heute unglücklicherweise ganz anders aus.

Die Rolle, die früher Venedig ausübte, um dem Vormarsch des osmanischen Reiches Hilfe zu leisten, wird jetzt, angesichts der Stärkung des Sowjetimperiums und der Verbreitung des Weltkommunismus, von den bedeutendsten europäischen Staaten übernommen.

Das Gasrohrengeschäft ist ein eklatentes Beispiel von politischer Blindheit und von Solidaritätsmangel. Die europäischen Staaten, die diesen Vertrag unterzeichnet haben und auf seiner Durchführung bestehen, tragen gewaltig dazu bei, dass die Kriegsmaschinerie der Sowjets noch weiter verstärkt wird, nämlich durch die Milliarden, die sie den Kommunisten zur Verfügung stellen. Von der Tatsache, daß bei der Errichtung der Gasröhrenleitung auch Zwangsarbeiter eingesetzt werden, nehmen sie keine Notiz.

Nicht weniger als 10 Zwangsarbeiterlager wurden entlang dieser Gasleitungsbaustrecke festgestellt, aber wahrscheinlich sind es mehr. Es ist schon lange her, daß solche Lager in Surgit, Tawda, Tjumen und Irbit bestehen. Fast alle sowjetischen Bauprojekte wurden mit Gefangenen durchgeführt und das geschieht seit 63 Jahren, seitdem das Dekret vom 17. Februar 1919 von Lenin unterzeichnet wurde, gemäß welchem K. Z. überall in der Sowjetunion errichtet wurden, deren Insassen mit Kohlsuppe (meist verfaulter Kohl) ernährt und in ungeheizten Baracken untergebracht, bis zur totalen Erschöpfung und bis zu ihrem Tode arbeiten mussten. Im „deutschen" Fernsehen, werden jedoch jeden Abend nur die deutschen K. Z. erwähnt! ..

Die Verräter der christlichen Welt saßen einmal nur in Venedig, heute sitzen sie in den meisten europäischen Regierungen, in der Grossindustrie und in der Hochfinanz

ive

Adolf von Thadden — GUERNICA
Greuelpropaganda oder „Kriegsverbrechen"?

Die Rückführung des berühmten GUERNICA-Bildes von Pablo Picasso von New York nach Madrid bot im Herbst 1981 der Weltpresse willkommene Gelegenheit, den Mythos von deutschen „Kriegsverbrechen" an GUERNICA mit allen z. T. seit Jahrzehnten widerlegten Lügen erneut aufzuwärmen.

Der britische Historiker David Irving hat in seinem jüngst erschienenen Buch „Von Guernica bis Vietnam", in dem er sich mit den Leiden der Zivilbevölkerung im modernen Krieg befasst, festgestellt: „Es gibt keinen Grund, sich mit dem Angriff auf GUERNICA auseinanderzusetzen, außer dem daraus entstandenen Mythos nachzugehen und ihn zu zerstören".

In seinem neuesten Buch hat der bekannte Publizist Adolf von Thadden entsprechend der Forderung des englischen Historikers alles erreichbare Material über GUERNICA gesammelt und in leicht lesbarer Form zusammengestellt. Zahlreiche Karten, Bilder und Dokumente vervollständigen diesen Band.

So ist es dem Verfasser gelungen, wieder eine zeitgeschichtliche Lüge oder Legende zu widerlegen, eine Jahrhundertlüge ist zusammengebrochen. Will man die Wahrheit jedoch wirklich wissen? Jedenfalls ist sie von nun an greifbar und kann nicht widerlegt werden.

Adolf von Thadden: GUERNICA — Greuelpropaganda oder „Kriegsverbrechen?" — Ein Bombenschwindel — Deutsche Argumente Band 6 — 160 Seiten — Bilder und Karten — Gebunden mit Schutzumschlag DM 22,50 — DRUFFEL-VERLAG, D-8137 Leoni am Starnberger See.

Herausgeber und für den Inhalt verantwortlich: Dr. I. V. Emilian, Fürstenfeldruck, B. Helmstr. 16
Druck: Dr. Peter Belej, München 13, Heßstr. 74/76

H. J. EVERT
JENSEITS VON ELBE UND ODER
Eine zeitkritische Zwischenbilanz

Dieses Buch schließt eine längst fällige Lücke auf dem Büchermarkt und vermittelt ein eindrucksvolles Bild von der wechselhaften Geschichte und der vielgestaltigen Entwicklung des deutschen Ostens.

Mit beachtlicher Leidenschaft und mit vorbildlichem Engagement setzt sich der Autor mit der sog. „Slawenlegende" auseinander und gelangt zu bemerkenswerten Schußfolgerungen, die ihre Bestätigung in zahlreichen wissenschaftlichen Arbeiten finden, heute jedoch kaum bekannt sind.

Anhand zahlreicher bekannter und unbekannter Quellen weist der Verfasser die deutsche Besiedlung Ostgermaniens nach und führt den Leser durch den Ablauf der verschiedenen Epochen bis in das 20. Jahrhundert. Das dramatische Schicksal des deutschen Ostens, dem Verfasser ein Herzensanliegen, tritt in diesem Buch dem Leser noch einmal großartig vor Augen.

Angesichts der wachsenden Unlust gewisser Kreise, sich mit der Geschichte der geraubten deutschen Ostgebiete zu befassen, kommt diesem griffig geschriebenen Werk eine besondere Bedeutung zu. So gilt es den Wunsch des Autors zu beherzigen, daß dieses Buch den verschiedenen Generationen das Wissen um die Vergangenheit des deutschen Ostens vermitteln möge.

Wer sich künftig mit den Fragen der geschichtlichen Entwicklung des deutschen Ostens befasst, wird immer wieder gerne auf dieses Buch zurückgreifen.

H. J. Evert: JENSEITS VON ELBE UND ODER — Ein Diskussionsbeitrag zur Geschichte des deutschen Ostens — 246 Seiten — Karten — Broschur mit dreifarbigem Umschlag DM 24,80 — KURT VOWINCKEL-VERLAG KG, D8137 Berg am Starnberger See.

DEUTSCHE ANNALEN 1982 —
Eine deutsche Bilanz

Zum elften Mal wurden die DEUTSCHEN ANNALEN als das Jahrbuch des Nationalgeschehens kürzlich ausgeliefert. In 15 Beiträgen behandeln die sachkundigen Autoren eine Fülle von Fragen, die viele Deutsche bewegen.

Grundsätzliche Themen wechseln mit zeitbezogenen Aufsätzen, so entsteht ein ungemein fesselndes Bild unserer deutschen Gegenwart.

Der Einleitungsaufsatz DIE LAGE DER DEUTSCHEN HEUTE führt von den Versailler Verträgen bis zu den immer noch in der Diskussion stehenden Ostverträgen. Dem schließt sich der Beitrag zur Frage der DEUTSCHEN SOUVERÄNITÄT, gefolgt von dem ungemein informativen Aufsatz über MILITÄRMACHT UND MILITÄRDOKTRIN VON SOWJETUNION UND NATO. Aus der Sicht der Bundeswehr berichtet im Clausewitz'schen Sinn Rolf Zeiler über die ARMEE OHNE VATERLAND, während Pantelis Kaloudis die NEUTRALISTISCHEN TENDENZEN IN DEUTSCHLAND kritisch beleuchtet und bemerkenswerte Querverbindungen aufdeckt. Profund befasst sich Franz Riedlbauer mit dem ARBEITSLOSENPROBLEM EINST UND JETZT, während ein Bauunternehmer eine Bilanz seines arbeitsreichen Lebens zieht, die durchhaus anregend auch für die Zukunft ist.

Über VÖLKER- UND KULTURTOD hat Prof. Schade gearbeitet; mit der Geschichtsschreibung seit 1945 befasst sich Helmut Gordon, gefolgt von einem Beitrag über die bedeutenden Kunstausstellungen im deutschsprachigen Raum im Jahre 1981. GEDANKEN ZU EINER GEISTIGEN ERNEUERUNG hat Dr. Rolf Kosiek formuliert, während Reinhard Pozorny einen Überblick über die DEUTSCHEN IM AUSLAND vermittelt.

Zeitgeschichtliche Beiträge über den STURM BIS VOR MOSKAUS TORE, Stalins Wiedervereinigungsangebot 1952 und schließlich ein Rückblick auf das Jahr 1932 runden den diesjährigen Band der DEUTSCHEN ANNALEN eindrucksvoll ab und machen dieses Werk, das in seiner Fülle und Aussagekraft längst unentbehrlich geworden ist, zu einem bedeutenden Standardwerk unserer politischen und geistigen Gegenwart.

DEUTSCHE ANNALEN 1982 — Jahrbuch des Nationalgeschehens — elftes Jahr — 320 Seiten — Bilder und Karten — Gebunden DM 29,80 — DRUFFEL-VERLAG, D-8137 Leoni am Starnberger See.

Ein ergreifendes Buch über die Dobrudschadeutschen

Die Exilrumänen haben ihn schon in den ersten Nachkriegsjahren kennengelernt, als er unermüdlich, von Salzburg aus, die katholische Mission für rumänische Flüchtlinge leitete und deren Seelsorger war.

Geboren in Caramurat, einer Gemeinde nordwestlich von Constanza, die zu 45% von Deutschen bewohnt war, ist Dr. Johannes Florian Müller ein Dobrudschadeutscher, der das Schicksal dieser kleinen Volksgruppe an sich selbst erlebt hat.

Er besuchte das Sankt Joseph-Gymnasium in Bukarest und studierte anschließend an der Universität der rumänischen Hauptstadt. Schon als Student zeichnete er sich schriftstellerisch aus, indem er ein bemerkenswertes Werk über die deutsche Volksgruppe in Rumänien schrieb. Dies brachte ihm ein Stipendium, das ihm das Weiterstudium an der Universität Münster in Westfallen möglich machte. Dort promovierte er zum Doktor der Theologie. Nach Rumänien zurückgekehrt, wirkte Dr. Johannes Florian Müller als Professor der Theologie an der Katholischen Akademie in Bukarest und danach als Professor am Institut der Englischen Fräulein.

Als auch für Rumänien der Krieg kam, rückte Dr. J. F. Müller als Feldgeistlicher ein und wurde von 1941 bis 1943 dem rumänischen Militärkommando von Transnistrien unterstellt. Als solcher betreute er nicht nur die Truppe, sondern auch die deutsche Bevölkerung, die in der Umgebung von Odessa sehr zahlreich war. Schon in dieser Zeit fing er an Daten und Dokumente zu sammeln, für ein Werk, das er erst 40 Jahren danach herausbringen konnte.

Mit Geduld und viel Liebe, sammelte Dr J. F. Müller Tatsachenberichte, Erlebnisse, amtliche Dokumente und ein umfangreiches Bildmaterial.

Sein Werk, das den Titel „Ostdeutsches Schicksal am Schwarzen Meer" trägt, mit über 300 Bildern illustriert, hat 652 Seiten und ist in einer hervorragenden Aufmachung erschienen.

Nur Fachleute können sich vorstellen, was es bedeutet, ein solches Buch im Selbstverlag herauszubringen. Doktor Johannes Florian Müller hat es aber geschafft und seine Landsleute, die heute überall in der Welt zerstreut sind, müssen ihm sehr dankbar sein.

Unsererseits, empfehlen wir dieses Buch allen, die erfahren wollen, was eine kleine deutsche Volksgruppe geleistet hat, um sich zu behaupten.

Man kann dieses Buch bei folgender Adresse bestellen: Dr. Johannes Florian Müller, Dr. Frey-Straße 11, D-7322 Donzdorf.

H. Mislin / S. Latour
FRANZISKUS VON ASSISI
Der ökumenisch-ökologische Revolutionär

1982 jährt sich der 800. Geburtstag des Giovanni Francesco Bernadone, zu dessen Erinnerung in jüngster Zeit zahlreiche erbauliche, aber auch aufrüttelnde Bücher, den Heiligen, sein Werk und seine Zeit betreffend, erschienen sind.

Der bekannte Schweizer Biologe, Zoologe und Ökologe, Prof. Dr. Hans Mislin, entwirft zusammen mit der französischen Germanistin Sophie Latour in dialogischer Briefform ein fast sensationell zu nennendes neues Bild des Schutzheiligen Italiens.

Die Verfasser kozentrieren sich auf diese höchst aktuelle Erscheinung, im Wesensbild des großen Mannes, weil sie hier eine Lücke in den Darstellungen empfanden und weil sie die neue Partnerschaft mit der Natur, seine „Naturentsündigung" und Heiligung und seine Heiligung der Arbeit als seine vielleicht wichtigste Tat betrachten, die trotz aller neuer Franziskus-Verehrungen nur ungenügend erkannt und dargestellt worden ist.

Die Revolution des Franziskus ist der Ausbruch aus der bürgerlich-kapitalistischen Gesellschaft als eine gewaltlose Gewalt. Die heutigen „Gammler" wollen offenbar Franziskus in seiner Friedensbewegung und Naturverbrüderung für sich beanspruchen. In der Tat scheint sein Ausbruch aus der bürgerlichen Gesellschaft seiner Zeit eine Parallele zur Auflehnung weiter Teile der heutigen Jugend gegen die Elterngeneration zu sein.

Man darf aber das Franziskus-Erbe keineswegs als Ausdruck klassenkämpferischer Impulse auffassen. Er wollte niemals auf fanatisch-ideologischem Wege Macht ausüben. Sein Lebensprogramm war die stufenweise Versöhnung des Menschen mit sich selber, mit der Gemeinschaft und mit der gesamten Natur. Er selbst verkörpert einen Dialog mit zwei Welten, mit der Welt der Natur und der Welt des Geistes.

Die beiden Autoren sind überzeugt: Der ökumenisch-ökologische Revolutionär Franziskus mit seiner Heiligung der Natur und der Arbeit steht als zeitloses und dennoch konkretes Vorbild in nächster Nähe der ernsthaft suchenden — nicht der anarchisch gewalttätigen — Jugend der Gegenwart.

H. Mislin / S. Latour: FRANZISKUS VON ASSISI — Der ökumenisch-ökologische Revolutionär — 160 Seiten — Gebunden mit fünffarbigem Schutzumschlag — DM 22.80 — Herausgegeben HOHENSTAUFEN-VERLAG Berg/BODMAN — Auslieferung D-8137 Berg am Starnberger See.

Im Zeichen des „Friedens" in welchem wir leben

*Die Millionenstadt Beirut, „die Perle des Nahen Ostens" und zahlreiche Ortschaften des Libanons in Schutt und Asche verwandelt, zehntausende von an den Kämpfen nichtbeteiligten Zivilisten getötet oder zu Krüppeln gemacht, Flüchtlingslager ausradiert und ein ganzes Volk in alle Himmelsrichtungen vertrieben ... Ist das alles kein Kriegsvervrechen? Nein, denn dies geschah gemäß alttestamentarischer Kriegsführung (*Deutoronomium, *XX) und keiner denkt daran, die Herren Begin, Sharon und wie diese Massenmörder alle heissen, zur Verantwortung zu ziehen und im Sinne eines neuen Nürnberger-Tribunals aufzuhängen.*

Zur gleichen Zeit aber werden, mehr als ein Menschenalter nach dem Zweiten Weltkrieg, immer noch Deutsche, meist Greise, in lebenzerstörrerischer Isolationshaft gefangen gehalten und für Handlungen haftbar gemacht, die ihnen im Zusammenhang mit einem grauenvollen Kriegsgeschehen angelastet werden.

Einer dieser Gefangenen, Rudolf Hess, 88 Jahre alt, ist seit 42 Jahren in Haft, obwohl der Internationale Militärgerichtshof der vier Siegermächte ihn von der Anklage, Verbrechen gegen die Menschlichkeit oder Kriegsverbrechen begangen zu haben, ausdrücklich freigesprochen hat.

Für seine Freilassung und die weiterer vier Kriegsverurteilter haben zwei Mitglieder des Bundestages, die Abgeordneten Benno Erhard (Bad Schwalbach) und Dr. Alois Mertes (Gerolstein), beide CDU, einen entsprechenden Antrag verfaßt. Diese parlamentarische Initiative sollte mit den Unterschriften der Volksvertreter unterstützt werden. Der Antrag wurde jedoch nur von 131 Mitgliedern des Bundestages aus der CDU/CSU-Fraktion unterzeichnet.

Die übrigen 387 Vertreter des deutschen Volkes waren nicht gewillt, sich für die Freilassung ihrer noch gefangen gehaltenen Landsleute einzusetzen. Nicht zu fassen! Und diese Parlamentarier wagen es, täglich von Respektierung der Menschenrechte, von Entspannung und für die Bewahrung des „Friedens" zu spechen! ...

DISCRIMINARE LINGVISTICĂ

Se făcea (în Suedia) reclamă pentru nişte cursuri de limbi streine ce urmau a se ţine în cadrul învăţământului seral. Cu privire la limba maghiară se spunea acolo: „Ungureasca aparţine aceluiaşi grup de limbi ca şi finlandeza şi ea este vorbită de 16 milioane de oameni, din care 10 milioane sunt în Ungaria". Prin urmare, vrea să zică, poţi cu ea să te „descurci" şi prin alte nişte ţări. Formularea nu este deloc întâmplătoare. Cunoaştem bine maniera ungurilor de a pune ceea ce s'ar chema „fitiliuri". Pun ei fiţuici murdare la adresa Românilor până şi pe lùngă discurile de muzică populară românească, disponibile în bibliotecile publice.

Poftim acum anunţul pentru cursul de limbă română, pus în aceeaşi foaie, pe loc chiar învecinat cu cel de mai sus: „Româna provine din latină şi e înrudită printre altele cu limbile franceză şi italiană. Ea este vorbită de aproape 90% din populaţia României". Precum se vede, în cazul limbii române nu se mai spune câte milioane ar fi vorbind-o dincolo de graniţele României (de ex. chiar şi în Ungaria. Dar, vedeţi, lasă a se înţelege că în aceasta populaţia sută la sută vorbeşte maghiara).

Tâlcul deosebirii în conţinutul celor două anunţuri, puse pe locuri învecinate, cum şi sursa de inspiraţie, sunt destul de clare. S. G.

Liberal: liberalism, neoliberalism

(urmare în pag. 5)

Această formă a neoliberalismului care a oprit pe cei săraci, pe cei oprimaţi să se afirme, a fost sancţionată de întreg neamul românesc prin alegeri libere la finele anului 1937, când guvernul liberal fiind la putere (şi candidând pe liste comune cu alte patru partide) n'a întrunit majoritatatea şi a trebuit să predea cârmele ţării. Poporul nu mai putea ierta.

Acelaşi partid democrat liberal din România a participat direct, intern şi extern, la dictatura regelui Carol al 2-lea şi la apropierea de axa Roma-Berlin.

Acelaşi partid participă activ la crearea actului dela 23 august 1944 şi girează, prin participări la diverse guvernări nefaste, urmările acelui 23 august.

Şi aceasta este istorie, este istorie tristă şi adevărată, românească, o parte a istoriei, anume acea parte care ne-a obligat pe mai mulţi să trăim astăzi printre străini.

Şerban BUDIŞTEANU

INFORMAŢII

◆ *Alexandu Ghyka, luptător naţionalist din ceasul dintâi, s'a stins din viaţă la 15 aprilie 1982 la Bucureşti şi a fost înmormântat la Galaţi, alături de devota-i soţie, născută Orleanu.*

În numărul viitor vom publica continuarea şi sfârşitul studiului său privind problemele de genealogie ale Ghikuleştilor, precum şi un portret al dispărutului.

◆ *Artistă de mare talent, dotată cu remarcabilă putere de creaţie, Doamna Jana Cernătescu a expus picturi şi gravuri în sălile MDC-Comarel din Saint-Cloud (22 aprilie-31 iulie 1982), lucrările expuse bucurându-se de elogioase aprecieri şi fiind în mare măsură reţinute de iubitorii de artă.*

◆ *„Polonia, experienţă şi exemplu" este titlul lucrării Domnului Dr. G. Băltean (63 pagini) care analizează cauzele succesului şi audienţei de care s'a bucurat sindicatul „Solidarnosc", aflat acum în afară de lege, continuând totuşi să activeze din clandestinitate. Cartea se procură dela autor: Dr. G. Băltean, Parkstr 19, D-8000 München 2.*

◆ *Intenţionăm să scoatem o carte într'o limbă de circulaţie universală (de preferinţă în 1. engleză), dând astfel un răspuns atotcuprinzător la agitaţia revizionistă maghiară. Pentru aceasta va fi nevoie de o sumă destul de importantă. Vom reveni cu amănunte.*

Gustav Sichelschmidt
BANKROTT DER LITERATUR
Eine notwendige Bestandsaufnahme

Ein hektisch überdrehter und ideologisch einseitiger Literaturbetrieb kann auch den nur oberflächlichen Beobachter der Szene über den Bankrott unserer Literatur, die sich im Zeichen von Marxismus und Freudianismus tief unter ihr gewohntes menschliches Niveau begeben hat und deren Vorbeter inzwischen die Rolle des von Dostojewski beschriebenen Untergrundmenschen übernommen haben, nicht hinwegtäuschen.

In unserer literarischen Landschaft, in der in den zwanziger Jahren noch die Traditionalisten und Humanisten überwogen, sammeln sich heute mit einer nachdenklich stimmenden Ausschließlichkeit nur noch Tabuzertrümmerer, sozialistische Utopisten, Systemveränderer, Pornographen, Fäkalisten, Blasphenisten, ametaphysische Spießbürger, Experimentatoren, Kabarettbegabungen, dekadente Nihilisten und vor allem natürlich Dilettanten, denen man bestenfalls bescheinigen kann, sie artikulierten unserem korrupten Zeitgeist durchaus angemessen.

Diese Schrift über das galoppierende Elend unserer Gegenwartsliteratur, auf die ein potentielles Leserpublikum nur noch mit betonter geistiger Enthaltsamkeit zu reagieren pflegt, versucht, die eigentlichen Ursachenschichten des Qualitätsverlustes und der unsäglichen Demoralisierung unserer von allmächtigen Literaturmanagern und einer suspekten Kritik künstlich am Leben erhaltenen und rücksichtslos vermarkteten Gegenwartsliteratur auszuloten.

So stellt diese Analyse zugleich einen erhellenden Beitrag zur geistigen Misere unserer Tage vor.

Gustav Sichelschmidt: BANKROTT DER LITERATUR — Eine notwendige Bestandsaufnahme — 184 Seiten — Gebunden mit Schutzumschlag — DM 24,80 — TÜRMER-VERLAG, D-8137 Berg/Starnberger See.